

சென்னை புத்தூர்

இதழ் - 11, ஏப்ரல் - ஜூன் 2001

Millennium Book Land

ஆளுமைமிக்க மனித சமூகத்தின்
மிகப் பெரும் பலம் புத்தகங்களும்—வாசிப்புமே!

தொடர்புகளுக்கு : 37/14, Vaux Hall lane, Colombo-02. Phone- 01-302759
186, திருஞான சம்பந்தர் வீதி, திருகோணமலை.

- ① திருமாவளவன்
- ② சிராஜ் மஷஹூர்
- ③ பிரதீபா
- ④ பெஞ்சமின் ஜாப்னாயா
- ⑤ கமழல்-யமுனா ராஜேந்திரன்
- ⑥ சண்முகம் சிவலிங்கம்
- ⑦ ஏ.எம்.சூர்ஷித்
- ⑧ அ.யேசுராசா
- ⑨ த.மலர்ச் செல்வன்
- ⑩ வில்வரத்தினம்
- ⑪ ஸ்ரபன்
- ⑫ சின்னுவ அச்சுபெ
- ⑬ கமழல்- எஸ்.கே.விக்னேஸ்வரன்
- ⑭ மஜீத்
- ⑮ ஜெயமோகன்
- ⑯ சி.சிவசேகரம்
- ⑰ லெனின் மதிவாணம்
- ⑱ மு.பொன்னம்பலம்
- ⑲ என.சரவணபவன்
- ⑳ துர்க்கா
- ㉑ பஹீமா ஜஹான்
- ㉒ கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
- ㉓ சோலைக்கிளி
- ㉔ சிக்கோ
- ㉕ ஜி.பிரி
- ㉖ எம்.கே.முருகானந்தன்
- ㉗ கா.சிவத்தம்பி

மாவனலையில் திட்டமிட்டு இலக்கு வைத்து முஸ்லிம்களின் வர்த்தக நிலையங்கள், வாழிடங்கள், வணக்கஸ்தலங்கள் சிங்களப் பேரினவாத இனவாதிகளால் தாக்கப்பட்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்ட சம்பவமானது வெறும் கண்டனத்துக்கும் விசாரணைக் கமிஷன் அமைப்பதற்குமான மிகச் சதாரண நிகழ்வல்ல என்பதனை முதலில் முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகளும் முஸ்லிம் மக்களும் உணர்தல் வேண்டும்.

சிங்களப் பேரினவாதம் அத்துமீறல்களையும் ஆக்கிரமிப்பு மனோபாவத்தையும் தமிழ்-முஸ்லிம் இனங்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிட்டன. உடனடித் தயார் நிலையில் உள்ள இன்றைய இலங்கை அரசியல் சூழலில்- அரசும், அதன் கருவிகளும், சிங்கள இனவாத அமைப்புகளும்-இலங்கையை ஒரு பௌத்த பேரினவாத மேலாதிக்க தேசமாக கட்டியெழுப்புவதில் நாளுக்குநாள் மிகத் தீவிரமாகவே உறுதி கொண்டு நிறுவனமயப்பட்டு வருகின்றது.

இச்செயற்பாட்டின் தீவிர வெளிப்பாட்டு வடிவம்தான் மாவனலையை வாழ் முஸ்லிம்கள் மீது அரசு கருவிகளின் துணையுடன் ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ள அரசியல் வாதிகளின் ஆதரவுடன் அரங்கேறிய "அழித் தொழிப்பு" நடவடிக்கையாகும். 1983 யூலையில் தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட 'தமிழின அழிப்பு யுத்த'த்தை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் நினைவு கொள்வது- தென்னிலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் இருப்பையும் பாதுகாப்பையும் பற்றி சிந்திப்பதற்கான மிக முக்கியமான வரலாற்று அனுபவத்தை நமக்குத் தருகிறது.

ஆட்சி அதிகாரத்தில் அமைச்சர் பதவிகளுக்காக- பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சுகத்திற்காக "மக்களிடம் வாக்களித்த உரிமைப் போராட்டத்தை, அம்மக்களின் மீதான பற்றுதலை" சிங்கள பேரினவாத அரசிடம் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, தாரைவார்த்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகள்- இனியாவது கண்திறக்க வேண்டும். மாறாக பத்திரிகை அறிக்கைகளினாலும் வெறும் வாய்ச்சவாடல்களினாலும் காலத்தை ஓட்ட நினைப்பது மிகப் பெரும் துரோகத் தனமாகவே அமைந்துவிடும்!

- ஆசிரியர் -

செய்யுடிகள்

(காலாண்டிதழ்)
இதழ் -11
(தனிச் சுற்றுக்காக மட்டும்)

ஏப்ரல் - ஜூன், 2001

தருகை -
ரூபா 60.00

ஆண்டுச் சந்தா -
இலங்கை: ரூபா 260.00 (தபாற்செலவு உட்பட)
வெளிநாடுகளுக்கு:
12 US \$ (தபாற்செலவு உட்பட)

ஆசிரியர்- எம். பெளஸர்
தளக்கோலம் (Layout)- ஏ.எம். நஷ்மி
கணனி எழுத்துக் கோர்வை- எம்.ஏ.எம். நஸ்மி
உதவி- எம்.எல்.எம்.றமீட்

தொடர்புகளுக்கு:

Editor,
37/14, Vauxhall Lane, Colomb0- 02, Sri Lanka.
T.P.: 01-302759, 01-336035
E-mail: 3man@sltnet.lk
காசுக்கட்டளை அனுப்புவோர்:
M.Fowzer, Slave Island Post Office எனக் குறிப்பிடவும்.

01- தூக்கணாங் குருவிக்கூடு

01.

ஏழுகடல்தாண்டி
ஐந்து நிலங்கடந்து
பனிநிலக் குடலில் இடம்பிடித்திருக்கிறது
தூக்கணாங்குருவிக் கூடொன்று
ஊரிலிருந்து
நண்பன் அனுப்பிவைத்த நினைவுப் பரிசு
சாளர வழி காற்றூதும் பொழுதிலெல்லாம்
அசைகிறது கூடு
போரில் அவியுமேன் தேசத்து நினைவதிர
ஒரு கூடு முடைய
எத்தனை நாள் முயன்றிருக்கும் குருவி
நிழல் தேடி
நான் சொல்தேடும் வகையில் புல்
இதழ் தேடி
பொத்தாச்சி விரலசைவில்
இழைகின்ற
கொட்டைப்பெட்டியொன்றின் சூட்சுமங்கள்
பொருத்தி
தலைநீட்டிக் காத்திருக்க தலைவாயில்
தந்திரமாய் தப்பிவிட மறுவாயில்
குஞ்சுகட்கு பஞ்சு மடி
தாலாட்டி உறங்கவைக்க நீளக்கயிறென்று
வியர்வையிலே குளித்திருக்கும்
சிறு காற்றில் கூடசையும் போதில்
செவியில் அதிரகிறது
கூடிழந்த குருவிகளின் ஒப்பாரிப்பாடல்
நண்பா!
எனது நிலம் பாட்டான் சமைத்த குடில்
எனக்குப் பின் மகளுக்கு அதன் பின்
அவள் மழலைக்கென எழுந்த
உன் நீளக் கனவெல்லாம்
குலைத்து - ஒற்றை நாளில் துரத்த
விம்மலையும் விசம்பலையும்
மொட்டாக்குச் சேலைக்குள் பொத்தி
காட்டு வழி நடந்த துயர்
கூடசையும் பொழுதிலெல்லாம்
நினைவில் அறைகிறது
குலைத்தவன் கொடுமையில் நெஞ்சம் குறுகிறது

02- அன்னியன்

02.

திருமாவளவன் - இரண்டு கவிதைகள்

இக் கூதல்தேசக் குடலில்
கூடுகள் மட்டும் எஞ்சியிருக்கின்றது
அலைகிறோம் அங்கு
குருவிகளும் நானும்

மாசிக்குளிர்
பூச்சியத்திற்கு முன் பின்னான
வெப்பநிலை

சோளக்கக் காற்றும்
சொரிகிற வேப்பம் பூக்களும்
நனிவிடை நிழலாட
வானம் பொழிகிறது

பனி குளித்து சிலிர்த்திருக்கிறது
தேவதரு
இலையுதிர்ந்தி கிளைநீட்டி விறைந்திருக்கும்
மற்றவைகள்

வெள்ளைத் தொடைகள் பளீச்சென்றடிக்க
தலைசிலுப்பி நடக்கிறாள்
பள்ளிக் குமரி

வெண்பனித் திவலைகளை உருத்திரட்டி
பனி மனிதன் செய்வதில் முனைப்பாயிருக்கிறான்
சிறுவன்

நான் சூடாய் கதகதப்புத்தேடி
காப்பிச்சாலையுள் நுழைந்து
ஆவிபறக்கும் காப்பியில் ஒரு மிடறு
உறுஞ்சி
கண்ணாடி வழி விரியும் காட்சியில் லயித்து
விறைத்திருக்கிறேன்.

R.R.சீனிவாசனின் DARKNESS IS MIMIMUM LIGHT

இருளென்பது குறைந்த ஒளி

R.R.சீனிவாசனின் முதல் புகைப்படக் கண்காட்சி சென்ற வருடம் 04.09.2000 முதல் 08.09.2000 வரை சென்னை - ஆழ்வார்பேட்டையில் அமைந்துள்ள ரஷ்ய பண்பாட்டு மையத்தில் நடைபெற்றது. 'இருளென்பது குறைந்த ஒளி' எனும் தலைப்பில் பல்வேறு புகைப்படங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை மனவெளியில் எழுப்பிய அதிர்வலைகளின் பதிவாகவே இக் கட்டுரை அமைகிறது. சீனிவாசன் காஞ்சனை திரைப்பட இயக்கத்தை திருநெல்வேலியில் துவக்கியவர். அகவிழி சினிமா காலாண்டிதழின் ஆசிரியர். இருளென்பது குறைந்த ஒளி எனும் தலைப்பில் பாரதியின் வசன கவிதைகளை புகைப்படங்களுடன் காட்சிபரமாக்கப் பதிப்பித்துள்ளார். தேவதேவனின் கவிதை பற்றி எனும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். சமீபத்தில் ஜான் ஆபிரகாம் - கலகக்காரனின்

திரைக்கதை எனும் நூலையும் தொகுத்துள்ளார். இவரது ஒரே புகைப்படங்கள் காலச்சுவடு இதழில் வெளிவந்துள்ளன. சிறு சஞ்சிகைகளில் சில கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இந்த வகையில் தேர்ந்த ஒரு தமிழ் வாசகனுக்கு சீனிவாசன் ஏற்கனவே அறிமுகமான பெயர்தான்.

'எழிக்களை மூடுங்கள்' (1997), 'சிதிலம்' (1998), 'நதியின் மரணம்' (1999) ஆகிய திரைப்படங்களை இயக்கியுள்ளார். திரைப்படம், இலக்கியம், புகைப்படக்கலை ஆகிய தொடர்பாக பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்வூரிகளிலும் அதிதி விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிந்து வருகிறார்.

இருளென்பது குறைந்த ஒளி - நாமிரரணி மக்களது வாழ்நிலையை புதிய படிமங்களாக உருமாற்றுகிறது.

புகைப்படக் கண்காட்சி பற்றிய அதிர்வலைகள்

-சிராஜ் மஷ்ஹூர் -

சீனிவாசனின் அக உலகத்தினுள் அசைக்கவே முடியாத கொங்கிறிற் தூண்கள் இருப்பதில்லை ஆனாலும் அதன் வாயிற் கதவுகளை நாம் ஆவேசமாக உதைத்துத் திறந்து விட முடியாது. இங்கே நுழைதல் என்பது ஒரு தனி அனுபவம். இளவேனிற் காலத்து உக்கிரமோ துன்புறுத்தும் வேதனையோ அங்கிருப்பதில்லை. அதிகாலைத்துயில் கலைகிற இதம் தான் நம்மை வருடுகிறது ஆழ் கடலின் விஸ்தாரமும் இருளும் கலந்த ஒரு கலவை அது.

சீனிவாசனின் அக உலகம் நோக்கிய பயணம் ஒரு சுகமான அனுபவம். காற்றின் இதழ்களை விலக்கி விலக்கி மெதுமெதுவாய்த்தான் அதனுள் பயணிக்க வேண்டும். பயணத்தினுள் இடையிடையே ஒரு ஆயாசம் -சோர்வு துளிர்விட்டால் எங்கேனும் ஒரு குளக்கட்டில் அல்லது கோயில் மண்டபத்தில் சாவகாசமாய்த் தூங்கி விட வேண்டும். சீனிவாசனைப் புரிந்து கொள்ள விரும்பினால் முடிவுறாத பயணத்தில் நாம் காட்சிகளை மட்டும் தேடி

கொண்டிருக்கக் கூடாது. காட்சியின் சூழலினுள் அதன் பின்புலத்துள் நுழைய வேண்டும். இது துருத்திக் கொண்டிருக்கின்ற நுழைத்தலாக அல்லாது இயல்பான நுழைதலாக அமைந்தால் மட்டுமே புரிதல் நன்கு கைகூடி வரும். வளரிளம் பருவத்து ஆவேசமோ அல்லது ஒரு விடலைப் பிள்ளையின் பரபரப்போ நமது புரிதலைக் காயப்படுத்தி விடலாம்.

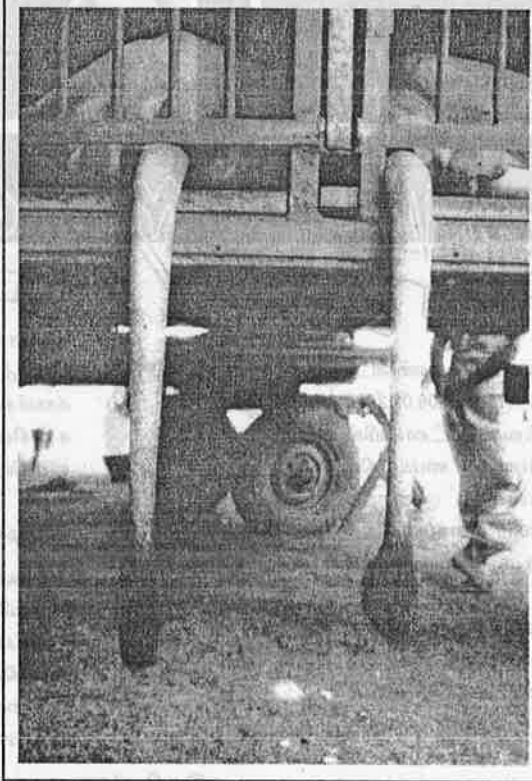
சீனிவாசனின் அக உலகம் அப்படியொன்றும் புரிந்து கொண்டவற்றுக்குக் கஷ்டமான ஒன்றல்ல. சற்றேனும் எதிர்பாராத ஒரு தருணத்தில்தான் அதன் பொறி தட்டும். அது மின்மினிப் பூச்சி போல் போக்குக் காட்டி போக்குக் காட்டி நம்முள் அதிர்வுகளை மூட்டும். அதுவரை காத்திருக்கும் நீண்ட பொறுமைதான் நமக்கு வேண்டியது.

கோயில் காட்டுகளுடே வெளிவருகிற யானையா? ஆட்டுக் குட்டிகளின் அருகிருந்து அப்பாவித்தனத்தை வெளிப்படுத்தும் சூழ்ந்தை உருவமா? மண் பாணைகளிடையே கட்டாந்தரையில் சூந்தியிருக்கும் கிராமத்துக் கிழவனா? சற்றுத் தூரத்தே கலங்கலாய்த் தெரியும் பெண்ணா அல்லது சாவகாசமாய் ஒதுங்கி நிற்கும் மந்தைக் கூட்டமா? சீனிவாசன் நம்முற் தொற்ற வைக்க நினைப்பதுதான் என்ன? இப்படி தட்டையான ஒரு நேர்கோட்டுத் தளத்தில் காட்சிகளை உள்வாங்க அவர் நம்மை தூண்டுகிறாரா எனின், இல்லை. அவருக்கு சூழல் மிக முக்கியமானது போல் படுகிறது. கெமெராவின் சட்டங்களுள் முடிந்த வரை சூழ்நிலைப் பொருட்களை கொண்டு வர முயல்கின்றார் என்பது அல்ல இதன் அர்த்தம். அவரது புகைப்படங்களுள் பருப் பொருட்கள் குறைந்த காட்சிகள்தான் மிக அதிகம். ஆனால் அவற்றில் கூட புகைப்படங்களின் சட்டகங்களைத் தாண்டி சூழ்நிலை வியாபகம் கொள்கிறது. இங்குதான் பார்வையாளனைக் கற்பனை செய்யத் தூண்டும் ஆற்றலில்தான் சீனிவாசனின் வெற்றி இருக்கிறது. தட்டையான நேர்கோட்டுத் தளத்தை மீறி, பலதளப் பொருள்மையை ஏற்படுத்தும் அவரது கலை ஆளுமை இவற்றில் மிகத் துள்ளியமாக வெளிப்படுகிறது.

சீனிவாசன் நீருக்குள்ளே சலனங்களை எழுப்புகிற மனிதனை காட்டுகின்றார். ஓலைகளை ஊட்டுருந்து வரும் ஒளி மெல்லக் கசிகிறது நிழல்கள், நீண்ட நிழல்கள்... நிழல்களின் மீது அவருக்கு அலாதிப் பிரியம் இருப்பது தெரிகிறது. வெவ்வேறு புகைப்படங்களில் நிழல்களின் பரிமாணம் மாறுபடுகிறது. “Photography” என்ற சொல்லுக்கு நிழற்படம் என்று கூட ஒரு மொழி பெயர்ப்பு உள்ளது நாம்

அறிந்தே. அந்த வகையில் இது நிழல்களின் உலகம். சீனிவாசன் கெமராவின் துணை கொண்டு நிழல்களால் ஓவியம் வரைந்திருக்கின்றார். குறைந்த ஒளியின் மீதுதான் அவருக்கு ஈர்ப்பு இருக்கிறது. நிழல் இருள் அல்லதான். ஆனால் அது குறைந்த ஒளி, அதனால்தான் சீனிவாசனின் நிழல்கள் நம்முள் சலனங்களை எழுப்புகின்றன.

அந்தி நேரத்துச் சாவகாசமான வாழ்க்கை, மெதுவான அசைவின் இயல்புநிலை கலையாத உருவங்கள், இன்னும் ஆடை அவிழாத கிராமத்து முகங்கள், உதிரியான மனிதர்கள், பறவைகளின் கால் தழும்புகள் நிலத்தை கிழித்திருக்கின்ற ஒவியத்தனமான கிறுக்கல் - கள், ஆற்றை வெறித்துப் பார்த்திருக்கிற தனித்த மனிதன் - இவையெல்லாம் என்ன? எதன் குறிப்பு? எதன் குறியீடு? இதற்கான விடை ஒவ்வொருவரைப் பொறுத்தும் வேறுபடலாம். ஆனால் அவை ஏற்படுத்தும் நுண் அதிர்வுகள் நம்மை சிவிரக்கச் செய்கின்றன. பிரபஞ்ச வெளியுள் குடி கொண்டிருக்கும் மௌனத்தைக் கலைத்து விடக்கூடாது என்ற எச்சரிக் - கையுணர்வு அதனுள் ஒளிந்திருப்பது போல் படுகிறது.

விழிப்புலனற்றோரின் உலகம் ஊமையான மனக் காயங்களை உண்டு பண்ணி நம்மை நிலைகுலைய வைத்திருக்கிறது. யாரும் அதிகம் கவனம் கொள்ளாத அந்த உலகத்தின் அதிர்வுகள் இன்னும் அடங்கிவிடவில்லை. இவ்விளிம்பு நிலை மனிதர்களது வாசனையின்

மெலிதான ஒளி மனவெளியில் சதாவும் எதிரொலித்துக் கொண்டுதான் இருக்கப் போகிறது இங்குதான் ஒரு நேர்மையான கலைஞனின் மனச்சாட்சியை நாம் அடையாளம் காண்கின்றோம்.

Circus கோமாளிகளின் மீதான பிரமிப்பு அவரது சூழ்ந்தைப் பருவத்திலிருந்தே தொடங்கி விட்டதாகச் சொன்னார். அந்த பிரமிப்பையும் பல புகைப்படங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதிகமான புகைப்படங்கள் - இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால் எல்லாப் படங்களுமே சாயங்காலத்தில் அல்லது இருள் மெதுவாய் ஆடை விலக்குகிற வைகறை வேளையில்தான் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத்தியான வெயிலின் உக்கிரமோ பளிச்சிடும் தன்மையையோ எதிலும் இல்லை. இருள் என்பது ஒளியின் சூன்ய வலயம் அன்று, அது குறைந்த ஒளி என்கின்றார் சீனிவாசன். தலைப்பின் கவித்துவம் அவரது எல்லாப் புகைப்படங்களிலும் ஊடுருவி நிற்கின்றது.

கூட்டமான மனிதர்களையோ விலங்குகளையோ காண்பது அபூர்வமாகவே இருக்கிறது. உறுதியான மனிதர்கள்தான் தலையை நீட்டுகிறார்கள். திருவிழாக் காட்சியும் ஆட்டு மந்தையும் மட்டும் தான் கூட்டமான புகைப்படங்கள். ஆனால் அவற்றைக் கூட விதிவிலக்கு என்று சொல்லி விட முடியாது உன்னிப்பாக கவனித்தால் அந்தக் கூட்டத்திற்குள் கூட இனம் புரியாத தனிமையும் சாவகாசமும் தான் குடிக்கொண்டிருக்கிறது.

நீருக்குள் அமிழ்ந்திருக்கும் எருமைகள் வெளிப்படுத்துவது இன்பக் கிளர்ச்சியா அல்லது வடிகட்டின சோம்பேறித்தனமா? சீனிவாசனைக் கேட்டால், தானே ஒரு சோம்பேறித் தனமான ஆள்தான் என்கின்றார் -

“படிக்கட்டுகள் மீது அவருக்கும் பிடிப்பு இருக்கிறது. அநேகமாக புகைப்படங்களில் தண்ணீர் தவிர்க்க முடியாத அம்சமான இழையோடி நிற்கிறது. இது ஏன் என அவரைக்கேட்டபோது நீருக்கு ஊடுருவும் தன்மை இருக்கிறது அது எனக்கு Feminist ஆகத் தோன்றுகிறது. பாறைக்கும் நீருக்குமுள்ள வித்தியாசமே இந்த மென்மையும் ஊடுருவலும்தான். தண்ணீரின் இந்த அம்சம்தான் என்னை மிகவும் கவர்கிறது” என்கிறார்.

“Lightக்கு ஒரு Sound இருக்கிறது. அறையில் இருந்து வெளி -யே போனால் ஆர்ப்பரித்துக் கத்துவது போல் இருக்கிறது. அப்படியான அத்த ஒளி மிகுந்த குழலைத் தவிர்ப்பதையே நான் விரும்புகின்றேன். எப்போது Cooling Glass அணிந்திருப்பது எனது வழக்கம். அதைக்கழற்றி விட்டு என்னால் இருக்க முடியாது. மற்றவர்களது பார்வை என் விழிகளை ஊடுருவுவதிலிருந்து நான் தப்பித்தாக வேண்டும்” என்று கூறும் சீனிவாசனின் புகைப்படங்கள் எல்லாமே கறுப்பு வெள்ளையாக இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. குறைந்த ஒளிதான் அவரைப் பாதிக்கிறது. இருள் என்பது கூட குறைந்த ஒளிதான் என்பதை இப்படித்தான் உணர்த்தியிருக்கக் கூடும்.

“ஒரு ஊருக்குப் போய் எங்காவது கோயிலிலோ படிக்கட்டிலோ தூங்கிவிடுவேன் ரொம்ப நேரம் கழிச்சிட்டுத்தான் எழும்புவேன். எப்போதும் என்னிடம் மஞ்சள் நிற Bag ஒன்றில் கெமெரா இருக்கும். ரொம்ப சாவகாசமாய்தான் அதை எடுப்பேன். அப்புறம்தான் படம் பிடிப்பேன்”. இந்தச் சாவகாசமும் சோம்பேறித்தனமும் அவரது எல்லாப் படங்களிலும் வெளித் தெரிகிறது. அநேகமான அளவு படங்களின் கெமராக் கோணம் மேலிருந்து கீழ் நோக்கிப் பார்ப்பது போல அமைந்திருக்கிறதே? அது ஏன் எனக் கேட்டதற்கு “நான் உயரமாக இருக்கிறேன் எதையும் பறவையோடே கண் (Bird's Eye) கொண்டே பார்க்கிறேன்” என்கின்றார்.

சீனிவாசனின் உள்ளூர்வை அவரது புகைப்படங்கள் அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றன. சோர்வு, அயர்வு, சாவகாசம், அப்பாவித்தனம் இனம் புரியாத மெளனம், குறைந்த ஒளி மீதான ஈடுபாடு... என அதை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். அவரையும் அவரது புகைப்படங்களையும் வேறுபிரித்து அறிய முடியாத படி அவர் அவற்றினுள்ளும்

வசீகரக் கோமாளிகளே!

நீண்டகாலமாய் உங்களில் ஒருவனானாக ஆகிவிட வேண்டுமென்ற எனது கனவு மெல்ல மறைந்துபோகும் அபாயம் எனக்குள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. உங்கள் மேல் உள்ள காதல் துளிகளை உங்கள் - டம் நாம் சொல்ல

வரும்போதெல்லாம், ஒன்று நீங்கள் குட்டையாயி ருக்கின்றீர்கள் அல்லது மிக உயரமாயிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் அண்ணாந்து பார்ப்பதையும், குனிந்து பார்ப்பதையும் நானும் விரும்பவில்லை. என்னுடைய காதலியின் உயரத்தைக் கருதி நான் என்னுடைய உயரத்தை மாற்றிக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை. காட்சிகளினிடையே உங்களைப்பார்க்க உங்கள் கூடாரத்துக்கு வந்தேன். அப்போது நீங்கள் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். உங்களை எழுப்பி என்னுடைய காதலைச் சொல்லுமளவுக்கு எனக்கு தைரியமில்லை உங்கள் கட்டிலில் அருகே மண்டியிட்டு, உங்களை தினசரி வந்து பார்ப்பதற்காக சிறுவயதில் எனது அப்பாவிடம் பெற்ற காயங்களைக் காட்டினேன். காயங்கள் குணமானதற்கும் நான் மீண்டும் உங்களிடம்தான் வந்தேன் என்பதையும் உங்கள் காதில் சொன்னேன். உங்கள் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட மூக்கின் மேல் முத்தமிட்டு திரும்பி வந்தேன். என் உதடுகளில் வெண்ணிற சாயம் ஒட்டியிருப்பதை யாரும் பார்க்காத வண்ணம் துடைத்துக் கொண்டேன்.

உங்கள் வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு தனித்துவ சோகம் நிரம்பியது? யாருக்குக்கிடைக்கும் கூண்டில் அடைபட்டிருக்கும் மிருகங்களை சந்தோஷப்படுத்தும் வேலை? அந்த நேரத்தில் மீண்டும் மீண்டும் நீங்கள் நிகழ்த்தும், மரணத்தைக் கேலி செய்யும் சாகாசங்கள் யாரும் அறியா வண்ணம் நான் மட்டும் பார்ப்பதாகவே உணர்கின்றேன். அதுவே உங்களின் வெற்றி, அனைத்து வித்தைகளையும் கற்றுக் கொண்டும், பயிற்றுவித்தும் தொடர்ந்து வாழ்க்கையை நகர்த்தி சக கோமாளிகளிடம் உதைகளையும் அடிகளையும் பெற்று எங்கள் கைட்டல்களையும் பறித்துக்கொள்கின்றீர்கள். உங்கள் வெண்ணிற முகங்களோடு உலகை ஏமாற்றும் வித்தையும் என் கனவில் வந்து துன்புறுத்துகிறது. உங்கள் கூடாரத்தையும், காலியான இருக்கைகளையும், சிங்கங்களின் எலும்பு தெரியும் கர்ஜனைகளையும் பார்க்கும் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது, எங்கே நாளை உங்களை வந்து சந்திக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்று. என் கண்ணீர்த் துளிகளின் உஷ்ணம் நீங்கள் உணர்ந்ததுதான். இவ்வலகத்தை உய்விக்க நான் சிபாரிசு செய்யும் ஒரே தத்துவம். நீங்கள் தான். நீங்கள் பல நூற்றாண்டுகள் உங்கள் கூடாரங்களில் தங்கியிருக்க வேண்டும். என் மகளுக்காக நான் உங்களை மட்டும் நம்பியிருக்கிறேன்.

அன்புடன்,
ஆர் சீனிவாசன்

அவை அவரினுள்ளும் பின்னிப் பிணைந்துதிருப்பது கவனத்துக்குரியது.

இந்த நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த புகைப்படக் கலைஞரான ஜெனரிகாந்தியே பிரெஸ்ஸோனா "மீன் பிடிக்க விரும்பு - வர்கள் தண்ணீரைக் கலக்கக் கூடாது" என்று சொல்லியிருக்கிறான். இதுமாதிரிதான் Images உம் எனது படங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே இது பொருந்தும் என்கின்றார் சீனிவாசன்.

இவற்றினிடாக

சீனிவாசனைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிற போது அவரது புகைப்படங்களில் அரசியல் குறித்து நாம் பேசியே ஆக வேண்டும். அவர் கண்டதையும், காணவிழைவதையும் நோக்கி நம்மை மட்டுப் படுத்தி விட முனைகிறார் போல் தெரிகிறது. எதையும் மாற்றாமல் இருக்கின்ற ஒன்றையே வலியுறுத்தும் பண்பு அதனுள் ஒளிந்திருக்கின்றது. அவரது தனிமை அந்நியமாதலை நியாயப்படுத்த முனைகிறது. ஒதுங்கு மனோபாவம் நிறைந்த இந்தத் தனிமை எல்லா

நேரங்களிலும் சரியானது எனக்கருத முடியவில்லை. சமூக செயற்பாடுகளை விட்டு முற்றிலும் ஒதுங்க முனைவது பிற்போக்குத்தனமானது என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. இந்த வகையில் சீனிவாசனின் சோம்பேறித்தனம் கூட ஒரு வகையில் சமூக செயற்பாடுகளிலிருந்து விலகிநின்றதை நியாயப்படுத்த முனைகிறது. இது அவரது கலை ஏற்படுத்துகிற பாரதூரமான எதிர்வினைவாகும். இது குறித்து நமக்கு எழும் கேள்விகள் நியாயமானவையே.

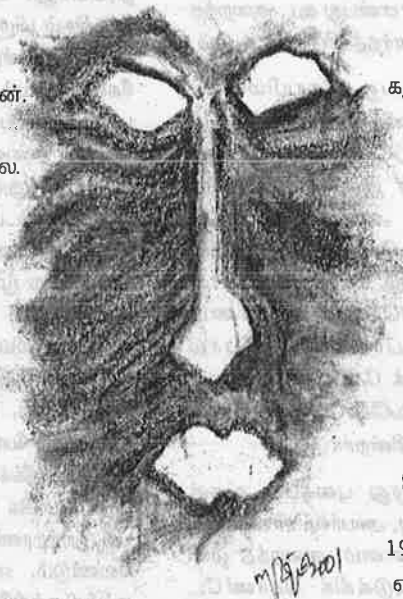
சீனிவாசனின் அரசியலோடு நமக்கு உடன்பட முடியாத போதிலும் அவரது புகைப்படங்கள் ஏற்படுத்தும் அதிர்வுகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கன, சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் சீனிவாசன் ஒரு நல்ல புகைப்படக் கலைஞர்தான். ஆனால் இருள் என்பது குறைந்த ஒளி என்ற தலைப்பு அவருக்கே பொருந்தி வருவது ஒருவகையில் ஆச்சரியத்துக்குரிய முரண்தகை.

கண்களின் பராமரிப்புக்கவன்

ஜூலிஸ் பூசிக்கின் அழகிய கண்களை பராமரித்த

~ பிரதீபா ~

அந்த மரண தண்டனைக் கைதி என்னுடன் எப்போதும் இருந்ததில்லை அவனை நான் நேசித்தேன் என் கண்களில் வருகிற நாயகன் அவன்தான். பூசிக் அவனை ஒரு அழகனாகவோ ஆண்மையானவனாகவோ உருவம் தரவில்லை. ஜூலிஸ் பூசிக் சொல்கிறான் தன் பிணை உடலுக்கு உணவூட்ட அவன் மிகவும் முயன்றான் என. அப்படி ஒரு மனிதன் தண்டனைக் குள்ளான பிற்பாடு என்னைப் போல பெண்கள் தடியன்களையும் தந்திரக்காரர்களையும் மணந்தனர் காலம் கண்களை அழக்காக்கியது அவர்களின் ஆனந்த விழிகள் பராமரிப்பாரற்று அழகின அவர்களுக்கு ஒரு மரண தண்டனைக் கைதியின் பராமரிப்பு மறுக்கப் பட்டிருந்தது

வெகு காலத்துக்கு முன்பே கறுப்பன் யேசு; யூதன் ஆக்கப்பட்டபோது நல்ல ஆண்கள் இறந்து போயினர் மேலும் போராட்டங்களில் கிளர்ச்சிகளில் அடக்குதலில் வக்கிரங்களில் உயரத்தில் அகண்ட தோள்களில் தொடர்ச்சியாய் அவர்கள் மரணித்தனர்

ஜூலிஸ் பூசிக்கின் அழகிய கண்களை அருவருப்பற்று துப்பரவு செய்தவன் 1940 களில் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பது என்னை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்குகிறது

மேன்முறையீடு நிராகரிக்கப்பட்டது

எனக்கு முன்னால் இருக்கிற உனது அறிக்கையில்
உனது அச்சம் உறைந்த
கண்ணீர்த்துளிகளை என்னால் பார்க்கமுடிகிறது
நான் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து
நடுங்கியபடி ஆன்மாவைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
குதறப்பட்ட உனது கறுத்த மேனியை என்னால் பார்க்கமுடிகிறது
இரக்கம் வேண்டியபடி நிற்கும் உனது
காயத்தின் திறந்த வடுக்கலை என்னால் பார்க்கமுடிகிறது

உனது ஆவணசாட்சியம்
வாய்மொழி சாட்சியத்தக்கும் அப்பால் மேலதிக சாட்சியமாக
எனக்கு முன்பு
உம் மீதான அடக்குமுறை குறித்த அருஞ்சொற்களஞ்சியம் இருக்கிறது
எனக்கு
உனது கொடுங்கோலர்களின் பெயர்களும் தெரியும்
முகவரிகளும் தெரியும்
உனது துயர்பற்றி அறிய நான்
உனது நடனத்தைப்பார்க்க அவசியமில்லை
நீ அழுகிறாய் என நான் அறிந்துகொள்ள
நீ கதறி அழ அவசியமில்லை

உன்னைத் துன்புறுத்துபவர்கள் பற்றி நான்
தினச்செய்திகளில் வாசிக்கிறேன்
தொலைக்காட்சி மூலம்
உன் வீடு எரியுண்டதை நான் பார்த்தேன்
உனது அண்டைவீட்டுக் காரானால்
நீ சகித்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதில்
எனக்கேதும் சந்தேகம் இல்லை
சந்தேகமின்றி
நிச்சயமாக இதை நாம் எதிர்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

நீ அரசியல் மறுத்தோடி அல்ல
நீ பொய் சொல்பவள் கூட அல்ல
சாதகமான சாட்சி என்று கூட நான் உன்னைச் சொல்வேன்
ஆனால் நீ துன்புறுத்தப்பட்டது
அதிகாரபூர்வமானது என்று நம்ப எனக்குக் காரணங்களில்லை
உனது சருமத்தின் நிறம் கறுப்பாயிருப்பதால்
நீ வண்புணர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவில்லை
உனது
ஜி.பி. மொழி காரணமாக நீ வண்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகவில்லை
நீ ஒரு பெண்ணாயிருந்ததால் வண்புணர்ச்சிக்காளாக்கப்பட்டாய்
பெண்ணுக்கு நேர்கிற பல விஷயங்களில் வண்புணர்ச்சியும் ஒன்று
ஆகவே
நீ வந்த நாட்டுக்கே திரும்பிப் போய்விடவேண்டும்

மனிதரில் கீழாக நடத்தப்படுவதால்
நேர்ந்ததுதான் உனக்கு நேர்ந்த இவ் வண்புணர்ச்சி
நீ இனிமேல் காதலில் ஈடுபடமுடியாமலும் போகலாம்
அது எவ்வாறாயினும்
நீ வண்புணர்ச்சிக்கு மட்டுமே ஆளாக்கப்பட்டுள்ளாய்
நான் வாசித்த சட்டப்புத்தகங்களில்
வண்புணர்ச்சியானது சித்திரவதை என்று குறிப்பிடப்பட்டவில்லை
மிகச்சாதாரண அர்த்தத்தில் கூட
அந்தச் சொல்லுக்குள்ளான அர்த்தம்
சித்திரவதை எனும் பிரச்சினைக்குள் வருவதில்லை
ஆகவே நீ வந்த நாட்டுக்கே திரும்பிப் போய்விடவேண்டும்
உனது பிரதேசமான காரணங்களையும்
உன்னுடன்
நீ திரும்ப எடுத்தக் கொண்டு போய்விடவேண்டும்.

1/1/2001

மனம் திமுதிமுத்தது. அவளோ?...
அவள்தானோ?... அவளாகத்தனிக்குமோ...?
தேவாலயத்தில் எனக்கு முன்னுக்குத்
தானிருந்தாள். கடைசி வேளையில்தான்
அவளுடைய முகம் எனது கரிசனைக்கு
உரியதாயிற்று. எவ்வளவு தெண்டிந்தேன்!
முடியாமலேயே போயிற்று அவளுடைய
முகத்தைப் பார்க்க.

நான் மடையன், ஆரம்பத்தில் தேவாலயத்தின் அரங்கை நேருக்கு
நோர் பார்த்தவாறு அதன் முகப்பில் அமர்ந்திருந்தது போலிருந்தால்
பக்கவாட்டில் அமர வந்திருந்தவளின் முகத்தை அப்போதே
பார்த்திருக்கலாம். கிறுக்குத்தனம். பக்கவாட்டு ஆசனங்கள்
காலியாகக் கிடக்கிறதே என்று, அவற்றின் ஏகாந்தத்தில்
இனிமை காணப்போன கிறுக்குத்தனம்.

ஆரம்பத்தில் எல்லாம் ஏகாந்தமானதாகத்தானிருந்தது.
பக்கவாட்டுத் தோற்றத்தில் ஆலயத்தளம் முழுவதும்
ஒரே பார்வையில் தெரிந்தது. ஆசனங்கள்
இல்லாது பாய் விரிக்கப்பட்ட பரந்த தளம்,
பழைய யூத மரபு, சீனோகொக் தேவாலய
வகை. இரண்டு பக்கமும் தளத்தை
எல்லைப்படுத்தும் முழங்காலளவு உயரமான
சீமெந்துக் கட்டுகள். என் பக்கமுள்ள
சீமெந்துக்கட்டு காலியாக இருந்ததுவாயினும் எதிர்ப்
பக்கத்துக் கட்டில் பலர் இருந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை தேவாலயத்தின் முன்னரங்கில், றெயில்ஸ்
ஓரமாய்ப் போடப்பட்டிருந்த அழகிய சோடிக் கதிரைகளில்
ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய பிடரியும்,
முதுகும் மட்டும் தெரிந்தது. வேறொரு கோணத்தில்
சாய்ந்திருந்ததால் அவருடைய கன்னக்கதுப்புகள்
கூடத்தெரியவில்லை. மணப்பெண் வந்தமர்ந்தால்
அவருடைய இருப்பில் மாற்றம் ஏற்படும் என
எனக்குள் நானே சிரித்துக்கொண்டேன்.

மணப்பெண் தேவாலயத்தின் முகப்பில் தோன்றினாள்.
தகப்பன் அவளை கைக்குள் கை போட்டு
மணமேடைக்கு அழைத்து வந்தார். வம்மிப்
பூத்தலையும் பொன்னிறப் பட்டு வேஷ்டியும் சால்வையுமாக
பொலிவான முகத்துடன் அடிமேல் அடிவைத்து அடக்கமும்
பணிவும் மேலிட மகளை அந்தத் தகப்பன் அழைத்து வந்த
காட்சி தன் கடைசிப் பெண்ணையும் கட்டிக் கொடுத்து தன்
கடமையில் வெற்றி காணும் அந்தத் தகப்பனின் பூரிப்பு.

மாப்பிள்ளைக்குப் பக்கத்தில் மணப்பெண் போய் அமர்வதை பார்க்க
விரும்பினேன். மணப்பெண் போன பிறகு மாப்பிள்ளை எப்படி
மாறி அமர்வார் என்பதையும் பார்க்க விரும்பினேன். அதற்குள்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

என் கண்களில் ஏறி மிதித்துக் கொண்டு என் முன்னால் காலியாக
இருந்த சீமெந்துக்கட்டில் ஏறிக்குந்திக் கொண்ட யானைப்
பட்டாளம்!

யானைகளின் பருத்த பிருஷ்ட பாகங்களும் மலையன்ன தோள்கள்
சீனப் பெருஞ்சுவராய் என் முன் உயர்ந்தன. அவர்கள் கைகளை
உயர்த்திய போதெல்லாம் தலையணைகள் தொங்கின. மேலேறிய

ப்ளவுஸ்களுக்குக் கீழே சள்ளைகளும் இருப்புச் சதைகளும் வழிந்தன. அடையடே அந்த யானைகளுக்கிடையில் ஒரு பூனையும் புதிதாய் வந்திருந்தது. யானைகளோடு வந்த பூனைதான் போலும். பூனை அள்ளிச் செருகிய நீலக் காஞ்சிபுரம், நீலக் காஞ்சிபுரம் சவங்களாய் கூனி இருந்தது. அதன் மேலாக, எதிர்ப்பக்கத்து சீமெந்துக் கட்டுவரை சிறிது தெரிந்தது. எனினும் முன்பக்கம் எதுவும் தெரியவில்லை. முன்பக்கமாக பாடகர் குழு வேறு என்னை மறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆகவே என் பார்வை முழுவதும் நீலக் காஞ்சிபுரத்தின் தலைக்கு மேலாக எதிர்ப்பக்கத்து சீமெந்துக் கட்டின் ஒரு பகுதி வரையும்தான். இடையில் உள்ள தளத்தில் ஒரு கீற்றின் தலைக் கறுப்புகள் மாத்திரம்.

எதிர்க்கரை சீமெந்துக் கட்டில் இருந்த இரண்டொரு பெண்களையும் சிறுபிகளையும் சற்றுக் குறிப்பாகப் பார்த்தேன். அவர்கள் மெதடிஸ்த மகளிர் இல்லத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மெதடிஸ்த இல்லத்தின் நினைவு எப்போதும் என்னை மேனி குளிர்ச் செய்யும், எத்தனையோ இன்ப நினைவுகளை எழச் செய்ய வல்லது. அந்த நினைவுகள் எனக்கு சிறகு கட்டின.

நான் பறந்தேன். என் இளமைக் காலத்துள் பறந்தேன். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள என் இளமைக் காலம்!

மறைந்து போன என் வாழ்க்கை உயிர் பெற்றெழுந்தது. மெதடிஸ்த மகளிர் இல்லத்தின் மதிலோடு நின்ற மாபெரும் மரங்கள். மாபெரும் மரங்களை ஒட்டி இருந்த மைதானம். மைதானத்தை ஒட்டி வழி விட்டிருந்த பாடசாலை, பாடசாலையில் நின்ற பழைய மாமரம். பழைய மாமரத்தை ஒட்டியிருந்த பாடசாலை அலுவலகம். மாமரத்தையும் அலுவலகத்தையும் மையமாகக் கொண்ட மண்டபங்கள். மண்டபங்களுக்கும் அலுவலகத்துக்குமிடையில் மாமரத்தின் கீழாக வருகின்ற பாதங்கள், போகின்ற பாதங்கள்! வெள்ளைக் கண்வசும் வெண்ணிறச் சொக்ஸும்!

நூலகத்துள் இருந்து நூலிழையில் கண்ட பாதங்கள் -

சரசரெனும் மாவடியில்,
சருகு நிறக் கால் தெரியும்.

அலை எரியும் சீருடை
முழங்காலின் அருகுயரும்

நடை நடையே நடையதுவாய்
நடையினிலேயே கால் இரண்டு
விட முடியா ஒரு நினைவாய்
விளையும் ஒரு மனத்திரையில்

பளபளென்ற சிவப்பு நிற

பரல் கல்லில் நீரோட

கடல் அலைகள் மடி நோக்கி

கரை இருந்த மீள்வனவே

இந்த வரிகளுக்குள் இழைகிறது அவன் நினைவு. முகத்துள் முகம் மறையும் முகத்தினான் முதுகுகளுக்குள் முகம் மறையும்

முகத்தினன். என் கனவுகளில் பனிப்புக்காருக்கு மேலே ஒரு பாதி முகமாய் அழுதவன். பாதி முகத்தில், பாதி முகத்தளவில், பாதி இமை மூடிய விழியினால்! என்ன விதமாக எல்லுள் இயங்கிய படிமங்கள்! ஐம்புலன்களும் அப்பால், கண்டும் கேட்கும், தொட்டும் சுவைத்தும் அறியும் அறிவுகளுக்கப்பால், அமானுஷ்யமான உட்கதிர் பிணைப்புக்களில் ஆழ்ந்து உறவாடும் உணர்வாக அவன் என்னுள்....

உறவாடும் உணர்வா?
உறவாடிய உணர்வா?
இடையிடையே எட்டிப்

பார்க்கும் எண்ணங்களாய் இப்போது, இடையிடையேதானோ அவரும் என்னை என்னுவான்? நான் அவளை என்னும் போதல்லாம் அவன் என்னை என்னுவான் என்ற நம்பிக்கை, எங்கிருப்பான்? இப்போது எங்கிருப்பான்.....

திடீரென எழுந்த பாடகர் குழுவின் பாடலோசை என்னை நிதர்சன நிலைக்கு கொண்டு வந்தது. என் நிதர்சன நிலை எனக்கு முன்னிருந்த சீனப் பெரும் சுவரும் நீலக் காஞ்சிபுரம்தான்.

அந்த நீலக் காஞ்சிபுரத்தை இப்போது கவனித்தேன், கொஞ்சம் நிமிர்ந்து இருந்தால், வீடியோக் காரர்களின் ஒளி வெள்ளம் பாய்வதும் மின்னிணைப்பு வயர்கள் இழுபடுவதும் தெரிந்தது.

இவைகளுக்கு அப்பால் எதிர் சீமெந்துக் கட்டை மீண்டும் பார்த்தேன். முன்பு இருந்ததை விட இப்போது கூடுதலான பெண்களும் குமர்களும் அங்கு குழுமி இருந்தார்கள். புதியவர்களினுள் கூர்ந்து பார்த்தேன். அவர்களுள் நான் யாரையோ தேடுவது போல மிருந்தது.

அவர்கள் எல்லோரும் இளம் பெண்கள். எம் மதினிமார்களின் புத்திரிகளும் தெரிந்தார்கள், என் மைத்துனனின் புகல்வியும் தெரிந்தான். நான் தலை தொட்ட ஞான புத்திரிகளான இரட்டை சகோதரிகளும் தெரிந்தார்கள். எல்லோரும் புத்தம் புதிதாகப் பூத்த புது மலர்கள், எல்லோரும் நான் அறியப் பிறந்த குழந்தைகள். சிறுகளாக

காலத்தில் உருக்கொண்டு
மலர்ந்து நல்ல மணம் வீசி
உதிர்ந்து
மீண்டும் காலத்தில்
உருக்கொள்ளும் வாழ்க்கை
தெரிகிறது.
எனினும் என்றோ கழிந்து
ஓடிவிட்ட என்
இளமைக் காலத்துக்காக
ஏங்காமல்
இருக்க முடியவில்லை.
அந்த இளமைமீட்டு,
இதோ என் கண்ணுக்குள்
உலவ விட முடியாமலும்
இருக்க முடியவில்லை

வினையாடித் திரிந்தவர்கள். ருதுவாகி, குமராகி, யௌவன கோலம் கொண்டு நிற்கின்றார்கள். எல்லாம் தெரிகிறது. காலத்தில் உருக்கொண்டு, மலர்ந்து நல்ல மணம் வீசி உதிர்ந்து மீண்டும் காலத்தில் உருக்கொள்ளும் வாழ்க்கை தெரிகிறது. எனினும் என்றோ கழிந்து ஒடி விட்ட என் இளமைக் காலத்துக்காக ஏங்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அந்த இளமை மீட்டு, இதோ என் கண்ணுக்குள் உலவ விட முடியாமலும் இருக்க முடியவில்லை. அந்த இளமையின் கிறுக்கும் துடிப்பும் உயிர் பெற்றொழுந்து, அந்த இளமை நாள் இதோ, மீட்டுப் பெறுவதைப் போன்ற மாயத்தோற்றத்தையும் மறுதலிக்க முடியவில்லை.

வீடியோக்காரனின் ஒளி வீச்சு என் பக்கமும் திரும்பியது. என் முகம் வீடியோவில் விழாது. நான் சீனப் பெரும் சுவர்களுக்கு நன்றி சொன்னேன். நீலக் காஞ்சிபுரத்தின் பின்பக்கமும் உதவியது. நீலக் காஞ்சிபுரத்தின் கசங்கங்களையும் தொய்வுகளையும் இப்போது காணவில்லை. வீடியோவுக்காக தன்னை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டானோ? ஒழுங்கு படுத்தப் பட்ட பின்பக்கம் வாட்ட சாட்டமாகவே தெரிகிறது. சட்டென அவளுடைய இடைப் பரப்பும் டப்நெக் ப்ளவ்சின் மேல் முதுகும் கழுத்தடி தோட்பட்டையும் என்னைக் கவர்ந்தன. இந்த

இடங்கள் பொன்னிறமாகத் தெரிகின்றன.

இவ்வளவு பொன்னிறமா இவன்?

இது ஏன் எனக்கு முன்னமே

புலப்படவில்லை? சுவங்கிய

இருந்தலில் இருப்பை காஞ்சிபுரச்

சேலை ஒரு வேளை மறைத்திருக்

கலாம். ஆனால் அந்த மேல் முதுகும்

கழுத்தடி தோலும்? கவனியாமல்

இருந்திருப்பேனா? எதிரே

உள்ளவர்களைப் பார்த்ததில்

இவைகள் உள்ளடங்கி போயினவா?

எப்படியும் என்னுள் ஒரு புது

ஆர்வம் கிளர்ந்தெழுந்தது.

இடையும் முதுகும்

இவ்வளவு பொன்னிறமாக

இருப்பவளின் முகம்

எவ்வளவு பொன்னிறமாக

இருக்கும். அது அதிசயமான

பொன்னிறமாகவே இருக்கும்.

அந்த அதிசயத்தைப் பார்க்க நான்

ஆவலுற்றேன். எப்படிப் பார்க்கலாம்?

ஏதேனும் ஒரு பக்கவாட்டில்.....

இப்படியும் அப்படியுமான ஒரு சின்ன

அசைவில்? சந்தர்ப்பத்தை

எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

கலியாணம் முக்கிய கட்டத்தை

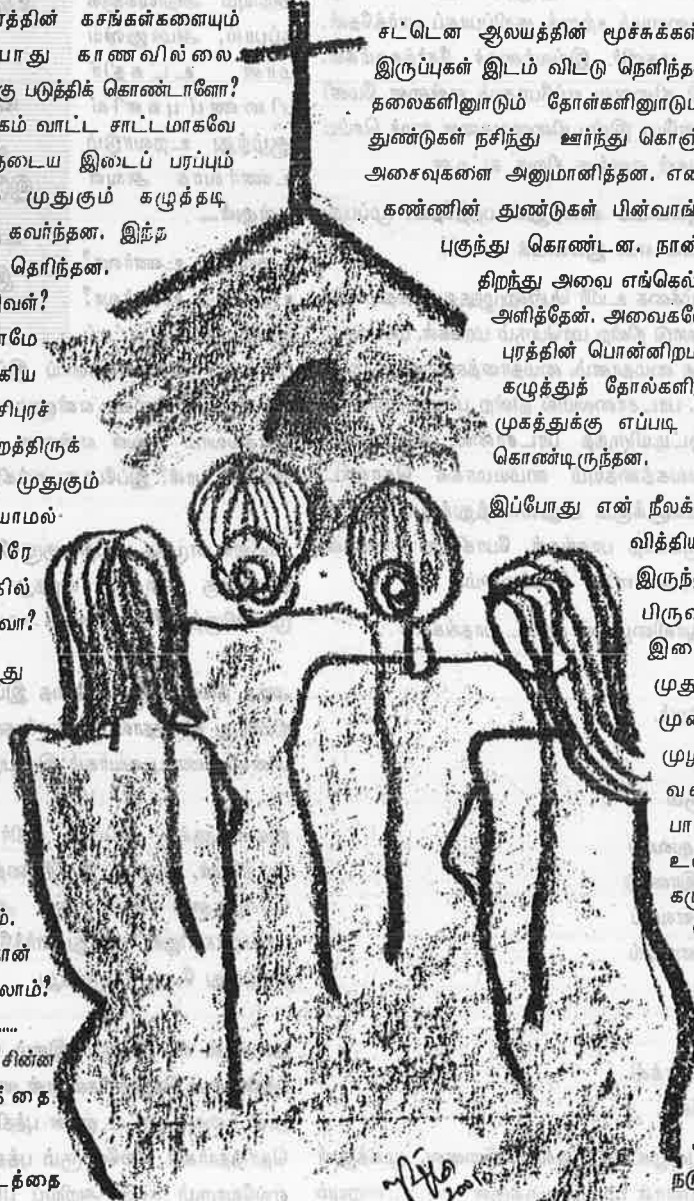
அடைந்து விட்டது போல் தோன்றியது. இளம் போதாக்களின் துண்டு துணியான முகக் கீற்றுக்கள்தான் எனக்குத் தெரிந்தன. மணமக்களின் வாக்குத்தத்தங்கள் மெலிதாகவே கேட்டன.

பாடகர் குழுவின் ஓசை சிறிது தணிந்து பின்பு ஒங்கியது. வெளியில் தேவாலயத்தின் மணி மகிழ்ச்சிப் பிரவாகமாய் ஒலித்தது. அடையாளச் சீன வெடிகள் அதிர்ந்தன. கழுத்தில் தாலி ஏறியிருக்க வேண்டும். எந்த பெண் மணமக்களின் முகத்திரையை விலக்கிப் பிடித்தானோ? எவன் தாலியின் சுரையைப் பூட்டுவதற்கு உதவினானோ? நிச்சயமாய் என் மனைவிதான் அதற்கு..... உதவி இருப்பாள்! இதையெல்லாம் பார்க்காத கலியாணம் என்ன கலியாணம்? என் மனைவி சுரையைப் பூட்ட உதவிய லாவகத்தைப் புகழ்ந்து நான் விபரியாது சீனப் பெரும் சுவர்களைப் பற்றிச் சொன்னால் எவ்வளவு சீறும் கொள்வாள்!

சட்டென ஆலயத்தின் மூச்சுக்கள் தளர்ந்தன. இறுக்கமான இருப்புகள் இடம் விட்டு நெளிந்தன. சீனப்பெருக்கவர்களின் தலைகளினூடும் தோள்களினூடும் என் கண்களின் சிறு துண்டுகள் நசிந்து ஊர்ந்து கொஞ்சி இரிந்து விலாகப் பதிவு அசைவுகளை அனுமானித்தன. என் மனச் சுருக்கத்தில் என் கண்ணின் துண்டுகள் பின்வாங்கி கவிழ்ந்த இமைகளுள் புகுந்து கொண்டன. நான் மீண்டும் இமைகளைத்

திறந்து அவை எங்கெல்லாமோ போய் வர அனுமதி அளித்தேன். அவைகளோ மீண்டும் நீலக் காஞ்சிப் புரத்தின் பொன்னிறமான இருப்பு விலாவிலும், கழுத்துத் தோல்களிலும் அமர்ந்து, அவளின் முகத்துக்கு எப்படி தாவலம் என்று முயன்று கொண்டிருந்தன.

இப்போது என் நீலக் காஞ்சிபுரப் பொன்னிறம் வித்தியாசமான ஒரு நிலையில் இருந்தாள். நன்கு வடிவமைந்த பிருஷ்டங்களுடன், ஒடுங்கிய இடையும், சற்று விரிந்த முதுகும் பின்னால் தெரிய, முன்னால் உயர்த்திய முழங்கால்களில் கைகளை வளைத்துக் கொண்ட பாவனையில், அடுத்தடுத்து உள்ள யானைக்குட்டிகளின் கழுத்து வளைந்த கேள்விக் கெல்லாம் தலையை அசைத்ததைத்து பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறவளைப் போல தென்பட்டாள். சரிந்து விட்ட சீனப் பெரும் சுவர்களுக்கிடையில் அவள் நடுநாயகியாகி விட்டதாகத்

தோன்றியது. அற்பப் பிராணியாக தெரிந்தவள் அதிசயிக்கத்தக்க ஸ்தானத்தைப் பெற்றது எவ்வாறு? எல்லாம் அந்த பொன்னிற ஆகர்ஷணத்தால் அல்லவோ? அந்த முகத்தை எப்படியும் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலும் அதிகரித்தது.

விவாகப் பதிவும் முடிந்து விட்ட சமிக் கைகள் தெரிந்தன. இப்போது சீனப் பெருச்சு வர்களும் சற்று விலகி விலகிப் போகின்ற நிலை. இனிகை குலுக்கல்கள், கட்டியணைப்புக்கள், முத்த - மாரிகள், மாலை சூடுதல்கள், கூட்டம் கூட்டமான போட்டோக்கள்,

குடும்பம் குடும்பமான வீடியோக்கள்- என் மனைவி கூட என்னைத் தேடக் கூடும். எனினும் நான் இந்த நீலக்காஞ்சி புரத்து பொன்னிற முகத்தைப் பார்க்காது போகப்போவதில்லை. பின்பக்கம் தெரிந்த அந்தப் பென்னிறத் தோலை என் கண்கள் ஊர்ந்து ஊர்ந்து உணர்வின். என் கண்கள் ஊர்ந்து ஊர்ந்து உணர்வின் உணர்வு, என்னுள் எப்படி என்று சொல்ல முடியாத மெதுவான மெதுவான ஒரு திரை விலகல்- விடிந்து விடியாத காலைப்பொழுதில் பின்னல் குலைந்து இருள் பிரிகையிலே இன்னும் கரு நூலின் இழைகள் தெரிகையிலே சின்ன மணிகள் எனச் செவ்வரத்தை பூப்பது போல், அடிவாணத்திலிருந்து நிலவு அரும்புதல் போல், அடி அடி மனதின் ஆழத்தில் இருந்து ஒரு ஐயுரல் எழுதுவது போல் ரொம்ப எதேச்சையாக, எந்த காரணகாரியத் தொடர்பும் இன்றி, தான்தோன்றித் தனமாக அந்த எண்ணம்..... இவள் அவளாய் இருப்பாளோ என்ற அந்த எண்ணம்..... பாதி முகத்தில், பாதி முகத்தளவில் பாதி இமை மூடிய விழியினளோ என்னும் எண்ணம் முகங்களுக்குள் முகம் மறையும் முகத்தினளோ எனும் எண்ணம் ஒப்பமில்லா என் எழுத்துக்களை ஒப்பியும் ஒப்பாமலும் இருக்கின்ற என் ஒப்பமில்லா உறவினளோ உறவினரோ என்னும் எண்ணம்.

இந்தக் காவியச் சிந்தனையை நொடிப் பொழுதில் அதே நொடிப் பொழுதில்- நிராகரிப்பதற்கும் ஒரு எண்ணம் காத்திருந்தது- என் ஒப்பமில்லா உறவுக்கு இப்படி பொன்னிறம் இல்லையே என்னும் அந்த எண்ணம்- எத்தனையோ வருடங்களுக்கு பின்னும் அவளுக்கு இந்த மினுமினுப்பும் சிலுசிலுப்பும் இருக்குமா என்ற எண்ணம்- எனினும் எண்ணங்களை மீறி எழுகின்ற எண்ணம்- என்னால் சொல்ல முடியாத எண்ணம்..... என் உள்ளுணர்வில் புதைந்து விரிகின்ற தாழை மடல்.....

தள்ளவும் முடியாத கொள்ளவும் முடியாத, ஒரு உள்மனக் கரிசல். என் ஏகாந்தத்தை உதறி விட்டு பழைய முகப்பு ஆசனத்தில் வந்து நின்றேன்.

நான் முகப்பு ஆசனத்துக்கு வந்த போதும் அவளுடைய பின் பக்கமே தெரிந்தது. சனங்கள் இங்கொன்றாய் அங்கொன்றாய் எழுந்து மணமக்களை நோக்கி நகர்கின்ற கட்டம். நானும் முன்பின்பாக, இடமாக நகர்ந்து நகர்ந்து அவளுடைய முகத்தைப்

பார்க்க முயன்ற போதெல்லாம் அவளும் ஏதேதோ வகையில் என் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பாமலே வெவ்வேறு பக்கங்களில் அசைந்தசைந்து பேச்சோடுபேச்சாக நகர்வது போன்ற தோற்றத்துடன் அதே இடத்தில் மாறி மாறி நின்றதை இயல்பானது என என்னால் கொள்ள இயலவில்லை, அந்த அளவுக்கு வெவ்வேறு நிலைகளில்

நான் நின்று அவளை நோக்குவது தொடர்ந்து இயல்பாகவும் தெரியப் போவதில்லை. அவளுடைய அந்த அசைவுகள் கூட என்னுள் ஐயத்தை வளர்த்தன. அப்படித்தானே அவள் முகங்களுக்குள்

முகம் மறைந்ததும், முதுகுகளில் முகம் செருகி முகக் கூச்சம் தவிர்ந்ததும், பின்னாளில் ஒரு நாள் எவளோ ஒரு நேர்ஸ் போல என்னைக் கடந்து போனதும்...

வெளியே வந்தேன். மாப்பிள்ளை பெண்ணைப் போய்ப் பார்க்கவும் இல்லை. அவர்களை வாழ்த்தவும் இல்லை. மனம் சோரம் போய் விட்டது. எவளோ ஒருத்தியின் பின் பக்கத்தைப் பார்த்து எவளோ ஒருத்தி எனப் பேதலித்து... இன்னும் தேவாலயக் கதவு நிலையைப் பற்றிய படியே வெளியில் உள்ள இளம் பொழுதை நோக்குகையில், அந்தச் செவ்வலரி மரங்களின் பக்கம் திரும்புகையில்... திடீரென்று என்று ஒரு மின்னல் அந்த செவ்வலரி மரங்களின் கீழ் ஒரு நீலம்- நீலக் காஞ்சிபுரம்- இடையும் முதுகும் பொன்னிறமான நீலக் காஞ்சிபுரம், இன்னமும் அவளுடைய பின் பக்கம்தான்- தேவாலய வளவின் மதில் பக்கம் பார்த்தபடி.

தொட்ட குறை விடுவதாய் இல்லை. தேவாலயக் கதவுடியிலிருந்து மணிக்கோபுர நிழலுக்குப் போனேன், பாதி முகமாவது தெரியுமா எனப் பார்க்க. மணிக்கோபுரத்தின் கோணம் போதவில்லை. மணிக் கோபுரத்திலிருந்து மதில் கேற்றுக்குப் போனேன். அவள் மறுபக்கம் திரும்பி வேறொரு பெண்ணுடன் பேசத் தொடங்கினாள்.

எனக்குச் சலித்துப் போனது. 'இந்தப் பழம் புளிக்கும்' என்ற நரியின் நிலை. இவள் அவள் அல்ல என்று நினைத்தேன். இவள் அவள் அல்ல என நான் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே இவள் திரும்பினால் என் பக்கம் இவள் அவளேதான்!

என் தலை சற்றுக் குனிந்து மீண்டும் நிமிர்ந்தது. அவள் எங்கோ பார்த்தாள். பொன்னிறமா, பொதுநிறமா? அதே பொது நிறம். பொது நிறம் ஆடைகளுள் பொன்னிறமானதா? குனிவதும் நிமிர்வதுமான நோக்குகளில் காலத்தின் மங்கலான கீற்றுக்கள்... நான் அப்படியே உறைந்து போய் நின்றேன், உள்ளுணர்வுகளினதும் சிந்தனைகளினதும் அமானுஷ்யமான உட்பிணைப்பு கதிரியக்கத்தின் சந்திதானத்தில் இதோ நான் சாஷ்டாங்கமாகையில் என் இயலாமை என்னை ஆட்கொள்கிறது! ஓ, மௌனி நீ, இல்லையே நியாக நான் இல்லையே!

வகுப்பிப்பா ப்பண்ணை
புழுவிடு இணைக்கி லுக்கி

0

இந்த இரவு அல்லது உறியும் நானும் நானும்

- ஏ.எம். குர்ஷித் -

கொப்பில் கொழுவி முகம் கிழிந்துபோன
 கிழட்டு நிலவு எட்டிப் பார்க்கும் இரவொன்றில்
 நீ விடைகொண்டாய்
 உனக்கேயுரித்தான மதர்ப்புடன.

எனக்கு நன்றே தெரியும்...
 இந்த இரவு
 அல்லது
 இதற்கு பிந்திய ஏதாவதொரு இரவு
 உன்...

சருமம் நெடுகிலும் துளையிடப்பட்டோ
 மூளையின் துணுக்குகள் தலைவழி தெறித்தோ
 ஒரு தெருவின் கோணல்களில்
 அன்றில்

ஒரு
 ஒரு தூர்ந்து போன சாம்பர் மேட்டில்
 உன் ஊழி முடிந்து போகுமென்று.

இருந்தும்...
 என் பரிதவிப்பின் நீட்சியில்
 உட்கூரக்கும் வெப்பத்தில்
 மார்புக்கூண்டு பொடிந்து தகிக்க...
 உன் மீள்தலுக்கான சொற்ப நம்பிக்கையில்
 ஏதேனுமொரு திசையை வெறித்தபடி
 காத்திருக்கும் என் பார்வை விட்டம்.

ஓங்கி அறையும் பேய்க்காற்றில்
 எஞ்சியிருக்கும் ஈர்ச்சொட்டும்
 என் என்பு மச்சைகளில் அனல் பொழிய
 ஆறுதலில் தேன் தடவி
 நீ சொல்லிச் சென்ற
 வார்த்தையின் ரீங்காரம்
 மண்டைப் பரப்பெங்கும்
 வெறி கொண்டு இரையும்.

ஓசையற்று மிதக்கும்
 வாழ்தலின் ஓரங்களில்
 கல்வியிருக்கும்
 பாசாங்குச் சட்டைகளை
 அறிந்தும்....
 ஆயுளின் அத்தனை அடசரங்களிலும்
 மரணத்தின் வியாபித்தல் புரிந்தும்
 உனக்காகவே...
 திறந்திருக்கும் என் வாசல் கதவுகளும்
 மணசின் சாளரங்களும்.
 சில வேளைகளில்....
 உன் வருதலின் தாமதத்தின்
 நீன் பொழுதுகளில்
 உள் மனசு ஜடமாகும்.
 உன் பற்றியதான வலியில்
 உடலும் துவளும்.
 எனினும்
 நீ வேண்டும்...
 பனி உறைந்த ஓர் இருளில்
 எனக்குள் நீயும்
 உனக்குள் நானுமாய்
 ஊற்றி நிரப்பி
 நுரைத்து வளிந்த
 காதல் பற்றியும்....

செரிக்காத என் உணர்வுகளின்
 ஆங்காரங்களை
 உன் அணைப்பின் இதத்தில்
 நிறுத்தி வைத்தது பற்றியும்...

ஒரு பின்னிரவு நிலாப்பொழுதில்
 அந்த நெட்டை மரம்
 கொட்டி வைத்த
 சருகுகளில் கால் டுத்து
 உன் மார்புதைந்து
 நான் சொல்ல...
 நீ ரசிக்க.

சொல்லு படைப்புக்கு
 திருமாயாழ்வாரின் பட்சத்தில்
 நான் தயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன்.
 சந்திரமூலம் சிவசுந்தரம் அப்பா

அ.யேசுராசா

☐ நீங்கள் படைப்பாளியாக உருவாகி வந்த காலச் சூழல், படைப்பு முறை பற்றிக் கூறமுடியுமா?

அந்தக் காலத்தில் நிறைய வாசிக்கும் பழக்கம் எனக்கிருந்தது. 67க்குப் பிறகு கொழும்பில் கடமையாற்றுகின்ற பொழுது பல இலக்கிய நண்பர்களுடன் இணைந்து, 'கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம்' என்ற பெயரில் நாங்கள் இயங்குகின்ற பொழுது நிரம்ப, வாசித்து உரையாடுகின்ற பழக்கம் இருந்தது. என்னுடைய நண்பர்கள் பலர் சிறுகதை எழுதுபவர்களாகவும் கவிதை எழுதுபவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆனால் நான் எழுதுவது குறைவு. நான் கூடுதலாக வாசிப்பதிலும் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதிலும் மட்டும்தான் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சூழலில் என்னுடைய சொந்த அனுபவங்கள் சார்ந்து என்னுடைய மன உணர்வுகளை சிறுகதையாகவும் கவிதையாகவும் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினேன். ஆனால் அவை மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையாய் இருந்தாலும் என்னுடைய நண்பர்களிடம் வாசிக்கக் கொடுத்து அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டுக்கொள்வேன். பெரும்பாலும் பிரசுரமாகாமலேயே அவை இருந்தன.

முதற் படைப்பு கவிதையாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். இதனைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்ல இயலாது. ஏனென்றால், 1968ஆம் ஆண்டளவில்தான், நான் கொழும்பில் இருந்தபோது எழுதத் தொடங்கினேன். 68ஆம் ஆண்டிலேயே 'வரவேற்பு' என்ற சிறுகதையை நான் எழுதியிருந்தேன். அதே நேரத்தில் 68ஆம் ஆண்டு புதுக்கவிதையையும் எழுதத் தொடங்கி இருக்கிறேன். அது மாறி மாறி அப்படியே நடந்துபோயிருக்கிறது. ஆனால் இதில் அடிப்படையான விஷயம் படைப்புந்தல்தான். படைப்பு மனநிலை இருக்கின்றபொழுது-வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற மன நிலை தீவிரமடைகின்ற பொழுது- பெரும்பாலும் ஒரே நாளிலேயே எழுதி முடிக்கப்படுவதாகத்தான் இருந்தது.

சந்திப்பு: எம்.பெளசர்

அ.யேசுராசா-

ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கிவருகின்ற, பன்முக ஆளுமை கொண்டவர்.

படைப்புத் தளத்தில் அதற்கு வெளியிலும் மானிட, கலாசார வாழ்வின் உன்னதத்திற்கு தனது பணியின் மூலம் முப்பத்துமூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக பங்களித்து வருபவர்.

தமிழ் சிற்றிதழ் சூழலில் பெரும் அதிர்வை உண்டுபண்ணிய - 'அலை' ஏட்டின் பிரதான பலமாக நின்று செயற்பட்டவர்- அதன் நிருவாக ஆசிரியர். 25 வருட சிற்றிதழ் பணியின் அனுபவத்தில், பாரம் சுமந்து- உரம்பெற்றவர்.

தேடல்தக்க கைதேர்ந்த வாசகரான அ.யேசுராசா- சிறுகதை, கவிதை உலகில் தவிரக்க முடியாத படைப்பாளி! இவரின் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' (1974) என்ற சிறுகதைத் தொகுதி இரண்டு பதிப்புக்களைக் கண்டது. 1975ஆம் ஆண்டில் 'சாகித்திய விருதி'னைப் பெற்றவர், 'அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக' (1984) இவரது கவிதைத் தொகுதியாகும்.

மொழிபெயர்ப்பாளர், விமர்சகர், பத்தி எழுத்தாளர், பதிப்பாளர், என பல தளங்களில் செயற்பட்டு வருகிறார். சினிமா, ஓவியத் துறைகளில் இவரது அக்கறை மனங்கொள்ளாத தக்கது.

-ஆசிரியர்-

குறிப்பாக சிறுகதையை எடுத்துக்கொண்டால், நெருக்கடியாக வளர்ந்து- தவிர்க்கவியலாமல் கட்டாயம் வெளிப்படுத்தித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு நிலையில். வெள்ளவத்தையில் நான் இருந்த அறையில் மூன்றுபேர் தங்கியிருந்தோம், இரண்டுபேரும் படுத்திருப்பார்கள். இரவு 10-10.30 மணிக்குப் பிறகு மேசை வைற்றைப் போட்டு, அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாத முறையில், ஒரே முயற்சியில் போய் 12மணியோ அல்லது ஒரு மணியோ கதைமுடிக்கிற வரை எழுத்து முயற்சி இருக்கும். ஆனால் அந்த முதற் பிரதி பல்வேறு தடவைகளாக- 25,30 தடவைகளாகவும் இருக்கும்- திருப்பித் திருப்பி வாசிக்கும் பொழுது திருத்தங்களுக்கு உட்படும். அவை மெல்லிய மெல்லிய திருத்தங்கள், மொழி நடையைச் செப்பிவிடுதல். நான் ஒரு வாசகன் என்ற நிலையில் அதைப் பார்க்கின்றபொழுது இயல்பாகவே ஏற்படுகின்ற அந்த திருத்தங்களைச் செய்து வைப்பேன். வெளியிட வேண்டும் என்கின்ற ஆவலெல்லாம் எனக்குப் பெரிதாக இருக்கவில்லை. அன்றிலிருந்து இன்றுவரைக்கும் முதல் நிலையில் நானொரு வாசகனாகத்தான் என்னைக் கருதுகிறேன்- படைப்பாளன் என்பதை விடவும்.

☒ கவிதையும் சிறுகதையும் உங்கள் படைப்பாளுமையின் பிரதான தளங்களாக இருந்திருக்கின்றன. படைப்பின் போது கவிதையையும் சிறுகதையையும் உங்கள் மன உணர்வின் அடிப்படையில் எப்படித் தேர்வு செய்கின்றீர்கள்?

புத்தியூர்வமாக நான் வித்தியாசப்படுத்துகிறேன் என்று சொல்ல முடியாது. படைப்பு வெளிப்பாடு புத்தியூர்வமாக நிறைவேறுகின்றது என்றும் நான் நம்பவில்லை. ஆனால் சிறுகதை, கவிதை, நாவல் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களுடன் நாங்கள் கொள்கின்ற உறவினாலும், பல்வகையான கருத்துக்களை நாம் உள்வாங்குதலாலும், எங்களுடைய அனுபவ அறிவுக்கு உகந்த முறையில் படைப்புக்கள் உருவாகும். இது யாருக்கும் நிகழும். அதுபோன்று எனக்கும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அவ்வாறு இருக்கையில் சிறிய மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்ற பொழுது தானாகவே ஒரு வடிவமாக- கவிதையாக தேர்ந்து கொள்ளும். சிறுகதை என்று சொல்கின்ற பொழுது அதைவிட சற்று விரிவாக- பல்வேறு சம்பவங்களுடன் ஒரு குறிப்பிட்ட மைய வடிவமாக அல்லது விரிவுபடுத்திச் செல்கின்றதாக அமையலாம். அதை நாங்கள் பிரக்ஞை பூர்வமாகத் தீர்மானிக்காமலேயே கவிதையாகவும் கதையாகவும் மாறி வருவதாகத்தான் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் இதை நான் கவிதையாக எழுத வேண்டும், கதையாக எழுத வேண்டுமென்ற முன் குறிப்பு ஒரு புத்தியூர்வமான அணுகுமுறை- என்னிடம் இல்லை.

☒ நீங்கள் எழுதத் தொடங்கிய காலம் மரபுக் கவிதை தேக்க நிலையிலும், நவீன கவிதை தமிழில் பரவலாகியும் கொண்டிருந்த காலம். மரபுக் கவிதை தொடர்பாக உங்கள் பார்வை எப்படி இருந்தது?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் 63ஆம் ஆண்டு . அதாவது நான் ஏ.எல்.படிக்கின்ற காலத்தில் இருந்து யாழ் நூலகத்தைப் பயன்படுத்துகின்ற போது நான் வாசித்த கவிதை மரபுமுறைக் கவிதைதான். பாரதிதாசன், முடியரசன், கம்பதாசன், வாணிதாசன் இன்னும் பெயர் சொல்ல முடியாத வகையில் பட்டியல் போகும். அதில் பாரதிதாசன் எனக்கு ஈடுபாட்டைத் தந்தவராகத்தான் இருந்தார். அதே மாதிரி இன்னும்மொருவர் ச.து.சு. யோகி- அவருடைய கவிதையும் மனதைக் கவர்வதாக இருந்தது. ஆனால் பெரும்பாலும் கவிதைத் தொகுப்புகளோ, சஞ்சிகைகளோ என்று சொல்கின்றபோது கூடுதலாக தமிழக வெளியீடுகளைத்தான் பார்க்க முடியும். அதிலும் குறிப்பாக எங்கள் ஊரின் பின்னணியில் வாசிக்கசாலைக்கு தி.மு.க சார்ந்த வெளியீடுகள் கூடுதலாக வரும். அவற்றில் வரும் கவிதைகளெல்லாம் மரபுமுறைக் கவிதைகளாகத்தான் இருக்கும். இந்தக் கவிதைத் தொகுப்புகளிலும் இயற்கை, காதல், சமூகம் என்ற மாதிரி ஒரு வாய்பாட்டுக்குள்ள்தான் பெரும்பாலானோர் எழுதுகின்றபொழுது, சில அடிப்படையிலும் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் ஒன்றாகவே இருந்தன. இவ்வாறான கவிதைகளை வாசித்தபோதிலும் பாரதிதாசன் மற்றும் ச.து.சு.யோகி இருவரையும் தவிர்ந்த பெரும்பாலானோர்களுடைய கவிதைகள் எனக்கு சலிப்புட்டுவனவாக இருந்தன. அந்த நிலையில், மரபு முறைக் கவிதைகள் தொடர்பாக ஒரு அதிருப்தி இருந்துவந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் 67அல்லது 68 ஆம் ஆண்டளவில், கொழும்பில் ஒரு நண்பரின் ஊடாக 15,20 எழுத்து இதழ்களை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அந்த இதழ்களில் புதுக்கவிதையை நியாயப்படுத்தியும் மரபுமுறைக் கவிதைகளின் போதாமையை வெளிப்படுத்தியும் பல கட்டுரைகளைப் படிக்கக் கூடியதாக இருந்தபொழுது, ஏற்கெனவே நான் சொன்ன அந்த அதிருப்திக்கு சரியான விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையிலேயே எழுதியிருந்தனர். ஆனால், மறுமுகமாக எழுத்தில் பிரகரமான பல புதுக்கவிதைகள் மனதைக் கவர்வதாக இருக்க வில்லை. எழுத்தில் புதிய கவிதையின் தேவையை வற்புறுத்துகின்ற தெளிவான கருத்துக்களை உள்வாங்க முடிந்தது; ஆனால், அதனுடைய படைப்புக்கள் தெளிவடையச் செய்யவில்லை. இக்காலங்களில் முற்போக்கு விமர்சகர்களான நா.வாளமாமலை, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் புதுக்கவிதையை ஏற்காதவர்களாக இருந்தனர்; கைலாசபதி, புதுக்கவிதை ஒரு பிற்போக்கு வடிவம் என்றுகூடச் சொன்னார்! பிறகு 68ஆம் ஆண்டளவில் கவிஞர் தா.இராமலிங்கம் அவர்களின் காணிக்கை என்ற தொகுப்பை, கொழும்பு புத்தக நிலையமொன்றில் தற்செயலாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. நான் அந்தப் புத்தக நிலையத்தில் இருந்து அக்கவிதைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற போது ஏற்கெனவே எழுத்து முன்வைத்த புதுக்கவிதைக்குரிய சரியான விளக்கங்களை இந்தக் கவிதைகள் கொண்டிருப்பதாகவும், அவை இயல்பாகவே என்னைத் தொற்றிக்கொள்வதான உணர்வையும் நான் பெற்றேன். உடனே அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கிச் சென்று படித்தபோது,

முதல் முறையாக புதுக்கவிதை தொடர்பான தெளிவான பார்வை என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதன் ஊடாகத்தான் கிடைக்கிறது. என்னுடைய புதுக்கவிதை பற்றிய புரிதலில் அல்லது என்னுடைய புதுக்கவிதை வெளிப்பாட்டு முயற்சிகளில் ஒரு ஆதர்சமாக இராமலிங்கம் அவர்களும் அவருடைய அந்த காணிக்கை தொகுப்பும் இருந்தது என்பதை நான் இங்கு சொல்லுவது மிக முக்கியம் என நம்புகின்றேன்.

தமிழில் நவீன கவிதையின் முன்னோ - டியாக பாரதி கொள்ளப்படுகின்றார். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் நவீன கவிதையில் உங்களுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்திய கவிஞர்கள் யார்?

இங்கே நாம் புதுக்கவிதை என்று சொல்லுவதா? நவீனகவிதை என்று சொல்லுவதா என்ற ஒரு பிரச்சினையும் வருகிறது. நவீன கவிதைகள் என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளுவது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். இப்படிப் பார்க்கின்றபோது மிகப் பிரதானமாக மஹாகவியைத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் மஹாகவியில் கிடைத்த அனுபவம் அவருடைய குறும்பா கவிதைகள் இதழொன்றில் வந்தபொழுது தொடர்ந்து படிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. என்றாலும் அது புத்தக வடிவத்தில் வந்த பொழுது, காலத்தினால் உருவாகக்கூடிய ஒரு வளர்ச்சியினாலும் வாசக

அனுபவத்தினாலும் மேலும் சிறப்பாக இருந்தது என்று சொல்ல முடியும். அதற்குப் பிறகு அவருடைய நூல்கள் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களால் நூல் வடிவத்தில் தொகுக்கப்பட்ட பொழுது அவை முக்கியமாக நவீன வாழ்வுபற்றிய, எங்களுடைய இந்தக் கால வாழ்வுபற்றிய சித்திரிப்பாக, நடைமுறை அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதாக, மிக இலகுவானதொரு வெளிப்பாட்டு முறையைக் கொண்டதாக அமைந்திருக்கின்றதால் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இன்னும் சில விடயங்கள் சொல்வதனால் சூரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் என்ற நூலில் சாதாரண ஒரு அரசாங்க ஊழியன் பஸ்ஸுக்குக் காத்திருப்பது, இப்படிக்காத்திருப்பதில்

தன்னுடைய வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி கழிந்து விடுமோ என்ற அவனுடைய ஏக்கம், குறைந்த வருமானத்தில் வாழ்வை ஓட்டவேண்டி இருக்கின்ற நிர்ப்பந்தம், அவனுடைய குறைந்த சம்பளத்துக்கு ஏற்ற முறையிலே வசதி குறைந்த இடத்தில் அவன் வாழ்வது - இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நகர்ப்புற வாழ்வின் சமகாலத் தன்மையை வெளிப்படுத்தக் கூடிய முறையில் கவிதைகளில் வெளிப்பாடு காண்பதென்பது அரிதாகத்தான் இருக்கிறது. இன்னொரு விடயத்தில், அவரொரு நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த எழுதுவினை - ஞருடைய வாழ்க்கையை ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்தில் வெளிக்கொணர் கிற பொழுது, நானும் நடுத்தரவர்க்க ஊழியனாக கொழும்பில் பல்வேறு வசதி குறைந்த சூழலில் வாழ்கின்றபொழுது பெற்ற அனுபவங்களுக்கு நெருக்கமானதாக அது இருப்பதை உணர்கிறேன். சிறுகதையில் அல்லது நாவலில் மட்டும் இது வரை நாங்கள் தரிசித்து இருக்கக்கூடிய நவீன வாழ்வின் வெளிப்பாடுகள், நகர்ப்புற வாழ்வு வெளிப்பாடுகள் என்பன அதனுடாக வெளிவருகின்றன. அது முக்கியமான அம்சமாக இருக்கின்றது.

மற்றையது, கிராமப்புற வாழ்வு - வாழ்ப்பாணம் சார்ந்த நிலைமைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற போது கூட வாழ்வின் மீதான பற்று, உழைப்பு, மானுட இடர் நிலைபற்றிய உணர்வுகளெல்லாம் இலகுவாகப் பட்ட முறையில் வெளிப்படுகின்ற போது, மேலும் ஒரு ஈடுபாட்டைக் கூட்டுவதாக இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் இன்னுமொரு விடயத்தைச் சொல்லவேண்டும். மஹாகவி அதை யாப்பில் எழுதினாலும் நுஃமான் போன்றவர்கள் யாப்பு வடிவ ஒழுங்கை மாற்றி, புதிய வரி வடிவத்தில்தான் அதைப் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். கவிதையின் வடிவ ஒழுங்கை மாற்றுகின்றபோது புதுக்கவிதையை நியாயப்படுத்தச் சொல்லுகின்றது போல, பொருள் அடிப்படையில் அல்லது மனவோட்டத்துக்கு உகந்த முறையில் வரியமைப்பு இடம் பெறுகின்றது. யாப்பில் இருந்த கவிதையை ஏன் இவ்வாறு பிரசுரிக்க வேண்டுமென்ற கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்த்தால், அது புதுக் கவிதையை நியாயப்படுத்துகின்ற முறையில்தான் அமையும் என்றும் நாங்கள் கூறலாம். அந்தவிதமான பாங்கினாலும் அவருடைய கவிதைகள் ஒரு இலகுத்தன்மையையும் தொடர் புறுத்தலையும்

கொண்டிருக்கின்றன. மஹாகவி என்னில் தாக்கம் செலுத்துகின்றார் என நான் சொல்லமாட்டேன்; ஆனால், மஹாகவி நான் விரும்புகின்ற ஒரு முதன்மைக் கவிஞராக இருக்கிறார்.

அடுத்து நான் முதல் குறிப்பிட்ட தா. இராமலிங்கத்தைச் சொல்ல வேண்டும். இராமலிங்கத்தினுடைய இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள் வந்திருக்கின்றன. பிற்பாடு உதிரியான பல கவிதைகள் வந்திருக்கின்றன. அவை வந்துகொண்டிருந்த காலங்களில் அவருடன் நாங்கள் தொடர்பு கொண்ட போது, அவர் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு கவிஞராகத்தான் இருப்பதை அறிய முடிந்தது. அவருடைய கவிதையிலும் எனக்கு நிரம்பிய ஈடுபாடு உண்டு. அடுத்து நான் முக்கியமாகச் சொல்ல விரும்புவது சண்முகம் சிவலிங்கத்தை. சண்முகம் சிவலிங்கம் நான் நேசிக்கின்ற மிகவும் விரும்புகின்ற ஒரு கவிஞர். அவருடைய கவிதைகள் மிகுந்த நுண்ணுணர்வை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. பல்வேறு சொந்த அனுபவம் சார்ந்ததாக அவருடைய வெளிப்பாடுகள் வருகின்றன. அரசியல் கவிதைகளில் மிக முக்கியமான கவிதைகளையும் அவர் எழுதியிருக்கின்றார். பலவிதங்களில் அவர் எனக்கு ஈடுபாட்டைத் தருகின்ற கவிஞராக இருக்கிறார்; இப்படிப் பல கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இன்னுமொன்றை நான் சொல்லவேண்டும். மிகப் பிடித்தமாக இருக்கின்றது என்று சொல்வதனால் வேறு சிலரை நிராகரித்தல் என்று அர்த்தமில்லை. வெவ்வேறு கவிஞர்களிடம் நான் விரும்பக்கூடிய பல கவிதைகள் இருக்கின்றன. அவ்வாறு சொல்லுகின்றபொழுது இலங்கையில் வேறுபல கவிஞர்களும் இருக்கிறார்கள். நு.மான், மு.பொன்னம்பலம், முருகையன், சிவசேகரம், சு.வில்வரத்தினம், சேரன், ஜெயபாலன், அஸ்வகோஷ், கருணாகரன், புதுவை இரத்தினதுரை, சோலைக்கிளி முதலியோருடைய கவிதைகள் இவ்வாறு கவனம் செலுத்தக்கூடிய கவிதைகளாய் இருக்கின்றன.

☒ உங்கள் படைப்பின் தொடர்ச்சியைப் பார்க்கும் போது பின்வந்த காலங்களில் சிறு கதைத் துறையில் இருந்து விலகி வந்து, கவிதையை அதிகம் கைக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?

நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல், அடிப்படையில் முதலில் நான் ஒரு வாசகன்தான்; படைப்பாளன் என்பது இரண்டாம் பட்சம்தான். படைப்பாளனாக இயங்குவதில் எனக்கு அவ்வளவு அக்கறையிருப்பதாகக் கொள்ள முடியாது. ஆனால், முன்பு குறிப்பிட்டது போல் ஒரு தவிர்க்க முடியாத நிலையில் படைப்பொன்று உருவாகின்ற போது, படைப்பு

மனநிலையில் பிறருக்கு வெளிப்படுத்துகின்ற தவிப்பு உருவாகின்ற போது, நான் அவற்றைப் பதிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன். வெளியீடு இரண்டாம் பட்சம் - தான். ஏனென்றால் என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு 74ஆம் ஆண்டு பத்துக் கதைகளுடன் வந்தது. ஆனால் நான்கே நான்கு கதைகள்தான் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன; ஆறு கதைகள் வெளிவராமல் தொகுப்பில்தான் முதல் முறையாக வருகின்றன. அவ்வாறு பார்க்கையில் எனக்கு படைப்புந்தல் நிகழ்மாயிருக்கின்றபட்சத்தில் நான் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் எனக்கு பெரிய அவசரமில்லை. கட்டாயமாக எழுத வேண்டும், பிரசுரிக்க வேண்டும், பலருடைய கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டும் என்பது எனக்கு ஒரு முக்கியமான விடயமல்ல. அவ்வாறு பார்க்கையில் சிறுகதைகள், கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள், கட்டுரைகள், சில 'பத்திகள்' எழுதியுள்ளேன். இன்னும் சரியாகச் சொல்லப்போனால் 1966இல் ஒரு சிறுகதை எழுதினேன். அதனை எனது தொகுப்பில் தவிர்த்து விட்டேன்; ஏனைய கதைகள் என்பது பத்துத்தான். எனது இரண்டாவது கதை 68ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது; எனது பதினொராவது கதை - கடைசிக்கதை - 74ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. ஆனால் கவிதை என்று பார்க்கும்போது நான் கொஞ்சம் நீடித்த காலம் சிறுகதையையும் விட எழுதியிருக்கின்றேன். அதற்கென்ன காரணம் என்று சொல்ல முடியவில்லை. 81ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் நான் தொடர்ந்து எழுதிய கவிதைகள், அதுவும் எண்ணிக்கையில் குறைவுதான் - சுமாராக 45க்கு உட்பட்டவைதான். அவை ஒரு தொகுப்பாக வந்தன. அதற்குப்பிறகு 10-15 கவிதைகள் எழுதி இருக்கிறேன். அவை பெரும்பாலும் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் ஒரு திட்டவட்டமான காரணத்தைச் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், நான் புத்தியூர்வமாகச் செயற்படவில்லை. அவ்வாறு இருந்தது, இவ்வாறு இருந்தது என்றே சொல்லலாம். அதற்கு ஏதாவது காரணம் சொல்ல முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை.

☒ படைப்பாளியாக இருக்கும்போதே விமர்சனங்களும் கால் பதித்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் விமர்சனங்களில் ஒரு கட்டிற்றுக்கம் தெரிகிறது. விமர்சனங்களில் எவ்வாறு ஈடுபடத் தொடங்கினீர்கள்? இவ்விமர்சன மனநிலை உங்கள் படைப்பை அல்லது படைப்பாளி மனத்தைப் பாதித்திருக்கிறதா?

நேரடியாக இதனால்தான் விமர்சனத்திற்குப் போனேன் என்று சொல்ல முடியாது. அடிப்படையில் நான் ஒரு வாசகன்.

☒ எங்களுடைய வாசிப்புப்பரப்பினூடாக நாங்கள் வருகின்ற போது, நாங்கள் பல அதிர்ச்சியான கருத்துக்களைச் சந்திக்கவேண்டி இருந்தது. பல நல்ல படைப்பாளிகள் ஒதுக்கப்படுகின்றார்கள் சாதாரணமானவர்கள் விதந்து கொள்ளப்படுகின்றார்கள். இந்நிலைமையை எதிர்கொண்டுமாற்றுக்கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய சூழல் வருகின்றது ☒

எனவே எனக்கு படைப்புக்கள் பற்றியும் ஒரு சொந்தக்கருத்து உருவாகின்றது. அவ்வாறு உருவாகின்றபோது அதற்கு முரணான பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்ற வேளை அதில் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்ததும்; இருக்கும், ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததும் இருக்கும். ஆனால் ஒரு நல்ல விடயத்தைத் தட்டி விடும்போது அவ்வது மோசம் என்று சொல்லுகின்றபோது, அது ஒரு பெரிய அந்தரமாகத்தான் இருக்கும். எவ்வாறு நாங்கள் எங்களுடைய சொந்த அனுபவங்கள் சார்ந்து சில மன நிலைகளை சில விஷயங்களை படைப்பில் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென குறைந்தளவிலாவது முனைவதுபோல, படைப்புகள் தொடர்பான விமர்சனக் கருத்துக்களையும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பரிமாறிக் கொள்கிறோம். நண்பர்களுடன் பரிமாறிக் கொள்கிறோம்; கூட்டங்களில், கருத்தரங்குகளில் கதைக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது பரிமாறிக் கொள்கின்றோம். அவற்றை பத்திரிகைகளுக்கு எழுத வாய்ப்புக்கிடைக்கின்ற போது எழுதுகிறோம்.

68ஆம் ஆண்டளவில் இருக்கலாம். மௌனி சிறுகதைகள் தொகுப்பு தமிழ் நாட்டில் இருந்து வெளிவந்திருந்தது. தருமுசிவராமுடைய, அந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு முன்னுரைக்கு மறுப்பாக, அதனைக் காரசாரமாக கண்டித்து நிராகரிக்கின்ற கட்டுரையை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் செ.கணேசலிங்கன் எழுதி இருந்தார். என்னைப்பொறுத்த வரையில் ரொம்ப வரட்டுத்தனமான பல கருத்துக்கள் அக்கட்டுரையில் இருந்தன. அதுபற்றிய கருத்துக்களை அக்காலத்தில் எனக்கு அறிமுகமான திரு. கே.எஸ். சிவகுமாரனுடன் பகிர்ந்து கொண்ட போது அவர் அதனை கட்டுரை வடிவத்தில் எழுதித் தரும்படி கேட்டார். நான் தயங்கினேன். ஏன் என்றால் கணேசலிங்கன் பெயர் பெற்ற எழுத்தாளர். என்னுடைய பெயர் யாருக்குமே தெரியாது. நான் ஒரு வெறும் வாசகன். அவர் சொன்னார், "நீங்கள் சொன்ன கருத்துக்கள் முக்கியமானவை, அவற்றை நீங்கள் எழுத முயலுங்கள்". நான் ஒரு சுருக்கமான பதிலை எழுதி சிவகுமாரனிடம் கொடுத்தேன். பிறகு அதை தருமுசிவராமு பார்த்ததாகவும் நான் அறிந்தேன். கே.எஸ். சிவகுமாரனுக்கு அந்தக் கட்டுரை பிடித்துக் கொண்டது. அந்தக் கட்டுரையை அவர் தினகரன் ஆசிரியரிடம் கொடுத்த பொழுது, அதனை அவர் வாசித்துவிட்டு பிரசுரிக்கவில்லை. அதற்கவர் சொன்ன காரணம், "ஒரு பிரபலமில்லாதவரின் கட்டுரையை எப்படி வெளியிடுவது?" என்பதுதான். இது 68அளவில் நடந்தது. அந்தக் கட்டுரை தொடர்பாக சிவகுமாரனும் தருமுசிவராமுவும் தெரிவித்த கருத்துக்கள் என்னுடைய தன்மப்பிக்கையைத் தூண்டின. அதன் பிறகுதான் நான் சிறிய சிறிய விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரைகளில் என்னுடைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினேன். ஓவியக்கண்காட்சிகள், புகைப்படக் கண்காட்சிகள், சில சிங்களப் படங்கள் பற்றி எழுதத் தொடங்கினேன்.

இவ்வாறான ஒரு வளர்ச்சியில், மேலும் எங்களுடைய வாசிப்புப்பரப்பினூடாக நாங்கள் வருகின்ற போது, நாங்கள் பல அதிர்ச்சியான கருத்துக்களைச் சந்திக்கவேண்டி இருந்தது. பல நல்ல படைப்பாளிகள் ஒதுக்கப்படுகின்றார்கள்; சாதாரணமானவர்கள் விதந்து கொள்ளப்படுகின்றார்கள். இந்நிலைமையை எதிர்கொண்டு மாற்றுக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய சூழல் வருகின்றது. விமர்சனத்தில் அந்நேரத்தில் முற்போக்கு இலக்கியக் குழு ஆதிக்க சக்தியாக இருந்தது. அதனைச் சார்ந்த விமர்சனர்கள் முக்கியமாக கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் தான் என்றாலும் கூட அவர்களை ஒட்டி இன்னும் பலர் அவ்வாறான கருத்துக்களைத்தான் தெரிவித்து வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எல்லா நேரமும் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட அரசியல், இலக்கியக் கோட்பாடு என்பவற்றினூடாகப் பார்த்துத்தான் ஏற்றார்கள், நிராகரித்தார்கள் என்றுகூட சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் இவர்கள் பாராட்டிய பல எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்கள், சோசலிச யதார்த்தவாதத்திற்கு பொருத்தமான முறையில் அமைந்திருக்கவில்லை. நான் எனக்குப் பொருத்தமானவற்றைத்தான் இன்னுமொருவர் வெளிப்படுத்த வேண்டும்- வெளிப்படுத்தினால்தான் அது சிறந்ததாக இருக்குமென்று கொள்வேன் என்று சொல்ல முடியாது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கலைத்துவமில்லாத, அறிவுக்கு முரணான, வரலாற்று வளர்ச்சிக்கு உகந்ததல்லாத, பிற்போக்கான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கின்ற அல்லது மானுட விரோதக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்ற படைப்புக்களைத்தான் முக்கியமற்றவை எனக் கருதுகிறேன். ஆனால் அதில்கூட படைப்பியல் அம்சம் சிறப்பானதாக இருந்தால், படைப்புத் திறமை இருந்தால் நாம் அதைப் பதிவுசெய்யத்தான் வேண்டும்.

அன்றைய வரட்டுவாத அணுகுமுறையில் இவர்கள் முக்கியம் கொடுக்காமல் மறுத்த படைப்பாளிகளான எஸ்.பொன்னுத்துரை, வ.அ.இராசரத்தினம், மஹாகவி, தளையசிங்கம், தா.இராமலிங்கம் போன்றவர்கள் பிற்போக்கான கருத்துக்களை வைத்திருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. தளையசிங்கம் போன்றவர்களின் ஆன்மீகவாத கருத்துக்களை

அன்றைய வரட்டுவாத அணுகுமுறையில் இவர்கள் முக்கியம் கொடுக்காமல் மறுத்த படைப்பாளிகளான எஸ்.பொன்னுத்துரை, வ.அ.இராசரத்தினம், மஹாகவி, தளையசிங்கம், தா.இராமலிங்கம் போன்றவர்கள் பிற்போக்கான கருத்துக்களை வைத்திருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது

பொருள்முதல்வாதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விட்டதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். ஆனால் அவர்கள் சமுதாய அநீதிகளுக்கு எதிராக, மனிதாபிமான உணர்வுநிலை நின்று வெளிப்படுத்தியதையும் கூட பலர் சாதகமாக கணக்கில் எடுக்கவில்லை. அடுத்து அவர்களுடைய சிறுகதையிலோ அல்லது அவர்களுடைய நாவல்களிலோ காணப்பட்ட படைப்பியல் அம்சங்களைக்கூட அவர்கள் கவனத்தில் எடுக்காமல் விட்டது மிகவும் தவறென்று நாங்கள் மதிப்பிட வேண்டும். இதற்கு அடிப்படையான சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்று குறிப்பிட்ட அந்தக் கொள்கை உண்மையில் தவறானதாகும். சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்பது பொருத்தமானதல்ல என்று, 88ஆம் ஆண்டு தெல்லிப்பாளையில் நடந்த இலக்கியக் கருத்தரங்கில் முதன்முதலாக சிவத்தம்பி ஏற்றுக்கொள்கிறார். தமிழ் நாட்டிலும் தொழு சிருநாதன் போன்றவர்கள் தவறென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த அணுகுமுறைக் கோளாறும் இவர்களுடைய மதிப்பீடுகள் தவறாகப் போனதிற்கும் ஒரு காரணம். இரண்டாவது, அரசியலில் கையாளுகின்ற மூலோபாயமும் தந்திரோபாயமும் ஆகும். அந்த விடயத்தில் இவர்கள் பல இடங்களில் தந்திரோபாயமான அணுகுமுறையை கலாசாரத்தளத்திலும் கைக்கொண்டார்கள். என்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்விலும் சொசலிசமும், எனக்கு இது சரிவரும் என்று நம்பிக்கையில்லை. மனித உறவுகள், கலாசார மதிப்பீடுகள், வெளிப்படையாக விவாதிக்கின்ற விடயங்களில் அறிவு பூர்வமானதும் உணர்வு பூர்வமானதும் வெளிப்படையானதுமான திறந்த அணுகுமுறைதான் தேவை. மஹாகவியை நிராகரித்ததற்கு இவர்கள் எக்காரணத்தினையும் சொல்ல முடியாது. நம்மான் போன்றவர்களே அவரைச் சரியாக இனங்கண்டனர்.

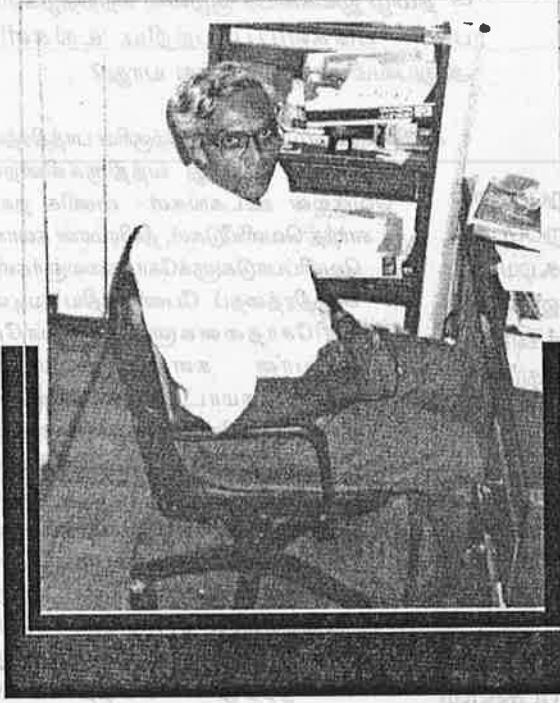
இன்னமொன்று, இந்த விமர்சகர்கள் சமுதாய முதன்மை, அரசியல் கண்ணோட்டம், சமுதாய முரண்பாடுகளை விளக்குதல், தீர்வு சொல்லுதல் என்ற கருத்தாக்கங்களை முன்வைத்து 'இறுக்கமாக' நடந்து கொண்டதால், படைப்புச் செயற்பாட்டில் அத்தியாவசியமாக இருக்கவேண்டிய ஏனைய கூறுகள், செம்மைக்கான உழைப்பு போன்றவற்றிற்கு இவர்கள் அழுத்தம் கொடுக்காமல் விட்டதனால், மிக வரட்டுத்தனமான படைப்புக்கள்தான் பெருமளவுக்கு வரக்கூடியதாக இருந்தன. விமர்சன அங்கீகாரம், இலக்கிய உலகில் பெயர் எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் இந்த 'குறிப்பிட்ட வட்டத்தில்' இருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் இவர்களது விமர்சனங்கள் இருந்தன. இரத்தமும் சலையுமாக ஒரு கலைஞன் வெளிப்படுத்த வேண்டிய உணர்வுகளுக்குப் புறம்பாக, அறிவுபூர்வமாக நிலைமைக்கு உகந்த படைப்புக்கள் என தயாரிப்பதை அந்தக் காலத்திலுங்கூட சிலர் நிராகரித்தார்கள்; அது ஒரு விதமான பாதிப்பு. இன்னும் ஒரு விதமான பாதிப்பு என்னவென்றால், இலக்கியப் படைப்பு என்று சொல்லுகின்றபோது இந்தப் படைப்பியல் சார்ந்த அம்சங்கள் அழுத்தப்படாததனால், தொடர்ந்து நாங்கள் அடைந்திருக்க வேண்டிய நிலைமையும் தடைப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், மறுபக்கம் பார்க்கின்ற பொழுது, அந்த நேரத்தில் சாதி முரண்பாடு, வர்க்க முரண்பாடு என்பதற்கு மட்டும் அழுத்தம் கொடுத்து-

அதற்கூடாக வருவதுதான் படைப்பு என்று வரையறுத்தது போல, பேரினவாத ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கிலும் கூட இத்தகைய தயாரிக்கப்படுகின்ற - கலைத்திறனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இரண்டாம் இடத்துக்குத் தள்ளுகின்ற உள்ளடக்கத்திற்கு மட்டும் முதன்மை கொடுக்கின்ற ஒரு தவறான போக்கு நிலவுகிறது. 'மரணத்துள் வாழ்வோம்', 'போர் உலா', 'வில்லுக்குளத்துப் பறவை', 'அம்மாளக் கும்பிடுறானுகள்', 'வடலி', 'புதியதோர் உலகம்' 'அதிர்சி நோய் எமக்கல்ல' போன்ற நல்ல படைப்புக்கள் வந்திருந்தாலும் இவ்வளவு துயரார்ந்த நிகழ்வுகளுக்குப் பிறறும்கூட போதிய எண்ணிக்கையில் உயர்வான கலை இலக்கியங்கள் வராமல் போனதற்கு, இந்த விமர்சனத் தொடர்ச்சி காரணமாக இருக்கின்றதென்றும் நாங்கள் கருதலாம்.

தீவிர வாசகன் என்ற வகையில் பல நல்ல இலக்கியப் படைப்புக்களுடன் எனக்கு பரிச்சயம் இருக்கிறது. நான் குறிப்பாக விரும்பி வாசிப்பது மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புக்களைத்தான். இந்திய மொழிகளிலான படைப்புக்கள், ஆங்கில மொழியில் இருந்து தமிழில் வந்த படைப்புக்கள், ஏனைய உலகப் பிரசித்திபெற்ற நூல்கள் என, தமிழில் வந்தவைகளில் பலவற்றை நான் படித்திருக்கிறேன். அத்துடன், தமிழில் முக்கிய பங்காற்றுகின்ற தமிழக எழுத்தாளர்களுடன் எனக்குப் பரிச்சயம் உண்டு. அவ்வாறு திறமையைக் காட்டுகின்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடனும். இலக்கியம் பற்றிய கோட்பாடுகள், விமர்சனங்கள் தொடர்பான பல வெளியீடுகளைப் பார்க்கின்றபொழுது, என்னுடைய சொந்த அனுபவ- அறிவு நிலைகளுடன் பொருந்தி வரக்கூடிய விதத்தில், இவர்களுடைய கருத்துக்கள் பற்றியும், இவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புக்கள் பற்றியும் எனக்கு ஒரு பார்வை உருவாகிறது. இயல்பாகவே அதுவொரு இலக்கிய மனநிலையை என்னுடைய தன்னுணர்வில் கட்டமைக்கிறது. நான் குறைந்தளவு செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்ற பொழுதும் இந்த இலக்கிய மனநிலை என்னுடைய அடிமனதிலிருந்து செயற்படுகின்றது. முக்கியமாக அவ்வாறுதான் படைப்புச்செயல் ஒரு கட்டமைப்புக்குள் செல்லுகின்றது என்றும் சொல்லலாம். எழுதிய பிறகு நான் வெவ்வேறு நாட்களில் - வெவ்வேறு மனநிலைகளில் - வாசிக்கின்றபொழுது ஏற்படுகின்ற திருத்தங்கள் செதுக்கலாக அமைகின்றபோதும் இவற்றை விமர்சன மனநிலைதான் தீர்மானிக்கின்றது. ஆகவே ஈடுபாடுகொண்டு படைப்புச் செயற்பாட்டில் இறங்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாத - கலைத்துவம் குன்றிய- வரட்டுத்தனமான படைப்புக்களில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவ்வாறான, செயற்பாடும் என்னிடம் இல்லை. விமர்சன மனநிலைக் கண்ணோட்டம் என்னிடம் எப்போதும் இருந்துவருகிறது; அது அடி மனதிலும் பதிந்து வெளிப்பாடுகளில், தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்குமென்றுதான் சொல்லலாம். படைப்பாளிகளிடம் இத்தகைய நிலை இருக்க வேண்டுமென்றுதான் நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

தமிழ்ச் சூழலில் 'அலை' இதழ் மிகப் பெரிய அதிர்வுகளை உண்டு பண்ணியது. அலை சஞ்சிகையின் உருவாக்கம் பற்றி?

அலையின் முதலாவது இதழ், 1975 கார்த்திகை மாதம் வந்தது. ஆனால், கிட்டத்தட்ட 68ஆம் ஆண்டளவில், முன்னர் குறிப்பிட்ட 'கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம்' செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற பொழுது,

இந்தச் சூழலில் 75ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் நண்பர் என்.கே.மகாலிங்கம்- இவர் பூரணி சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தவர். அவரிடம் அச்சுச்சாதனங்கள் இருந்தன. சில அக்கர்ரணிகளினால் பூரணி இதழ் தொடர்ந்து வெளிவர முடியாமல் போன போது- 'எங்கள் மீது நல்லெண்ணம் கொண்டிருந்தபடியினால், 'ஏன் நீங்கள் ஒரு சஞ்சிகையைத் தொடங்கி நடத்தக்கூடாது? என்னிடம் உள்ள அச்சுச்சாதனங்களை உங்களுக்குத் தந்துவிடுகிறேன். நீங்கள் எவ்வளவு கால்மானாலும் வைத்துப் பாவிக்கலாம். எந்தவிதமான கருத்துத் திணிப்பையும் உங்களில் நான் மேற்கொள்ள மாட்டேன், நீங்கள் எவ்வளவு காலம் வைத்திருக்க முடியுமோ வைத்திருங்கள்' என்று சொன்னார். அது எங்களுக்கு பெரிய ஊக்கமாக இருந்தது. ஏனென்றால், சஞ்சிகை வெளிப்பாட்டிலுள்ள பொருளாதாரச் சுமை அச்சுறுத்துவதாக இருந்தபடியினால் சில நண்பர்களுடன் கதைத்துவிட்டு, இந்த அச்சுச்சாதனங்களை பாவிப்பதன் மூலம் அச்சுச் செலவை 50% குறைக்கலாம் என்று தெரிந்து நாங்கள் முன்வந்தோம்.

76ஆம் ஆண்டு கண்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு எனக்கு

வீமர்சன மனநிலைக் கண்ணோட்டம்
என்னிடம் எப்போதும் இருந்துவருகிறது,
அது அடிமனதிலும் பதிந்து
வெளிப்பாடுகளில் தாக்கத்தை
ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்குமென்றுதான் சொல்லலாம்.
படைப்பாளிகளிடம் இத்தகைய நிலை
இருக்க வேண்டுமென்றுதான்
நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இவ்வாறான ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிடவேண்டும் என்று நண்பர் சிலர்கருதினார்கள். ஆனால் நானும் ஒரு சில நண்பர்களும், இன்னும் சிறிது காலம் நாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; நம்மை வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்; ஒரு காத்திரமான சஞ்சிகை வெளிப்பாட்டுக் - குரியவர்களாக எங்களை தகவமைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; என்று வற்புறுத்தி, அதனை ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால் 70ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு- இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி கூட்சிக்கு வந்த பிறகு-முற்போக்கு, இலக்கியவாதிகளுக்கு ஒரு வலுவான அரசியல் தளம் கிடைக்கின்றபோது, அவர்களுடைய ஆதிக்கம் கலாசாரத் தளத்தில் மிகத்தீவிரமாக வெளிப்பட்டது. அதில் பல தவறான போக்குகள் அரசியல் சார்ந்தும் கலாசாரம் சார்ந்தும் இருந்ததாக நாங்கள் உணர்ந்தோம். அந்த நேரத்தில் தினசரிப் பத்திரிகைகளில், வாரவெளி - யீடுகளில், வானொலியிலெல்லாம் எங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடியதாக இருக்க வில்லை. ஏனென்றால், அந்த ஊடகங்களிலும் கூட மதிப்பும் முன்னுரிமையும் பெற்றவர்கள், இந்த முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த விமர்சகர்களும் படைப்பாளிகளுமே ஆவர்.

இடமாற்றம் கிடைத்தது. என்னுடைய வீட்டிலே அச்சுச் சாதனங்களை வைத்து, மு.புஷ்பராஜன், குப்பிழான் ஐ.சண்முகன், இ.ஜீவகாருண்ணியன், நான் ஆகியோர் அலை ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தோம். நிருவாக ஆசிரியராக நான் செயற்பட்டேன். அலை வெளியிடுவதற்குரிய முக்கியமான பங்களிப்பாக, எமலியூஸ் என்ற என்னுடைய பால்யகால நண்பன்- அவர் ஒரு சிறந்த அச்சுக் கோப்பாளர்- 'எங்கள் ஊரில் இருந்து முதல் முறையாக இவ்வாறான இலக்கியச் சஞ்சிகை வெளிவருகின்றது; என்னுடைய பங்களிப்பாகவும் இருக்கட்டும்', என்று சொல்லி அந்த நேரத்தில் அச்சுக்கூடங்களில் ஒரு தொழிலாளிக்கு வழங்கப்படுகின்ற சம்பளத்தில் அரைவாசியை மட்டும் தரும்படி சொன்னார். அவருடைய உழைப்பும் முக்கியமாக அலையில் இருக்கிறது. மூன்றாம் இதழிலிருந்து அலையை இவ்வாறு வெளியிடத் தொடங்கினோம்; முதல் இரண்டு இதழ்களும் முழுமையாக அச்சுத்திலேயே அச்சிடப்பட்டன. எங்களுக்கு அலையினூடாக என்ன செய்யலாம் என்று சில நோக்கங்கள் இருந்தன. அதில் முக்கியமான விஷயம், கலை இலக்கியத்தில் நவீனத் தன்மைகள் உள்ள படைப்புக்களை- கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு களமாய் அமைவது. மற்றையது, தேசிய இனஒடுக்குமுறை கலை-இலக்கியத்தில் உரிய இடம் பெறாத

போக்கு இருந்துவந்தது. சாதி ஒடுக்கு முறை பற்றி கதைப்பது, எழுதுவது என்றே பெரும்பாலும் இருந்தது. சாதி ஒடுக்குமுறைகள் பேசப்பட வேண்டும்; இன ஒடுக்கு முறையும் பேசப்பட வேண்டும் என்ற கண்ணோட்டத்தில் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட வேண்டுமென்று எங்களுக்கு கருத்து இருந்தது.

அடுத்தது நவீன இலக்கிய விமர்சனப் போக்குகள். கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டிலெல்லாம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன, அவையெல்லாம் இங்கு பரிமாற்றப்பட வேண்டும். சினிமா, நாடகம், நவீன ஓவியம் போன்றவற்றிற்கு இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும். அது பற்றிய கருத்துக்கள் பலரையும் சென்றடைய வேண்டும்.

அடுத்தது, எழுத்தாளன்

இயன்றவரை சொல்லுவது போல்

வாழவேண்டும்; தன்னுடைய சொல்லுக்கும்

செயலுக்குமிடையில் இயன்றளவு

இடைவெளியற்ற தன்மையைப்

பேணவேண்டும் என்பதில் நாங்கள்

அக்கறை கொண்டோம். அந்த

விதத்தில் எங்களுக்கு தளையசிக்கம்

முன்னுதாரணராயிருந்தார்.

அவருடைய கருத்துக்கள்,

அவருடைய செயற்பாட்டு முறைகள்

படிப்பினையைத் தந்தன. என்னைப்

பொறுத்தவரை அவருடைய ஆன்

மீகவாதத் தன்மையை ஏற்றுக்

கொள்வதாக இல்லை. அதை நான்

இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்த

மானது. ஏனென்றால், பிறப்பால் நான்

கத்தோலிக்கனாக இருந்தாலும்

1965ஆம் ஆண்டில் -அதாவது

என்னுடைய 19ஆவது வயதிலிருந்து-

எனக்கு கடவுள் நம்பிக்கை அற்றுப்

போய்விட்டது. இன்றுவரையும் கடவுள்

நம்பிக்கை இல்லை. ஆயினும் கூட

தளையசிக்கத்தின் பங்களிப்பாக பலவற்றை

நாங்கள் அவரிடமிருந்து பெறுகிறோம். அவரே

ஒருமுறை எழுதி இருக்கிறார், "இந்த கீழ்நீந்த சூழலில்

எங்களை எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொள்ள

வெட்கப்படுவோம்" என்று. இதை வைத்து நான் பெறுவது

என்னவென்றால், முதலில் மனிதன்; இயன்றளவு நல்ல

மனிதன். நாங்கள் தான் நல்ல மனிதர், புனிதர் என்று

தம்பட்டம் அடிக்க முடியாது. நாழம் குறையுள்ள

மனிதர் தான்; இருந்தாலும் குறைகளைக் களைதல்

முக்கியமாய்ப்படுகிறது. மற்றையது, வெளிப்படையாக

கருத்துக்களை சொல்லுகின்றபோது இயன்றவரை அதற்கு

உகந்த முறையில் மதிப்பளித்தல். பாரதியார் 'சொல்லுக்கும்

செயலுக்கும் இடையிலான தூரம்' என்ற கட்டுரையை

எழுதியிருக்கிறார்; அதனை நாங்கள் மறுபிரசுரமாக

அலையில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். எழுத்தாளர்களுடைய

நடைமுறைகளில் பல்வேறு வகையான முரண்பாடுகள்

தென்படுகின்றபோது அதனைப் பதிவுசெய்துள்ளோம்.

உதாரணமாக, 'சோசலிச யாதார்த்தவாதம்' என்ற பெயரால் ஒரு முக்கியமான எழுத்தாளர் புறந்தள்ளப்பட்டு விடுவார். ஆனால், சமூகமான உறவு முறை அல்லது குறிப்பிட்ட வட்டத்துக்குள் நிற்பதனால், பொருத்தமற்ற பலர் ஒர் உயர்ந்த அங்கீகாரத்தைப் பெறுவார்கள். இவ்வாறு மதிப்பீடுகள் இடத்துக்கு இடம், ஆளுக்கு ஆள் மாறுபடும். இவை பதிவு செய்யப்படுவதும் எங்கள் நோக்கமாக இருந்தது.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் சிற்றிதழ்களின் பணி - பங்களிப்பு பற்றிய உங்களின் அனுபவம் சார்ந்த கருத்து யாது?

சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் அவற்றிற்குரிய பாத்திரத்தை எப்போதும் வகித்து வந்திருக்கின்றன.

வெகுஜன ஊடகங்கள் - வணிக நலன்

சார்ந்த வெளியீடுகள், தீவிரமான கலாசார

வெளிப்பாடுகளுக்கோ, கலைஞர்களின்

சுதந்திரத்தைப் பேணி புதிய வடிவப்

பரிசோதனைகளுக்கெல்லாமோ

சரியான களம் அமைத்துக்

கொடுக்கமாட்டா. ஏனென்றால்,

அவற்றின் நோக்கங்களும் நலன்களும்

வேறுபட்டவை. அந்நிலையில்,

சமூகப் பொறுப்புடன் - கலைப்

பொறுப்புடன் இயங்கக்கூடிய

படைப்பாளனுடைய படைப்புக்கள்

வெளிவருவதற்கு, எப்போதும்

சிற்றிலக்கிய ஏடுகள்தான் களமாக

அமைந்திருக்கின்றன. தமிழகத்திலும்

சரி ஈழத்திலும் சரி அத்தகைய சிறு

சஞ்சிகைகளுக்கூடாகத்தான், தமிழில்

பேசப்படக்கூடிய மிகச் சிறந்த

படைப்பாளிகள் உருவாகி வந்திருக்கி -

றார்கள். அந்தவிதத்தில் மிகக் காத்திரமான

கலாசாரச் சூழலை - படைப்புச் சூழலை -

விமர்சனச் சூழலைப் பேணுவதற்கு அவை

முக்கியமானவை; அதில் எந்தவிதமான எதிர்க்கருத்தும்

கொள்ள முடியாது. ஆனால் இதில் ஒரு அபாயமும்

இருப்பதாக எனக்குப்படுகிறது. என்னவென்றால் இந்தக்

கலாசாரத் தளங்களில் பலர் சமுதாய மாற்றம், அரசியல்

மாற்றம் பற்றி தீவிரமாகக் கதைக்கிறார்கள். சமூகப் பொறுப்பு

, இலக்கியப் படைப்புகளின் சமுதாயப் பாத்திரம்

என்றெல்லாம் கதைக்கிறார்கள். ஆனால் சிற்றேடுகள் என்று

சொல்லப்படுகின்ற அதனுடைய சொற்பத்துக்கு உகந்த

முறையிலேயே, அதன் பிரதிகளின் எண்ணிக்கையும் மிகச்

சொற்பமாக இருக்கின்றது. 1000 பிரதிகளை அச்சடிக்கின்ற

சஞ்சிகைகள் வலுசுறைவு. அவையெல்லாம் விற்பனையாகி

வாசகர்களைச் சென்றடையும் என்பதுமில்லை. பெருமளவான

வாசகர்கள் இப்படிப்பட்ட சிற்றேடுகள் வருவதை

அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் அல்லது பலர் ஆர்வமாக

இவற்றை எடுத்துப் படிப்பதில்லை.

இந்நிலை - சமூகப்பொறுப்பு, கலைப்பொறுப்பு, அரசியல் பொறுப்பு உள்ள சிற்றேடுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் நிகழ்கிறது. அப்படியானால் எத்தகைய தாக்கத்தை பரந்த வாசகர் மீது ஏற்படுத்துகிறோம் என்பது கேள்விக்குறியாக இருக்கிறது. இந்த யதார்த்தத்தைப் பலர் கணக்கெடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதன் காரணமாக, இவர்கள் எவ்வளவு தீவிரமாக கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினாலும் செயற்பட்டாலும் குறுகிய வட்டத்துக்குள்ள்தான் இவர்களுடைய முயற்சிகள் இருக்கின்றன.

சிற்றேடுகளுடாக உருவாகிவருகின்ற எழுத்தாளர்கள் நூலுருவாகத் தங்களுடைய ஆக்கங்களைக் கொண்டு வருகின்றபொழுதும் இதே நிலைமைதான். உதாரணமாக என்னுடைய அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவதானால், யாழ். பொது நூலகத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் வாசகரினால் எத்தனை தடவைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற குறிப்பைப் பார்த்தால், சில வருடங்களில் ஒரு நூல், ஒன்று அல்லது இரண்டு தடவைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கும். சில வருடங்களில் ஒருவருமே எடுத்திருக்க மாட்டார்கள். 6, 7 வருடங்களைப் பார்த்தாலும் அவ்வாறுதான் இருக்கின்றது! இங்கு, ஒருவிதத்தில் சீரியசான- காத்திரமான-படைப்புக்களை, கருத்துக்களை உயிர்ப்புடன் பேணி சிற்றிலக்கிய இதழ்கள் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிக்கின்ற அதே நேரத்தில், அவற்றினுடைய எல்லைப்பாட்டிணையும் நாம் துல்லியமாகத் தெரிந்துகொண்டு செயற்பட வேண்டும். அப்படியென்றால் அதற்குச் சமாந்தரமாக இன்னும் பெரிய வட்டத்தில், பெரிய தளத்தில், கூடுதலான பேரை அணுகக்கூடிய செயற்பாடுகளும் எங்களுக்குத் தேவை. அத்தகைய செயற்பாடு பற்றி, விழிப்புணர்வு இல்லாமல், அக்கறையில்லாமல்தான் நீண்டகாலமாக இந்தச் சிற்றேடுகள் செயற்பட்டு வருகின்றன; அலை கூட அவ்வாறு என்றதான் சொல்லுவேன். ஒரு விதத்தில் பங்களிக்கின்றன; ஆனால் அவற்றினுடைய பங்களிப்பு மிகச் சுருங்கிய வட்டத்தினுள் தொடர்வது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாயில்லை. இதற்கு மாற்றுத்திட்டத்தை மாற்று வழிகளை கலாசாரவாதிகள், அந்தத் தளத்தில் நிற்பவர்கள் பொறுப்புணர்வோடு சிந்தித்து ஒரு வேலைத்திட்டத்தை உருவாக்கவேண்டும். அப்படியென்றால்தான் சமூகப்பரப்பில் நமது நல்ல நோக்கங்களின் வீச்செல்லை அதிகரிக்கும். இல்லையென்றால் பெருந்திரள் வாசகர்களுக்கு - நாம் பெருமைப்படக்கூடிய பூலையப்பித்தலோ, பெலாசியோ, அழகியாசியோ, சுந்தராமாசியோ, இலங்கையர் கோனோ, வ. அ. இராசரத்தினமோ, சி. வி. வேலுப்பிள்ளையோ, மஹாகவியோ மற்றையோரோ அறியப்படாதவர்களாகவே இருப்பர்.

சிற்றிலக்கிய எடுகளில் குழு மனப்பான்மை காணப்படுகின்றபொழுது அது கோட்பாடு சார்ந்ததாக, கருத்துக்கள் சார்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது எல்லா நேரத்திலும் எல்லாக் காலகட்டத்திலும் சரியாக இருப்பதில்லை. உறவுகளில் திருப்தியினங்கள், ஆளுமைப் போட்டிகள் போன்றவையெல்லாம் குறுக்கிடுகின்ற பொழுது, இவர்கள் தாங்கள், நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றதாய்ச் சொல்லும் அரசியல் அல்லது கலை இலக்கிய கோட்பாடுகளை

ஒதுக்கிவிட்டு தங்கள் படைப்புக்களை முதன்மைப்படுத்தி முடிக்கின்றவர்களாகவும் ஏனையவர்களை நிராகரிக்கின்றவர்களாகவும் மாறுகிறார்கள். ஈழத்தில் இது குறைவாக இருக்கின்றது எழுத்து வடிவத்தில். ஆனால் வேறு வடிவத்தில் அதே நடக்கின்றது. நிராகரித்தல், விரும்பாவிட்டால் கூட்டங்களுக்கு அழைக்கமாட்டார்கள் அல்லது ஒருவருடைய படைப்பினைக் கவனத்திலெடுக்கமாட்டார்கள் - புறக்கணித்து விடுவார்கள் அல்லது முக்கியமான படைப்பாளனாகச் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவ்வாறானதொரு நிலைமை இங்கு இருக்கிறது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் சிறுசஞ்சிகைகளில் வரும் கடிதங்கள், கட்டுரைகளில் ஒருவரை ஒருவர் நிராகரிக்கின்ற - 'இவருக்கென்ன தெரியும்? இவர் எழுதியதில் ஒருவரி கூட இலக்கியம் இல்லை' என்று சொல்லுகின்ற துருவ நிலைப்பாடுகள் மிக மோசமாக காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் கருத்துக்களிடையிலான மோதலாக இல்லாது, தன்முனைப்புக் கொண்டவர்கள் இடையிலாக மோதலாகவே தெரிகின்றன. இந்த விதத்திலும் சிறு சஞ்சிகைகள் சிறப்பான முறையில் செயற்படாத நிலை ஒன்று வளர்ந்து இருக்கிறது.

☐ கவிதை இதழை நடத்தினீர்கள்; அது பற்றி உங்களுடைய அனுபவங்கள் யாவை?

சிற்றிலக்கியச் சூழலுக்கு அப்பாற்பட்ட பரந்த வாசகனுக்கு எமது கலை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய கருத்துக்கள் கொண்டு செல்லப்படுவது அவசியம் என்று கருதுவது போலவே, ஆர்வமுள்ள திறமையுள்ள புதிய எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும் முக்கியமாக நான் கருதுகிறேன். நீண்ட காலம் இந்தக் கலாசாரத் தளங்களில் செயற்படுகின்ற படைப்பாளர்கள், புதியவர் களை இனங்கண்டு, அவர்களுடைய வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு ஆற்றுப்படுத்துவதை தங்கள் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கருத்தை நான் குறிப்பிடுகின்றேன். அந்தவிதத்தில் 94ஆம் ஆண்டளவில், இளைஞர் பலர் கூடுதலாக கவிதையில் ஆர்வம் காட்டி எழுதிக்கொண்டிருந்த தருணம், அவர்களுக்காக ஒரு இதழை வெளியிட வேண்டுமென்ற நோக்கில் கவிதை இதழை ஆரம்பித்தேன்; 10 இதழ்கள் வந்தன. 95ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த 100வது இடம் பெயர்வு வரையிலும் அந்த இதழ் வந்தது. அந்த நேரத்தில் பிரதானமாக - 70% என்று சொல்லலாம் - இளைஞர்களுடைய ஆக்கங்களுக்கு இடமளித்தும், ஏனைய 30% பக்கங்களில் அந்த இளைஞர்களுக்கள் அறியக்கூடிய விதத்தில் கவிதை பற்றிய கருத்துக்களையும், முதுகவிஞர்களின் கவிதைகளையும் பிரசுரித்தேன். அந்த குறிப்பிட்ட கவிஞரின் முக்கியமான அம்சங்களை கட்டுரை வடிவிலும் வெளியிட்டோம். அதைவிட 'கவிதைக் கலை' என்ற கட்டுரைத் தொடரை சோ.பத்மநாதன் சிறப்பாகச் செய்தார். இவ்வாறாக ஒரு தளத்தில் அவர்களுடைய படைப்புக்கள் வெளிவருவதற்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தும், அவர்கள் கற்றுக்கொண்டு வளர்வதற்கு அவர்களுடைய படிமுறை வளர்ச்சியில்

உதவுவதற்காக ஏனைய 30% பக்கங்களையும் வடிவமைத்து செயற்பட்டேன். பல நல்ல இளங்கவிஞர்களை அடையாளம் காண முடிந்தது. திருத்தங்கள் செய்யவேண்டிய இடத்தில் திருத்தங்களையும், அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் அவர்களுடைய வளர்ச்சிப் போக்கில் நாங்கள் செயற்பட்டுள்ளோம். அவர்களும் சஞ்சிகை வெளியீட்டில் நிறைய ஒத்துழைப்புத் தந்தார்கள். ஒருவிதத்தில் கூறுவதானால் அலை சஞ்சிகை வெளியிட்ட போது நாங்கள் நிரம்பிய சிரமங்களுக்கு உள்ளானோம். விளம்பரங்களைச் சேகரித்துக் கொள்வதற்கு, ஒரு சஞ்சிகைக்குரிய பொருளாதாரத்தைத் திரட்டிக் கொள்வதற்கு, விநியோகத்திற்கு, சஞ்சிகை வந்த பிறகு அதனுடைய எதிர்வினைகள் - கருத்துக்கள் தொடர்பாக எல்லாம் எங்களுக்கு போதுமான அளவு ஆதரவு இருக்கவில்லை. ஆனால் 94-95 ஒக்ரோபர் வரைக்குமான இந்தச் செயற்பாட்டில் அந்தச் சிரமங்கள் எனக்கு அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. 800 பிரதிகளைத்தான் அச்சடித்தோம். தயாரிப்பில் இளைஞர்கள் ஒத்துழைத்தார்கள். கவிதை-இலக்கியத்தோடு தொடர்பானவர்கள் விளம்பரங்களைச் சேகரித்து பிரதிகளை விநியோகமும் செய்தார்கள். இதழ் பற்றிய கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. பல சஞ்சிகைகள், வெளியீடுகளில் தமிழ் நாட்டிலிருந்துகூட சாரதா போன்ற சஞ்சிகையில் சில கவிஞர்களின் கவிதைகள் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டன. அதே போல் இரண்டாவது இதழில் வெளிவந்த ஏழு கவிதைகளையும், வேறு நான்கைந்து கவிதைகளையும் சேர்த்து சிங்களப் பத்திரிகையான சிஎம்என் வாராந்த வெளியீட்டில் 'யாழ்ப்பாணக் கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு முழுப் பக்கத்தில் வெளியிட்டு இருந்தார்கள். இவற்றை எல்லாம் நாங்கள் சிறு குறிப்பாக மற்றைய இதழில் பதிவு செய்த பொழுது, அந்த இளம் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தது. ஏனென்றால், தமிழக சஞ்சிகையில் மறுபிரசுரம் செய்கின்றார்கள்; கவிதை பற்றி விமர்சனம் வருகின்றது; அந்த விமர்சனத்தில் சிறப்பம்சங்களை எல்லாம் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்கள்; நாங்கள் முதல் முதலாக எழுதிய கவிதை மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது. இவைகளா லெல்லாம் தங்களது ஆற்றல் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வருகின்றபொழுது அவர்கள் மேலும் உற்சாகமாக செயற்படக்கூடிய நிலைமகள் இருந்தன. அந்தவிதத்தில் எனக்கு 'கவிதை' இதழ் திருப்தியானதாகவே இருந்தது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக நாட்டின் புறச்சூழலினால் அந்த முயற்சியைத் தொடரமுடியாமல் போய்விட்டது.

❑ 'அலை' சஞ்சிகையின் முடிவு எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

75ஆம் ஆண்டு கார்த்திகையில் தொடங்கிய அலை 90ஆம் ஆண்டு முற்கூறு வரை வெளிவந்தது, 35ஆவது இதழ்அதன் கடைசி இதழாக வந்தது. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை, முதல் 12 இதழ்கள் வந்தன. 13ஆவது இதழ் ஒரு வருட இடைவெளிக்குப்பின் தான் வந்தது. ஆனால், ஆரம்பத்தில்

28 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது; 25ஆம் இதழில் இருந்து சராசரி 50க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்டதாகத்தான் பல்வேறு விடயங்களுடன் வெளிவந்தது. காத்திரமாக வந்தாலும் பல்வேறு தரப்பினருடைய அதிருப்திகளை அது எதிர்கொண்டது. அதற்குக் காரணம் எங்களுடைய திறந்த செயற்பாடு. அங்கீகாரம், மதிப்பு, கலாசாரத் தளத்தில் உயர்பீடத்தில் இருப்பவர்களின் ஆசீர்வாதம் போன்றவைகளை எல்லாம் நாங்கள் பொருட்படுத்தாத வகையில், நாங்கள் நம்பிக்கொண்டதற்கு உகந்ததாக- இயன்றவரை முரண்பாடு இல்லாமல் நாங்கள் செயற்பட வேண்டுமென்று கருதி அவ்வாறு செயற்பட்டிருக்கிறோம். அதில் எங்களுக்குத் திருப்தி இருக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் நால்வருடன் தொடங்கினாலும், சில சில காலங்களில் அது மாற்றமடைந்து, 25 தொடக்கம் 35ஆம் இதழ் வரை நான் மட்டும் தான் தனித்திருந்தேன். ஆனால் ஒன்றாய் இருந்து விலகிச் சென்ற நண்பர்கள் தொடர்ந்து பல்வேறு விதங்களில் உதவியிருக்கின்றார்கள்; ஆக்கங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். மற்றையது மிக முக்கியமான நண்பர்கள் சஞ்சிகையை தயாரிக்க நிதி சேகரிப்பு, விளம்பரங்களைச் சேகரித்தல், புதிய புதிய ஆக்கங்களைப் பெற்றுத்தருதல், நண்பர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்துதல் போன்றவற்றில் நிறையப் பங்களித்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய பங்களிப்பும் மிக முக்கியமானது. நாங்கள் எதிர்கொண்டது இரண்டு விதமான பிரச்சினைகளைத்தான். ஒன்று சஞ்சிகையை தயாரிப்பதில் உள்ள செலவினை ஈடுகட்டுவதற்குரிய பொருளாதாரத்தளம். அதை விளம்பரங்களினூடாகவும், விற்பனையினூடாகவும் எங்களுடைய செயற்பாடு நியாயமானது என்பதை உணர்ந்துகொண்டு உதவிய நண்பர்கள்மூலமும் சமாளிக்கப் பார்த்தோம். பிந்திய காலங்களில் நிதிப் பிரச்சினை நெருக்கடிகளைத் தந்தபடியேதான் இருந்தது. தரமான படைப்புக்களைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் நிரம்பிய சிரமங்கள் இருந்தன. புறச் சூழலினால் என்னிடம் ஒருவித மனத்தளர்ச்சியும் ஏற்படுகிறது. முக்கியமாக திசையில் 89-90 வரை நான் வேலைசெய்த பொழுது என்னுடைய கண்ணோட்டம் மாறுகிறது. சிறுகுழுவின் எல்லைக்குள் இருந்து மேலும் அகலித்து பரந்த வாசகர்களை மையப்படுத்திச் செயற்படுவது அவசியமென உணர்ந்தேன். என்னுடைய கண்ணோட்டத்தில் 'திசை' காலகட்டம் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏனென்றால் நாங்கள் குறுகிய வட்டத்தில் குள்தான் தொடர்ந்து செயற்படுகின்றோம். பெரும்பாலானோரை எங்களுடைய கருத்துக்கள் சென்றடையவில்லை. ஆனால் இதற்கு நாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய விலை என்பது பொருளாதார ரீதியிலும் எம்முடைய முயல்வுச் சக்தி ரீதியிலும் அதிகமாகவுள்ளது.

இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால் மிகச் சில நண்பர்களினைத் தவிர, ஒரு இதழ் பற்றிய கருத்து அதாவது எதிர்வினை எங்களை வந்தடைவது குறைவு. மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருக்கின்ற நண்பர்களை விட, பெரும்பாலானோர் ஒரு இதழ் வந்தபிறகு எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பதும் இல்லை. பாராட்ட வேண்டுமென்றில்லை; அதனுடைய சரி பிழை, அதனுடைய முக்கியம் முக்கியமற்ற தன்மைகளைப் பற்றிய பரிமாறல்கள் கூட, பெரும்பாலானவர்களால் சொல்லப்படுவதில்லை. இன்னுமொன்று, நிரம்பிய ஒத்துழைப்புத் தந்த பத்மநாப ஐயர் அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு துரச் செல்கிறார்; பின்னர் வெளிநாடு செல்கிறார். அவருடைய ஒத்துழைப்பு மும் குறைவுபடுகிறது. இந்த நிலையில் பொருளாதார ரீதியிலான தாக்குப்பிடித்தலிலும் சிரமம் ஏற்படுகிறது. ஏற்கெனவே என்னுடைய மாறிவிட்ட கருத்து நிலையில் இதைவிட கூடுதலான வாசகர்களைச் சென்றடை யக்கூடிய தளங்களில் செயற்பட வேண்டுமென்ற கருத்தும் வருகின்ற பொழுது, நான் அலையை இத்துடன் நிறுத்தலாம் என நினைத்தேன்; தொடர்ந்து செயற்படும் ஆர்வம் குன்றிவிட்டது; அலை ஒய்ந்தது.

இந்த இடத்தில் முக்கியமாக நான் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். எங்களுடைய கலாசார வாழ்வில் கவிதைகளாக இருக்கட்டும், சிறுகதைகளாக இருக்கட்டும், பலரும் தங்கள் தங்கள் நூல்களை வெளிக் -கொண்டு வருவதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகிறார்கள். அப்படிக்காட்டுவது தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவ்வாறு அவர் -கள் காட்டுகின்ற அக்க -றையை, பல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களுடைய படைப்புக்களைத் தாங்கி பொது அக்கறையுடன் வருகின்ற வெளியீடுகளுக்குக் காட்டுவ தில்லை. சுமார் 20,25 வருட எனது அனுபவத்தினால் நான் இதை ஒரு பாரிய குற்றச்சர்ட்டாக வைக்க விரும்புகின்றேன். இன்றுங்கூட ஒரு முடிவுக்குத்தான் நான் என்னுடைய நீண்ட அனுபவத்துக்குப் பிறகு வருகிறேன். என்னவென்றால் ஒருவருக்கு தன்னுடைய படைப்பை நூலாகக் கொண்டு வருகின்றபொழுது, அவருக்கு அதில் நிரர்யிய ஆதாயம்; பண உதவியாக இல்லாவிட்டாலும்கூட அங்கீகாரம், பலரால் பேசப்படுகின்ற ரீதியாக அமைகிறது. இந்தச் சிறு சஞ்சிகை வெளிப்பாடு என்பதைப் பொறுத்தவரை கூட அவர் அதைப் பயன்படுத்துவார்; அவ்வளவுதான். சஞ்சிகைகளுக்கு இயன்றவரை ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்ற தார்மீகப் பொறுப்பு அற்றவர்களாக படைப்பாளர் பலர் இருக்கிறார்கள்; இது மாறவேண்டிய ஒரு நிலைப் பாடு என்பதை நான் மனக்குறையுடன் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

☐ உங்களுடைய 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி இரண்டு பதிப்புக்களைக் கண்டது. 'அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக' என்ற கவிதைத்தொகுதியையும் தந்திருக்கிறீர்கள். ஒரு குறித்த காலப்பகுதியில் தீவிர -மாக எழுதி பின் ஓய்ந்து போனதுதான்

உங்களுக்கும் நேர்ந்திருக்கிறதா? இப்போது நீங்கள் அதிகம் எழுதுவதில்லையே?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் என்னுடைய கலாசார ஈடுபாடு, இலக்கிய ஈடுபாடு என்பது இன்னும் வற்றிப்போகவில்லை. என்னுடைய செயற்பாடு என்பது படைப்புத் தளத்தில் குறைவடைந்து இருக்கின்றது என்பது உண்மை. அது என்னுடைய ஆளுமையுடன் தொடர்புடைய விடயமாகவும் இருக்கலாம். படைப்புநீழல் நிகழாத பட்சத்தில் செயற்பட முடியாமலும் எழுதுவதற்கு அக்கறை காட்டாமலும் உள்ள என்னுடைய மனப்பாங்காகவும் இருக்கலாம். ஆனால், நான் தொடர்ந்து வாசிக்கின்றேன். சமீபகாலங்களில் சில வசதிக் குறைவுகளினால் எனக்கு போதியளவு நேரம் கிடைப்பதில்லை என்பது வேறுவிடயம். ஆனால் இயன்றவரை தொடர்ந்து வாசிப்பில் ஈடுபட்டவனாகத்தான் இருக்கிறேன். அவ்வாறு வருகின்றபொழுது என்னுடைய செயற்பாடுகள் பல்வேறு தளங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு கலாசாரவாதி அவ்வது கலை இலக்கியவாதி படைப்பில் மட்டும்தான் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கருத்து இல்லை. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல் படைப்பு மனநிலை, படைப்புநீழல் நிகழ்கின்ற பொழுது நான் படைப்பாகச் சிலவற்றை வெளிப்படுத்துகிறேன். சிறுகதை, கவிதை எழுதியிருக்கிறேன்; என்னுடைய மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் கிட்டத்தட்ட 30 அளவில் பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இந்த மூன்றையுந்தான் எனது படைப்புச் செயற்பாடாகக் கொள்ளலாம். அதைவிட்டுப் பார்த்தால், 'அலை' சஞ்சிகை உருவாக்கத்தில் நீண்டகாலம் பல்வேறு அதிருப்திகள், எதிர்ப்புக்களுக்கு முகம் கொடுத்துச் செயற்பட்டிருக்கிறோம். அலை வெளியீடாக ஏழு நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறோம். அதைவிட தழிழியல் என்ற அமைப்பில் பத்மநாப ஐயருடன் இணைந்து நூல் வெளியீடுகளிலும் பணியாற்றியுள்ளேன். 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற தொகுப்பு, 'தேடலும் படைப்புல கமும்'; 'பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்' என்ற முக்கியமான நூல்களை மற்றவர்களுடன் சேர்ந்தும், 'காலம் எழுதிய வரிகள்' நூலைத் தனித்தும் தொகுத்திருக்கின்றேன். அதைவிட 89-90ஆம் ஆண்டுகளில் மு.பொன்னம்பலம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'திசை' வார வெளியீட்டில், முக்கியமாக கலாசாரப் பக்கங்களை பொறுப்பேற்றதோடு ஏனைய சிலவற்றையும் கவனித்து அதில் நான் செயற்பட்டிருக்கின்றேன். தொடர்ந்து இலக்கிய விமர்சன ரீதியான கட்டுரைகள், திரைப்படம் சம்பந்தமான விமர்சனங்கள், 'பதிவுகள்', 'துவானம்' போன்ற 'பதிவு'களையும் நான் எழுதிவந்திருக்கின்றேன். அதைவிட பல கட்டுரைகளை மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருக்கின்றேன். 79-81 வரை ஏ.ஜே.கனகரட்ணா அவர்களைத் தலைவராகக்கொண்டு இயங்கிய யாழ் திரைப்பட வட்டத்தின் அமைப்பாளரில் ஒருவராக இணைந்து பணியாற்றியுள்ளேன். என்னுடைய ஈடுபாடுகளில் ஓவியம் சார்ந்த விஷயங்களையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டுமென நினைக்கிறேன். மாற்கு மாஸ்ரருடன் இணைந்து ஓவியக்

சினிமா, ஓவியம் மீதான உங்கள் ஈடுபாட்டை, ஏனைய பலசந்தர்ப்பங்களில் உங்கள் எழுத்தின் மூலம் வெளிக் காட்டியுள்ளீர்கள். இவை மீதான உங்களின் ஈடுபாடு பற்றி?

ஒரு கலை இலக்கிய ரசிகள் என்று சொல்லுகின்றபோது என்னுடைய முதற் காதல் சினிமாதான்; இரண்டாவது, கவிதை என்று சொல்லலாம். சினிமா என்று சொல்லுகின்ற பொழுது என்னுடைய இளமைக் காலத்தில் பாடசாலை மாணவனாக இருக்கின்றபொழுது, சிவாஜி கணேசனுடைய படங்களை எல்லாம் விரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு வித்தியாசமானதென்று கருதப்பட்ட ஸ்ரீதருடைய படங்களில் தான் எனக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. இடைக்கிடையே சில இந்திப் படங்கள், ஆங்கிலப் படங்கள் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் அந்த இளமைக்காலத்தில் எங்களுடைய ரசனை சரியாக வடிவமைக்கப்படவில்லைதான். 65,66ஆம் ஆண்டுகளில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் 'மனத்திரை' என்ற பத்தியை கே.எஸ்.சிவகுமாரன் எழுதி வந்தார். அதில் சர்வதேச நாடுகளின் பிறமொழித் திரைப்பட விழாக்கள்பற்றி, முக்கியமான திரைப்படங்கள் பற்றி, முக்கிய நாடகங்கள்பற்றி, சிங்கள நாடகங்கள்பற்றி எல்லாம் எழுதிவந்தார். அவ்வாறு பார்க்கையில் தமிழ்ப்படங்கள் தொடர்பாக அவற்றினுடைய பலவீனங்கள், யதார்த்தமற்ற போக்குகள் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை அவர் முன்கொண்டு வந்தார். உண்மையில், நான் கொண்டிருந்த ரசனையில் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என யோசிக்கவேண்டிய முதலாவது, அனுபவம் மனத்திரை என்ற பத்தியின் ஊடாகத்தான் ஏற்படுகின்றது. அதன்மூலமாகத்தான் நாங்கள் பிரதானமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற அதாவது ஏன் சிவாஜி கணேசன் உலகின் சிறந்த நடிகனாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை? அல்லது ஏன் சில தமிழ்ப்படங்களுக்கு 'ஆஸ்கார்' பரிசு கொடுக்கப்படவில்லை என்பதெல்லாம் எவ்வளவு அபத்தம் என்பதை உணரமுடிந்தது. அதன் பின்னர் தமிழ்ப்படங்களைப் பார்ப்பதையே நிறுத்திவிட்டேன். யாழ்ப்பாணத்தில் எங்களுக்கு நல்ல திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு இல்லை. 68ஆம் ஆண்டாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன் கொழும்பில் கே.எஸ்.சிவகுமாரனைத் தற்செயலாகச் சந்தித்த பொழுது அவருடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுதுதான் அவர் பிரெஞ்சுத் திரைப்பட விழா நடப்பது பற்றியும் அதனைப் பார்க்கும்படியும் சொன்னார். அதில் நான் முழுப்படங்களையும் பார்க்கவில்லை. இரண்டு மூன்று படங்களைப் பார்த்தேன். அவை எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டன. முக்கியமாக 'ஓபியஸ் நீக்ரோ', 'தி புரொஃ வெஷனல் ஹஸாட்ஸ்' (இதைப் பிரதிபண்ணித்தான் 'நூற்றுக்கு நூறு' படத்தை கே.பாலச்சந்தர் 'தயாரித்தார்') ஆகிய படங்கள் மறக்கமுடியாத படங்கள். அதில் இருந்து 70ஆம் ஆண்டுவரை நான் கொழும்பில் கடமையாற்றும் வரைக்கும், கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழக நண்பர் சிலருடன், கொழும்பில் நடைபெற்ற திரைப்படவிழாக்களைத் தவறாமல்

பார்த்து வந்தேன். அதனுடாக நல்ல கலைத் திரைப்படங்களில் என்னுடைய ஆர்வமும் ரசனையும் வளர்ந்து வந்தது. பேராதனையில் கடைமையாற்றிய 71-75ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில்கூட பல்கலைக்கழக திரைப்படச் சங்கத்தினுடாக ஏராளமான கதைப்படங்களையும், விவரணப்படங்களையும் பார்க்கக்கூடிய வாய்ப்புக்கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்ற பிறகும் கூட 1990வரை, கொழும்பில் நடைபெற்ற திரைப்பட விழாக்களைத் தவறாமல் வந்து பார்க்கின்ற வழக்கம் எனக்கு இருந்தது. இவ்வாறுபெற்ற அனுபவத்தின் தொடர்ச்சியாகத்தான் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு திரைப்படக்கழகம் அமைக்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன், ஏ.ஜே.கனகரட்னா போன்ற நண்பர்களுடைய ஒத்துழைப்போடு 1979இல், யாழ் திரைப்பட வட்டத்தை அமைத்துச் செயற்படக் கூடியதாக இருந்தது.

திரைப்படத்தில் நாங்கள் பெறுகின்ற அனுபவம், தாக்கம், ஆளுமை உருவாக்கம் என்பன ஏனைய படைப்புக்களில் பெறுவதைவிட ஆழமானவை என்றுதான் நினைக்கிறேன். திரைப்படங்கள் தரும் கலை அனுபவங்கள் மிக ஆழமாக எமது உள்ளத்தினுள் இறங்கிச் செல்கின்றன. தமிழ்த் திரைப்படங்கள் தொடர்பான ஏமாற்றம், தமிழ் திரைப்பட உலகு தொடர்பான மதிப்பீட்டினை மேற்கொள்வதற்கும் இவை உதவி செய்கின்றன. அதேபோல் குறிப்பாக சிங்களத் திரையுலகில் வந்திருக்கின்ற மாறுதலான திரைப்படங்கள், அதற்குப் பங்களித்த நெறியாளர்கள் தொடர்பான ஈடுபாடும் என்னிடம் காணப்படுகின்றது. முக்கியமாக லெஸ்லர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் உடைய பெரும்பாலான படங்கள் அவர்மீது மிகுந்த மரியாதையையும் ஈடுபாட்டையும் ஏற்படுத்துவதாக அமைகின்றன. பிற்காலத்தில் சிறிகுணசிங்க, மஹமே சேகர, செனரத் யாப்பா, தர்மசேன பத்திராஜா, வசந்த ஒபேசேகர, தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க போன்றவர்களின் திரைப்படங்களையும் அக்கறையுடனும், மிகுந்த ஈர்ப்புடனும் ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

இரண்டாவது, நாங்கள் சேர்ந்து இயங்கிய எங்களுடைய, 'கலை இலக் - கிய நண்பர் கழக' நண்பர்களின் ரசனையும் முக்கியமானதாக இருக்கின்றது. அதைப் போலத்தான் கொழும்பில் அந்தக் கழகத்தினுடாகச் செயற்பட்ட வேளையில் பல நவீன ஓவியக் கண்காட்சிகளைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. தமிழர் பகுதிகளில் அவர்கள் மத்தியில் நவீன ஓவியக் கண்காட்சிகள் அல்லது நவீன ஓவியங்களைக் கையாளுதல், எல்லாம் குறைவாக - பெருமளவுக்கு இல்லையென்றே சொல்ல நேரிடலாம். 68இல் இருந்து எங்கள் கொழும்புக் காலகட்டங்களிலிருந்த நிலைமையில், இப்படியான ஓவியங்களை அதிகம் தமிழகச் சிறுசஞ்சிகைகளில் மட்டுமே காணக்கூடியதாக இருந்தது. முற்றிலும் மாறிய உலக வளர்ச்சிப் போக்குகளை நவீன ஓவியத்தில் பிரதிபலித்தல் எம்மிடமில்லை என்றும், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிறைய வளர்ச்சி இருக்கின்றது என்றும் காண்கின்றபொழுது, எங்களுக்கு கொரு ஆற்றாமையும் ஏற்படுகிறது. அந்த நேரத்தில், எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது... கோட்டை புகையிரத நிலையத்தில் உள்ள 'மக்கலம் புத்தகக்

கடை'யின் கண்ணாடிக் குள் 'சிங்களப் புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும்; அதைப் பார்த்து ரசிப்பது ஓர் தனி அனுபவம். அந்த நூல்களின் வடிவமைப்பு நவீன ஓவியங்களைக் கொண்டதாக முற்றி லும் புத்தம் புதிதாக இருக்கும். அதேமா திரி எம். டி.குணசேனா புத்தக நிறுவனத்துக்கு 3,4 மாதத்துக்கு ஒரு தடவை இதற்கென்றே போய் புத்தகங்களைப் பார்த்துவிட்டு வருவோம். அது ஓவியக்கூடமொன்றைத் தரிசிக்கின்ற அனுபவமாக இருக்கும். இவ்வாறாக ஓவியத்தை ரசிக்கின்றதன்மை வந்தது. கோட்பாடு, ஓவிய நுணுக்கம் எல்லாம் கொண்டிருந்தோம் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. ஆனால், ஒரு ரசனை நிலையில், நவீனத் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற இத்தகைய ஓவியங்களைப் பார்க்கவும் ரசிக்கவும் நிறையப் பக்குவம் உருவாகிவந்தது. பிறகு அலை வெளிவந்த காலத்தில், அலை 7ஆம் இதழில் இருந்து மாற்கு மால்சுரூடன் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த பொழுது, அவருடைய ஓவியத்தை நாங்கள் வெளியிடத் தொடங்கினோம். பிறகு

கலைப்படவளர்ச்சியில்

பார்வையாளர்களையும்

தயார்ப்படுத்தவேண்டிய

செயற்பாட்டை இந்தக்

கலாசாரவாதிகள்

அல்லது தீவிரமான

கலைப்படங்களைப்

பற்றிக்

கதைக்கிறவர்கள்

ஒருபோதுமே

செய்யவில்லை

வந்த இதழ்களிலும் மாற்கு மால்சுரூடன் ஓவியங்கள், கைலாச நாதன், நிலாந்தன், சுசுணா போன்ற பலருடைய ஓவியங்களை முகப்பில் வெளியிடக்கூடியதாக இருந்தது. மாற்கு மால்சுரூடைய மாணவிகளின் ஓவியங்களையும் பிறகு மாற்கு மால்சுரூடைய ஓவியங்களையும் காட்சிப்படுத்துவதில் நான் மற்றும் நண்பர்கள் பங்களித்தோம். தொடர்ந்து நவீன ஓவியம் பற்றிய அக்கறையாழ்ப்பாணத்தில் பரவலடையத் தொடங்கியது. இத்தகைய செயற்பாட்டுத் தளத்தில் தான், எங்களுடைய தமிழியல் வெளியீடாக 'தேடலும் படைப்புலகமும்' என்ற நூல் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

உங்களுடைய ரசனையின் அடிப்படையில் சமகால தமிழ் சினிமா பற்றி...?

என்னைப் பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாணத்தில் தியேட்டரில் எல்லாப் படங்களையும் பார்க்கும் வாய்ப்பில்லை. வீடியோ பிரதிகள் உண்டு; ஆனால் வீடியோ பிரதிகளை பார்க்கும் 'டெக்' வசதி என்னிடமில்லை. ஆனாலும் பல்வேறு தரப்புகளினூடாக தமிழ் திரைப்படங்களில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற மிக முக்கியமான நிகழ்வுகளை அல்லது பிரதான போக்குகளை ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்கின்றேன்; ஒருசில படங்களையும் பார்க்கின்றேன். முக்கியமாக, இந்தக் கலைத் திரைப்படங்களைப் பற்றி பேசுகின்ற அமைப்புகள் அல்லது சிற்றேடுகள் அல்லது சிற்றேடுகள் சார்ந்தவர்கள் பொதுவாக தமிழ்நாட்டிலும் சரி இங்கும் சரி, தமிழ்ப் படங்களை ஒட்டு மொத்தமாக அல்லது பிரதானமாக நிராகரிக்கின்ற தன்மையினையும் பிற மொழிப்படங்கள், வெளிநாட்டுப் படங்கள் என்றால் கிறங்கிப் போகின்ற தன்மையையும் காணமுடிகின்றது. 1931இல் இருந்து நீண்டகாலப் பாரம்பரியம் என்று பார்க்கின்றபொழுது, பிரதானமாக வணிக நலன்களை முதன்மைப்படுத்துகின்ற நிறுவனங்கள் பொழுதுபோக்கு கற்பனாவாத களிப்பூட்டும் படங்களையும், அறிவுக்கு முரணான புராண இதிகாசங்களையும்தான் தமிழில் தயாரித்து வந்திருக்கின்றன. அந்த நிறுவனங்களுக்கு சினிமா ஊடகம் பற்றிய தெளிவான உணர்வும் கலைஅக்கறையும் உண்டு என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆனால், தமிழ் சினிமா அதனுடைய நீண்டகால வரலாற்றில் ஒன்றையேனும் சாதிக்கவில்லை, வளர்ச்சிக்குரிய அம்சங்கள் தென்படவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. வெவ்வேறு பிரிவுகளில் வெவ்வேறு விதமான நல்ல தன்மைகளை நாங்கள் தமிழ் சினிமாவில் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. 50களில் வந்த திரைப்படங்களில் கூட சமூக சீர்திருத்தம், தேசபக்தி, தார்மீகவிழுமியங்கள் போன்றவற்றிற்கு அழுத்தந்தருதல் இருக்கின்றதை அறியக்கூடியதாகத்தான் உள்ளது. முற்றிலும் கலைப் படங்கள் என்று சொல்லி வியக்கின்ற படங்கள் இல்லை என்றாலும், மக்களுடைய ரசனையில் இருந்து மிக அந்நியப்படாது சினிமா மொழியை ஓர் அளவுக்கு கையாண்ட படங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணம் 'அந்தநாள்'. பிறகும் இடைநிலைப் படங்கள் பல வந்துள்ளன. இவை சரியாக அடையாளங் காணப்பட்டு அவைபற்றிய கருத்துக்கள் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்லப்படவேண்டும். கலைப்பட வளர்ச்சியில் பார்வையாளர்களையும் தயார்ப்படுத்தவேண்டிய செயற்பாட்டை இந்தக் கலாசாரவாதிகள் அல்லது தீவிரமான கலைப்படங்களைப் பற்றிக் கதைக்கிறவர்கள் ஒருபோதுமே செய்யவில்லை.

மகேந்திரனின் உதிரிப் பூக்கள், பூட்டாத பூட்டுக்கள், நண்டு, ருத்ரையாவின் அவள் அப்படித்தான், பாலுமகேந்திராவின் அழியாத கோலங்கள், மூடுபனி துரையின் பசி, சிங்கிதம் சீனிவாசராவின் ராஜபார்வை, மணி ரத்தினத்தின் நாயகன் போன்ற இன்னும் பல படங்கள் பல்வேறு வித்தியாசமான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. நாங்கள் இதில் அவதானமாக இருக்க வேண்டும். இடைநிலைத்

செய்யுறு

திரைப்படங்களை 'உயர்புருவ நோக்கினால்' தட்டிக்கழிப்பது பொறுப்பற்ற அணுகுமுறையாகும். மேலும் மேலைத் திரைப்பட விமர்சன முறைகளை அப்படியே பாவனை பண்ணாது எமது சூழலுக்கும் மரபுக்கும் இயைந்த மதிப்பீட்டு முறையினையும் வடிவமைக்கவேண்டும். நம்பத்தகுந்த இயல்பான கதை, பிரச்சினைகள், அவற்றை விலகாது கையாளுதல், பாத்திரங்களை ஓரளவுக்கு செம்மையாக உருவாக்குதல், சில சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும் முக்கியமாக சினிமா என்பது 'காட்சி ஊடகம்' என்ற விஷயத்தைக் கையாளுதல் போன்றவை பல திரைப்படங்களில் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டியதாக உள்ளன. சிட்டுக்குருவி மெல்லத்திறந்தது கதவு, பன்னீர் புஷ்பங்கள், தேவதை, ஜானி போன்றவை இவ்வாறானவைதான். அண்மையில் பார்த்த பவித்ரா, பாரதி ஆகிய படங்கள் என்னில் பல விதங்களில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

திரைப்படக் கல்லூரியில் 'டிப்ளோமா' கற்கை நெறியை முடித்த இளைஞர் பலர், திரைப்படத் துறைக்குள் வந்துள்ளனர். இவர்களில் பலர் உருவாக்கும் படங்களில் கதையம்சம், காட்சிப்படுத்தும் பண்பு, இயல்பான நடப்பு, பின்னிசை, தொழில்நுட்ப அம்சங்களில் பாராட்டக் கூடிய பண்புகள் காணப்படுகின்றன. இடையிடையே வரும் சில பொருத்தமில்லாத அம்சங்கள் தவிர்க்க இயலாத நிலையில், இடைச்செருகலாக-வேண்டுமென்றே புகுத்தப்படுவனவாக- இருப்பதையும் நாம் உணரலாம். உரிய நிதி ஒத்துழைப்புடன் 'சுதந்திரமாக' இந்த இளைஞர்களைச் செயற்படவிட்டால் சிறந்த கலைப்படங்களை உருவாக்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. இக் கட்டத்தில், 1990-1995 கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் 'நிதர்சனம்' அமைப்பினால் வீடியோவில் உருவாக்கப்பட்ட 'காற்று வெளி', 'முகங்கள்' ஆகியவற்றையும் 'நேற்று' போன்ற குறும்படங்களையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்; பல சிறப்பம்சங்களை இவை கொண்டுள்ளன.

வடபகுதியின் கலை, இலக்கியச்சூழல் இன்று எப்படியுள்ளது?

போர்ச்சூழல் உருவாக்கியுள்ள பல்வேறு நெருக்கடிகள், இடப்பெயர்வுகள், இராணுவ நிர்வாக இறுக்கம் போன்ற வற்றால் பொதுவில் மந்தநிலைமைதான் காணப்படுகிறது. முந்திய காலத்தைப் போன்ற துடிப்பான செயற்பாடுகள் இல்லை. தேவைப்படும் புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகளைப் பெறும் வாய்ப்பு அரிதாகவுள்ளது; 'மல்லிகை' கூட யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைப்பதில்லை! இலக்கிய இதழ் என்ற வகையில் 'தாயகம்' மட்டும்தான் அங்கிருந்து வெளியாகிறது. சூழைந்த அளவில் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடக்கின்றன; நூல் வெளியீடுகளும் குறைவு. தீவிர இலக்கியச் செயற்பாடுகள் நிகழ்வதாகச் சொல்ல முடியாது. யாழ். பல்கலைக் கழகத்தில் திரைப்படக் கழகமொன்று இயங்குகின்றது. ஒவ்வொரு சனிக்கி -ழமையும் கொஞ்சம் வித்தியாசமான தமிழ், பிறமொழிப் படங்களை வீடியோ வில் இலவசமாகக் காட்டுகின்றார்கள். வெல்லரின் 'கம்பெரலிய', குருத்தின் 'காகிதமலர்கள்', ஹரிஹரனின் 'ஒரு வடக்கன் வீர கதா' போன்ற முக்கியமான படங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இக்காட்சிகளுக்கும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையான பார்வையாளர்கள் வருகிறார்கள்; சிலவேளை ஆறு ஏழு பேர்தான் வந்துள்ளனர்; இரண்டொருவரைத் தவிர இலக்கியக்காரரைக் காண்பதும் அரிது.

ஆனால், பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகங்கள் தொடர்ந்து மேடையேற்றப்படுகின்றன. இன்றைய சூழலில் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், அவ்வளவு அரிசியல் கண்ணோட்டத்துடன் நாடகங்க ளாகின்றன. ஆனால், இவைபற்றிய தகவல்கள் வெளியில் எல்லாறையும் சென்றடைவதில்லை; இதனால் பலவற்றைத் தவறவிட நேர்கிறது.

(ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டு, எழுத்துப் பிரதியாக்கம் செய்யப்பட்டது)

என்னுள் உதைத்தெழும் ஒரு சிறுபயல்

நம்பமுடியவில்லை. என் நினைவதிர்வுகளில் கணக்கு தப்பிய அவனை ஒரு கணம் கூட இப்படி நினைத்துப் பார்க்க முடிவில்லை அப்படியவன்

சிறு பறவையாய் வட்டமிடும் பீச்சான் குருவியைப்போல் அவனை நான் பார்த்தேன் மிகச் சந்தோஷம் அன்று. திண்டலுடன் புகை ஊதும் அவனுடன் ஹோட்டலுக்குப் பின் அறையில் அளவளாவிய அந்தக்கணத்தில் ஒரு 'தம்' உள்ளிழுத்து "நீ பத்திரயில்லையா?" "பத்தணும்".

ஒரு செக்கன் கூட நம்பிக்கையற்ற இந்தப் பொண்ணுலைப் பொத்திப் பொத்திக் காத்து என்ன மசிரை கண்டாய்? புகையை மேலாதி வளையம் செய்த அவன் நெஞ்சுக்கு நேரே இரு விரலை அழுத்தினான்.

எனினும் காற்றில் அவனைப் பற்றி வந்த ஆயிரம் கதைகளும் ஒரு லட்சம் குறிப்புகளும் எனக்குப் புரிந்து போயிற்று

நாலு கவிதைகள் எழுதிய பெரும் கவிஞர்கள் நேற்றோடு என்னிலில்லை அவர்கள் இனிக்கனவிலும் வரார்.

சிறு பயல் உதைத்தெழுகிறான். ஒரு வண்ணாத்துப் பூச்சியாய் பூஞ்சிறகை விரித்து. ஆகாய முகட்டை நோக்கி அவன் போகிறான்

த. மலர்ச் செல்வன்

“வ. அ. மரணமடைந்து விட்டார்!”

தொலைபேசியில் எதிர்முனையில் கம்மிய குரலுடன் திருமலை நண்பர் ஜெயமுருகன் இச்செய்தியை எனக்குச் சொன்னபோது- எனக்கே என்மேல் மிகவும் வெறுப்புத்தான் ஏற்பட்டது.

வ. அ. மரணித்து விட்டார்; திருமலைக்கு நான் மூன்றாவது மனிதனுக்காக அவரை நேர்காணச் சென்று, அவருக்கு தகவல் அனுப்பியவுடன், தனது சுகயினத்தையும் பொருட்படுத்தாது, மூதுரிலிருந்து “லோஞ்சி” ஏறி ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல் கடலில் பயணம் செய்து- நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து, எனக்களித்த நேர்முகத்தை என்னால் “மூன்றாவது மனிதனில்” பிரசுரிக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம், அவரின் மரணச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் என்னை மிகவும் பாதித்தது.

அந்நேர்முகத்தை உள்எடக்கிய ஒலிநாடா எனது கவனக் குறைவினால் தவறி விட்டது. அதனை மீளப் பெறுவதற்கு பலவிதமான எத்தனங்கள் எடுத்தும் கிடைக்காத நிலையில், மீண்டுமொரு நேர்காணலைச் செய்வோம் என எப்படி அவரிடம் கேட்பது என்ற மன ஆதங்கத்தில் நான் இருந்த வேளையில்- அவரது மரணச்செய்தி -என்னை வந்து அடைந்து விட்டது. நான் வ. அ. இராசரத்தினத்திற்கு கடனாளியாகி விட்டேன் என ஆழ்மனம் சொல்கிறது.

அவரது இறுதி வழியனுப்புதலிலாவது கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற அவாவின் காரணமாய் நான் திருமலைக்குச் சென்றேன். நண்பர்களான வில்வரத்தினம், நந்தினி சேவியர், தர்மராஜா, நவநீதன்... ஆகியோருடன் இணைந்து திருமலையிலிருந்து மூதுருக்குச் சென்றோம்.

வ. அ. இராசரத்தினத்தின் உடல் மூதுர் தேவாலயத்தில் இறுதிச் சமய அனுஷ்டானத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்தது. கிறிஸ்தவ மதகுருமாரின் பிரார்த்தனைச் சந்நிதானத்தில், இன மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து, பெருமளவிலான கூட்டம் துயரம் நெஞ்சைக் கவ்வ, வ. அ. வை வழியனுப்பக் காத்திருந்தது.

“இனி உனக்கென வைக்கப்பட்டிருப்பது நேரிய வாழ்வுக்கான வெற்றிவாகையே- அதை இறுதி நாளில் ஆண்டவர் உனக்குத் தருவார்!” தேவாலயச் சூழலையும் மீறி காற்றில் கலந்தது இப்பிரார்த்தனை பல நூறு மனங்களின் வேண்டுகூண்டுடன்-

வ. அ. வின் சடலம் தேவாலயத்திற்கு அண்மையில் இருந்த மயானத்தை நோக்கிப் புறப்பட- நான் திருமலை திரும்பினேன், வழியெங்கும் வெள்ளைக் கொடிகள், தங்கள் மண்ணின் மனிதனை இழந்துவிட்ட துயரத்தில் அவரைத் தெரிந்த மனிதர்களும் தெரியாதவர்களும், மூதுர் சோபையிழந்து மூர்ச்சையற்றுக் கிடந்தது.

“தோணி துறை சேர்ந்து விட்டது.

தொடுவானம் வரை துளைத்து

கூவியழைத்த ஒளிக் குரல்

ஊடுவத்திச் சுடரவிந்து போயிற்று ;

மூதுரின் கலங்கரை விளக்கின்

முகத்திலே மெல்லிய சோகம் சூழ்கிறது.”

என்ற வில்வரத்தினத்தின் “இரங்கற்பா” நீலக்கடற்பரப்பின் மேலாக ‘லோஞ்சி’ப் பயணத்தின் இரச்சலையும் மீறி என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது....

75 வருடங்களும் 08 மாதங்களும் 17 தினங்களும் வாழ்ந்த வ. அ. ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு ஆற்றிய பணிகள் உயர்ந்தவைதான்- நமது இயலாமையான ஈழத்து தமிழ்ச் சூழலுடன் ஒப்பிடும் போது ...

கொழுகொம்பு- நாவல் (1957)

தோணி-சிறுகதைத் தொகுதி (1962)

கிளரஞ்சப் பறவைகள்- சரித்திர நாவல் (1975)

திருக்கரசிப் புராணம்- ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து மீளப்பதிப்பித்தல் (1975)

பூவரசம்பூ-அல்லாமா இக்பால் மொழி பெயர்ப்பு கவிதைத் தொகுதி (1977)

ஒரு வெண்மணல் கிராமம் காத்திருக்கிறது-நாவல் (1992)

தம். வெணன்

புனித அந்தோனியர் தேவாலய வரலாறு (1994)

இலக்கிய நினைவுகள்-

கட்டுரைத் தொகுதி (1994)

ஒரு காவியம் நிறைவுபெருகிறது -

சிறுகதைத் தொகுதி (1996)

மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள் - நாவல் (1996)

பொச்சங்கள் -கட்டுரைத் தொகுதி (1997)

கொட்டியாரக் கதைகள் (1998)

என்பன அவரது வெளிவந்த நூல்களாகும். "ஐந்திணைக்கதைகள்" என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவர தயார் நிலையில் உள்ளதாக எனக்கு நேர்முகத்தின் பின் அவர் அளித்த குறிப்பில் சொல்கிறார். அவர் மீது அக்கறை கொண்டார் அனைவரும் இணைந்து இத் தொகுதியைக் கொண்டுவர செயற்படுவோம். - செயற்பட வேண்டும்.

விருதுகளைத் தேடி வ.அ.ஓடினாரா, இல்லையா? என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் 1960, 1998களில் அவருக்கு "தோணி," "கொட்டியாரக் கதைகள்" படைப்புகளுக்காக முறையே சிறுகதை, நாவலுக்கான சாகித்திய விருது கிடைத்துள்ளது. "இலக்கிய நினைவுகள்" (கட்டுரைத் தொகுதி), "மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்" (நாவல்) ஆகியவற்றுக்காக வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையால் விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது.

"மூன்றாவது மனிதன்" 10வது இதழ் நேர்காணலில் சுந்தரராமசாமி குறிப்பிடுவது போல்- "தான் எழுதியுள்ள படைப்புகளை முன்னிலைப்படுத்த தானே உழைப்பது எழுத்தாளனுக்கு அவமானம் என்று புதுமைப்பித்தன் நம்பினார்" என்கிறார். ஆனால் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலின் அவலத்தின் காரணமாக இறுதிக்காலங்களில் தன் படைப்புகளை முன்னிலைப்படுத்த வ.அ.வே உழைக்க வேண்டியிருந்ததை, இருப்பதை நான் அவருடன் உரையாடிய போது உணர்ந்து கொண்டேன். இது நமது இலக்கியச் சூழலுக்கான அவமானமேயன்றி- அது வ.அ.வுக்கு உரியதல்ல.

பதின்மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை நமக்கு வ.அ.தந்துள்ளார். இரண்டு இதழ்களை நடாத்தியுள்ளார். சொந்த அச்சுக்கூடம் வைத்து நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். மரணிக்கும் வரை எழுத்தும், வாசிப்புமே அவரது ஜீவ மூச்சாக இருந்திருக்கிறது. இதன் அடிப்படையில் அவரது பணியையும், பங்களிப்பையும் பற்றி நாம் எப்போது நேர்மையான மதிப்பீடுகளைச் செய்யப் போகிறோம்....?

இன்னும் சில தியானங்கள்

மீறல்

வாழ்வின் மீதான மதிப்பீட்டை,
படிக்கல்லாக்கி தராசில் இட்டேன்:
நிறுவையை மீறிய வாழ்வு,
கைப்பிடிக்குள் அகப்படாத
சிட்டுக்குருவி நீச்சலுடன்.

அது

இருப்பின் கைவிடப்பூள் இன்மை
இன்மையுள் அரும்பவிழும் இருப்பு;
இருப்பினுள் இன்மையும்,
இன்மையுள் இருப்புமாய்,
இயல்கின்றது எதுவும் அற்றது;
ஆயினும் எனக்குள்
கணுமுற்றி நின்ற கரும்பாயினது.

விழுக்கத்

தகர்க்கப்பட்ட புத்தர் சிலையின்
விழுக்கி முத்திரை விரல்கள்
தெறித்து வந்தென்னுள்
தியானச் சிற்றுளி தரித்தன.

செதுக்கியிருந்தேன்.

செதுக்கச் செதுக்க,
உளியின் சப்தத் தொனியின்
உள்ளீர்ப்பில்,
என் உருவொடுங்கிற்று.

நிசப்த வெளி நிர்வாணத்தில்
நானே புத்தனாய் சமைந்தனன் காண்க.

மாம் சம்

இன்றெனது கனவில்
மனித இறைச்சியை உண்டிருந்தேன்;

தலைவாழையிலையில்;
இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில்,
படைக்கப்பட்டிருந்தது

பதமாய்ச் சமைந்த பக்குவத்தில்
எனது இறைச்சி.

எண்ணெயினே உண்டேன்
இறைச்சிப் பொருளாக.

வெளியில் வந்தால்
ஒளியின் மாம்சமாய்
முழு நிலா.

சு. வில்வரத்தினம்

கவிதை எழுதும் பாம்பு

பாம்புகள் கவிதை எழுதுவதில்லை ஆனால்
இந்தப் பாம்பு கவிதை எழுதுகிறது.

'ஃபெயார் அன் லவ்லி'

'பொன்ட்ஸ் கிரீம்'

பூசி மினுக்கித் திரிகிறது.

நிகழ்ச்சி மண்டபங்களில், நகரக் கடைகளின் முன்,
சைக்கிளில் திரிகையில்.... கண்களால் வெறித்து

பெண்களை 'விழுங்கப்' பார்க்கிறது

பெண்மை போற்றிக் கவிதை 'செய்தும்' தருகிறது.

தோலுதிர்ந்துத் தோலுதிர்ந்து நிறம் மாற்றி...

நாணலாய் வளைந்து... எப்படியும் தன்

காரியம் பார்க்கிறது.

யாரையும் நேரில் கொத்தத் துணிவில்லை இப் பாம்புக்கு

அதனால் அங்குமிங்கும்

மூலைகள் தேடிச் சென்று

நாவால் விஷம் பூசிய சொற்களை

காற்றில் தூவி விடுகிறது.

பாம்புக்கு பயமில்லை எனக்கு:

ஆனால் இந்தச்

*சோலைக்குள் உலாவும் பாம்புக்கு

*'லூ சன்' என்ற சீனா எழுத்தாளரின் வரி

சருகு

அலைகிறாய்...

வேர்கள் இல்லை உனக்கு

கால வெளிகளில் பாழ்மூழும் தரிப்பிடங்கள்

திடீர்க் கத்திமுனை இறக்கலில்

பிரமை கலைக்கும் உறவுகள்

தோள் அணைத்து

பரிஷுடன் உணைநோக்கும்

ஒரு முகம் இல்லை உனக்கு

காற்றில் உழலும் சருகு...

வேர்கள் இல்லை உனக்கு .

- ரூபன் -

ஒன்று!

உனது ஒன்றும்

எனது ஒன்றும்

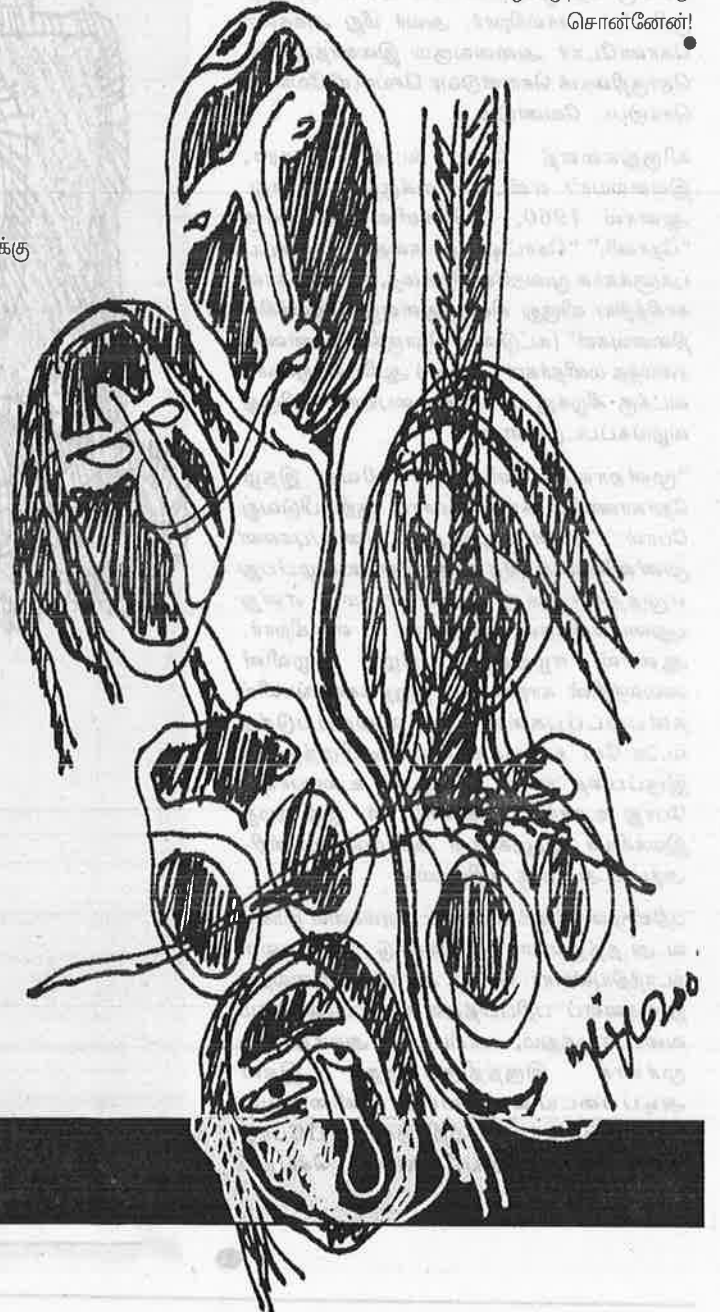
ஒன்றா என்று கேட்டான்.

ஒன்றும் ஒன்றும்

என்றல்ல வென்பதும்

ஒன்றுதானே என்று

சொன்னேன்!

செய்யுடிகள்

1930 இல் பிறந்த இவர் தனது சொந்த நாடான நைஜீரியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் கல்வி கற்றார். நைஜீரியாவில் ஒரு வானொலி நிலையத்தை இயக்கினார். பின்னர் ஒரு நூல் வெளியீட்டு நிறுவனத்தையும் தொடங்கினார். நைஜீரிய அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்பித்த இவர் நைஜீரிய அரசியலிலும் ஈடுபட்டார். ஆயினும் அவரது மாபெரும் சாதனை அவர் ஒரு நாவலாசிரியராகியதில் தான் வெளிப்பட்டது Things Fall Apart (1958), Anthills of the Savannah (1987). போன்றவை உள்ளிட்ட அவரது நாவல்கள் ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்தினால் ஆபிரிக்க பழங்குடி மக்கள் எதிர்கொண்ட துயரம் செறிந்த வரலாற்றை வெளிப்படுத்துகின்றவையாக அமைந்துள்ளன. அச்சுபே தொகுப்பாசிரியராக

இருந்து தொகுத்த ஆபிரிக்கச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பிலிருந்து 'சிவில் சமாதானம்' என்ற அவரது இந்தக் கதை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் வரும் ஆபிரிக்கப் பேச்சுவழக்கு ஆங்கிலம் கருத்துச் சிதைவுறாத விதத்தில் முடிந்தளவுக்கு நமது பேச்சு வழக்கில் தரப்பட்டுள்ளது.

அச்சுபே தன் படைப்புக்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறார். ஆங்கில மொழி புழங்கும் எல்லாத் தேசங்களிலும், இவை இலட்சக் கணக்கில் அச்சுக்கப்பட்டுள்ளன, படிக்கப்பட்டுள்ளன, விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது நாவல்கள் கல்வித் துறைகளில் கற்றுத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. உலகெங்கிலும் நன்கு அறியப்பட்ட படைப்பாளியாகிய இவரது நாவலான Things Fall Apart - 'சிதைவுகள்' என்ற பெயரில் என்.கே. மகாலிங்கம் மொழிபெயர்த்து 'காலம்' வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. (மொழி பெயர்ப்பாளர்)

போல் பொயினர்

தன்னை ஒரு அசாதாரண அதிர்ஷ்டசாலி என்றே ஜொனாதன் ஐவெம்பு கணிப்பிட்டிருந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரை 'தப்பிப் பிழைக்கறதிலை இருக்கிற சந்தோசம்' என்பது சமாதானம் வந்த ஆரம்ப காலங்களில் நடைபெற்ற பழைய நண்பர்களை வாழ்த்துகின்ற மகிழ்வூட்டும் நிகழ்ச்சிகளை விடவும் எவ்வளவோ உயர்வானது. அது. அவனது இதயத்தின் ஆழம் வரை ஊடுருவிச் சென்றிருந்த ஒரு சந்தோசமாக இருந்தது. யுத்தத்திலிருந்து அவன் விடுபடுகையில் விலைமதிக்க முடியாத ஐந்து ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றவனாக வெளியே வந்திருந்தான். அவனது தலை, அவனது மனைவி மரியாளின் தலை, அவனது குழந்தைகள் நால்வரில் மூவரின் தலை என்று ஐந்து தலைகள் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு அவன் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டிருந்தான். கூடவே போனஸ் ஆக அவனது பழைய சைக்கிளும் கூடத் தப்பிழைத்திருந்தது. மற்றைய ஐந்து மனிதத் தலைகளுடன் ஒப்பிட முடியா விட்டாலும் சைக்கிள் தப்பிப்பிழைத்ததும் கூட ஒரு அற்புதம் தான்.

அந்தச் சைக்கிளுக்குள் அதற்கென்று சொந்தமான ஒரு சின்ன வரலாறு இருந்தது.

யுத்தம் மிகவும் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு நாள் அவனது சைக்கிள் அவசர இராணுவ நடவடிக்கைக்காக தேவைப்படுவதாக உத்தரவிடப்பட்டது. சைக்கிள் இல்லாமல் போகின்ற இழப்பு என்பது அவனைப் பொறுத்தவரை மிகவும் கொடுமையான ஒன்றாக இருந்திருக்கும் என்ற போதும் அதையும் யோசிக்காமல் அவன் சைக்கிளைக் கொடுத்துத்தான் இருந்திருப்பான். ஆனால் உத்தரவிட்ட அதிகாரியின் நேர்மையில் அவனுக்குச் சற்றுச் சந்தேகம் தட்டிவிட்டது. அவன் அணிந்திருந்த உடை அவர்களுக்கே உரிய அசிங்கமான உடை அல்ல. அத்துடன் அவனது காற்பெரு விரல்கள் ஒன்று நீலமும் மற்றது மண்நிறமானதுமான கன்வேஸ் சப்பாத்துக்களிலிருந்து வெளியே வந்து நீட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. தவிரவும், அவனது தரத்தைக் குறிக்கும் இரண்டு நட்சத்திரங்களும் ஒரு 'போல் பொயினர் பேனாவினல்' அவசர அவசரமாக உருவாக்கப்பட்டவையாக இருக்கவில்லை. இவைதான் ஜொனாதனுக்குச் சந்தேகத்தைக் கொடுத்த விடயங்கள். பெரும்பாலான நல்ல வீரம் செறிந்த படை வீரர்கள் இப்படி அல்லது இதைவிட மோசமாகத்தான் இருந்தார்கள். அந்த அதிகாரியின் இயல்பில் உறுதியும் இறுக்கமும் சற்றுக்குறைவாக இருப்பதாகவும் இவனுக்குத் தோன்றியது. இது ஜொனாதனுக்கு சற்று நம்பிக்கையூட்டியது. இவனுக்கு எதையாவது கொடுத்து 'சரிக்கட்டி' விடலாம் என்று தோன்றியது. தனது கூடைக்குள் கையை விட்டு மனைவி மரியாவுக்கு விறகு வாங்க என்று கொண்டு வந்த இரண்டு பவுண்களை எடுத்துக் கொடுத்தான் மரியாவும் முகாமிலிருந்த அதிகாரிகளுக்கு மேலதிக மீனும் சோளச்சப்பாடும் கொடுத்தான்.

அவனது சைக்கிள் மீளக் கிடைத்து விட்டது. அன்றிரவே, பற்றைக்கு மத்தியிலிருந்த, முகாமில் இறந்தவர்களையும் தனது கடைசி மகனையும் புதைத்த இடத்தில் ஒரு குழிதோண்டி அதில் அந்தச் சைக்கிளையும் புதைத்துவிட்டான். ஒரு வருடம் கழித்து, சரணடைவு வந்த பின், அதைக் கிண்டி எடுத்த போது அவன் செய்யவேண்டி இருந்ததெல்லாம் கொஞ்சம் பாம் எண்ணைவிட்டு அதை துப்பரவாக்கி இறுக்கங்களைத் தளர்த்த வேண்டி இருந்தது மட்டும் தான்! 'ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை கடவுளே' என்று ஆச்சரியத்துடன் அவன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

அவன் அதை உடனடியாக ஒரு வாடகை வாகனமாகப் பாவிக்கத் தொடங்கினான். முகாமிலிருந்த அதிகாரிகளையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் கிட்டவுள்ள தாலூற்றிய வீதியை அடைவதற்கான நாலுமைல் தூரத்தைக் கடப்பதற்காகக் கூட்டிச் செல்வதன் மூலமாக சிறிதளவு 'பயிரான்' (ஆபிரிக்காவின் மேற்குக் கரையிலுள் கயினா குடாவின் கிழக்குப் பகுதி) பணத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டான். ஒரு பயணத்திற்கான அவனது நியம கட்டணம் ஆறு பவுன்கள். காசு வைத்திருப்பவர்கள் அவற்றில் சிலவற்றை இந்தப் பயணத்திற்காக வீசியெறியத் தயராக இருந்தார்கள். இரண்டு வாரங்களில் அவனிடம் 150 பவுன்கள் கொண்ட ஒரு சிறிய 'செல்வம்' சேர்ந்திருந்தது.

பிறகு அவன் எனுகுவை நோக்கிய தனது பயணத்தை மேற்கொண்டான். அங்கேயும் அவனுக்கு ஒரு அற்புதம் காத்திருந்தது. அவனால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. அவன் தனது கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டு மீண்டும் பார்த்தான். அப்போதும் அது அவன் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தது. ஆனாலும், அவனது வாழ்வில் என்னென்றைக்கும் மறக்க முடியாத இந்த ஆசீர்வாதமுங் கூடக் கணக்கெடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக இருப்பினும், அவனது குடும்பத்தின் ஐந்து தலைகளுடன் ஒப்பிடக் கூடிய ஒன்றல்ல என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. அந்த அற்புதம் வேறொன்றும் அல்ல அது அவனது வீடு ஆகும். ஒரு யூக் கரையிலிருந்த அவனது சின்னஞ்சிறிய வீடு அப்படியே இருந்தது. உண்மையில் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. கடவுளே, இரண்டு வீடுகளுக்கு அப்பால் இருந்த, யுத்தம் தொடங்குவ தற்கு சற்று முன்பாக ஒரு பணக்கார ஒப்பந் தக்காரரால் கட்டப்பட்டிருந்த கம்பீரமான கட்டிடம் வெறும் கற்குவியலாகக் கிடந்தது. ஆனால், சின்னஞ்சிறிய, களிமண்ணால் கட்டப்பட்டு, தகரத்தால் வேயப்பட்ட, கவலைப்படத் தேவையே இல்லாத ஜொனாதனின் வீடு அப்படியே இருந்தது. உண்மையில் கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் காணவில்லை. ஐந்து கூரைத் தகடுகளையும் கூடக் காணவில்லைத் தான். ஆனால், இவையென்ன பெரிய விடயங்கள்? எப்படியோ காடுகளில் தமது தங்கிடங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் மற்றவர்கள் வந்து ஆங்காங்கே இறைந்துகிடந்த பழைய கூரைத் தகடுகளையும் கடதாசி அட்டைகளையும் மரத்

துண்டுகளையும் பொறுக்க முன்பாகவே அவன் எனுகுவக்கு வந்திருந்ததால் தனக்கு தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

ஒரு பழைய சுத்தியல், மொட்டைச் சீவுளி ஒன்று, ஒரு சில நெளிந்த துருப்பிடித்த ஆணிகள் எனபவற்றை மட்டும் தனது ஆயுதச்சாக்கில் வைத்துக்கொண்டு வேலைதேடி அலைந்து கொண்டிருந்த ஒரு தச்சு வேலையாள் அவனுக்குக் கிடைத்தான். மரம் கடதாசி, மற்றும் உலோகங்களைப் பாவித்து கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் அவற்றின் மூடிகளையும் ஐந்து நைஜீரியன் சில்லிங்குகள் அல்லது ஐம்பது 'பயிரான்' பவுன்கள் செலவில் செய்வித்தான். பணத்தைக் 'கொடுத்துவிட்டு தமது ஐந்து தலைகளையும் தங்களது தோள்களில் சுமந்து கொண்டு வந்த தனது சந்தோசமான குடும்பத்துடன் அந்த வீட்டில் குடிபுகுந்தான்.

அவனது குழந்தைகள், அருகிலிருந்த இராணுவத்தினரின் மயானத்திற்கருகில் மாங்காய்களைப் பறித்து வந்து இராணுவ வீரர்களது மனைவிமார்களுக்கு ஒரு சில பென்னிகளுக்கு விற்றார்கள்-இவை உண்மையான பென்னிகள்- அவனது மனைவி, அயலவர்களுக்குக் காலை உணவாக அக்காரா உருண்டைகள் தயாரித்து விற்றாள். புது வாழ்வை மீள உருவாக்கிக் கொள்ளும் அவசரத்துடன் இவையெல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அவன் இப்படிக் கிடைத்த தனது குடும்ப வருமானத்தை எடுத்துக் கொண்டு தனது சைக்கிளில் கிராமங்களுக்குச் சென்று புதிய பாம்-வைனை வாங்கிவந்தான். திரும்பவும் வீதியில் வரத்தொடங்கியிருந்த குழாய் தண்ணீரில் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட நீரை தன் அறையில் வைத்து இந்த வைனுடன் தாராளமாகக் கலந்தான். போர் வீரர்களுக்காகவும் நல்ல பணம் வைத்திருந்த

அதிர்ஷ்ட சாலிகளுக்காகவும்

ஒரு மதுபானக் கடையைத் தொடங்கினான். தான் சுரங்கத் தொழிலாளியாக வேலை பார்த்த கரிச்சுரங்கக் கோப்பிரேசனின் அலுவலகத்திற்கு முதலில் அவன் ஒவ்வொரு

ஜொனாதன் விரைவிலேயே பணத்தைத் தனது இடது கைக்கும் பொக்கற்றுக்கும் மாற்றிக் கொண்டான். வீட்டுக்குப் போகிற வழியில் யாருனடாவது கைகுலுக்கும் தேவை வந்தாலும் என்று யோசித்து அவன் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தான்.

ஆயினும் அவன் தனது பார்வையை உயர்த்தி வைத்திருந்ததன் மூலம்,

எந்த மனித முகங்களையும்

தான் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்படாமல் தவிர்த்துக்கொண்டான்.

நாளும் போய்வந்தான். பிறகு ஒன்றுவிட்டொரு நாள் போனான் அறன்பின் வாரத்தில் ஒரு முறை மட்டும் போய்வந்தான். இறுதியில் அவன் ஒரு விடயத்தைக் கண்டுகொண்டான். அவனது இந்தச் சிறிய வீடு அவன் நினைத்ததைவிடவும் பெரியதொரு ஆசீர்வாதம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுடன் வேலை பார்த்த அவனது சகபாடிகள் வேலை நாளின் முடிவில் போவதற்கு இடமில்லாமல், சுரங்க அலுவலக வாசலில் படுத்துக் கிடந்தார்கள். தாங்கள் திருடிவந்த உணவை 'போன்விட்டா' தகர டப்பா ஒன்றில் போட்டுச் சமைத்து உண்டார்கள். இப்படிப் பல வாரங்கள் சென்றபோதும் ஜொனாதன் சுரங்க வேலைக்குப் போவதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டுத் தனது பாம்-வைன் வியாபாரத்தினைப் பார்த்துக்கொள்வது ஏன் எதற்காக என்பது பற்றி அவர்களால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

ஆனால், 'ஒரு பிரச்சினையும் இல்லைக் கடவுளே'. ஐந்து நாட்களாக திறைசேரிக்கு முன்னால், எரிக்கும் வெய்யிலில் ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக்கொண்டும் முண்டியடித்துக் கொண்டும் கிழுவில் நின்றதில் அவனுக்கு இன்னொரு அதிர்ஷ்டம் கிட்டியது. அவனது கையில் விசேட சன்மானமாகக் கிடைத்த இருபது பவுண்டுகள் இருந்தன. இந்தக் கொடுப்பனவு தொடங்கியது அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒரு கிறிஸ்தமஸ் பண்டிகைபோல இருந்தது. அவர்கள் அதனை ஒரு சிலருக்குத் தான் அதன் உத்தியோகபூர்வ பெயரில் - எக்ஸ் கிறேசியா - அதனை அழைக்க முடிந்தது) எக்-றாசர் என்றுதான் அழைத்தார்கள்.

தனது கையில் அந்தப் பவுண்டுகள் நோட்டுக்கள் வைக்கப்பட்டதும் அவற்றை அப்படியே இறுகப்பொத்தியபடி தனது காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் நுழைத்துக்கொண்டான் அவன். இந்த விடயத்தில் அவன் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டி இருந்ததற்குக் காரணம் இருந்தது. ஏனென்றால் ஒரு சில நாளைக்கு முன், தனக்குக் கிடைத்த காசைப் பறிக்கொடுத்து விட்டு, சமுத்திரம்போல் அலைமோதிய அந்தக் கூட்டத்தின் முன்னால் விசர் பிடித்தவன் போல் அலைந்து கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனை அவன் கண்டிருந்தான். அவனுக்குக் காசு கிடைத்த ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே யாரோ ஒரு இரக்கமற்ற 'பிற்பொக்கற்' காரனால் அவனது பணம் திருடப்பட்டிருந்தது. பணம் திருடப்பட்டதன் காரணமாக மிகுந்த துயரத்துக்குள்ளாகி இருந்த ஒரு வேளையில் அவனைக் குற்றம் சாட்டுவது சரியானதல்ல என்றபோதும் அன்று அந்தக்கிழுவில் நின்ற பலரும் அவனது கவனயினத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுவும் அவன் தனது பொற்கற்றை வெளியே இழுத்துப் பார்த்தபோது அதிலே திருடனின் தலையே போகும் அளவுக்குப் பெரியதான ஒரு ஓட்டை இருந்ததைக்

கண்டபோது கூட்டத்தினர் அவனை அதிகமாகவே குற்றம்சாட்டினர். ஆனால், அவனோ தனது பணம் மற்றப் பொக்கற்றிலேயே இருந்தது என்று சாதித்தான். ஆனால், அந்தப் பொக்கற்றை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தபோது, அதிலேயும் அதேயளவிலான ஓட்டை இருந்தது! ஆகவே ஒருவர் நிச்சயமாக மிகவும் அவதானமாக இருக்க வேண்டும்.

ஜொனாதன் விரைவிலேயே பணத்தைத் தனது இடது கைக்கும் பொக்கற்றுக்கும் மாற்றிக் கொண்டான். வீட்டுக்குப் போகிற வழியில் யாருனடாவது கைகுலுக்கும் தேவை வந்தாலும் என்று யோசித்து அவன் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தான். ஆயினும் அவன் தனது பார்வையை உயர்த்தி வைத்திருந்ததன் மூலம், எந்த மனித முகங்களையும் தான் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்படாமல் தவிர்த்துக்கொண்டான். வீடுபோய்ச் சேரும் வரை, முடிந்தளவுக்கு யாரையும் சந்தித்துக் கை குலுக்கும் சந்தர்ப்பத்தை அவன் தவிர்த்துக் கொள்ள விரும்பினான்.

வழமையில் அவன் வேளைக்கே நன்றாகத் தூங்கி விடுகிற ரகம். ஆனால் அன்றைய இரவு எல்லா அயலவர்களின் வீடுகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆராவாரம் அடங்கி ஓய்ந்து தூங்கப் போவதை அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இரவுக் காலவன் எங்கேயோ ஒரு உலோகத்தில் ஒவ்வொரு மணிக்கும் தட்டுகிற ஓசைகூட ஒரு மணி அடித்தபின் அடங்கி போய்விட்டதுவும் அவனுக்குக் கேட்டது. ஜொனாதன் தன்னை அறியாமலேயே தூக்கத்தில் அமிழ்ந்து போகமுன் அவனது நினைவில் இருந்த கடைசி ரூபகம் அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவனால் அதிக நேரம் தூங்க முடியவில்லை. அவனது தூக்கம் பலாக்காரமாகக் குழப்பப்பட்டது.

'யார் கதலில் தட்டுவது?' - அவனுக்குப் பின்னால் நிலத்தில் படுத்திருந்த மனைவி இரகசியக் குரலில் கேட்டாள்.

'எனக்குத் தெரியாது' - மூச்சை அடக்கியபடி பதிலுக்குக் குசுகுசுத்தான் ஜொனாதன்.

இரண்டாவது தடவை விழுந்த தட்டல் அந்தப் பழைய கதவு உடைந்து விழுந்து விடுமளவுக்குப் பலமானதாக இருந்தது.

'யார் கதலில் தட்டுவது?' - அவன் தட்டியவர்களை நோக்கிக் கேட்டான். அவனது குரல் உலர்ந்துபோய் நடுக்கத்துடன் ஒலித்தது.

'நாங்க கள்ளர் இல்லை.. எங்கட ஆக்கள் தான்' - பதில் மிகவும் இயல்பாக வந்தது. கதவை திறவுங்க'

- குரலுடன் சேர்த்து முன்பைவிட பலமான தட்டல் கதலில் விழுந்தது.

மரியாதான் முதலில் சுதாகரித்துக் கொண்டு கத்தத் தொடங்கினான். பிறகு குழந்தைகளும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

'பொலிஸ்... ஓ...! கள்ளர்கள்... ஓ.. அலயவர்களே... ஓ... பொலிஸ்... நீங்கள் நித்திரையா... நாங்கள் தொலைஞ்சோம்... உடனே எழும்புங்கோ.. எழும்புங்கோ பொலிஸ் ஓ!'

இந்தக் கத்தல் நீண்ட நேரமாகத் தொடர்ந்தது பின் திடீரென நின்றது. ஒருவேளை இந்தக் கத்தல் கள்ளர்களைப் பயமுறுத்தி இருக்கக் கூடும். அங்கே ஒரு முழுமையான நிசப்தம் நிலவியது. ஆனால்.. அந்த நிசப்தம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை.

'கத்தி முடிஞ்சுதா?' - வெளியிலிருந்து அங்கு நிலவிய நிசப்தத்தைக் குலைத்துக்கொண்டு ஒரு குரல்கேட்டது .

'உங்களுக்கும் உங்கட ஆக்களுக்கும் நாங்களும் கொஞ்சம் உதவி செய்றோம்.'

'ஓ.. பொலிஸ்... கள்ளர் வந்திட்டாங்கள்... ஓ.. அயலர்களே.. நாங்கள் தொலைந்தோம்... ஓ.. பொலிஸ்...'

-தலைவனின் குரலுடன் இன்னும் ஐந்து குரல்கள் சேர்ந்து ஒலித்தன.

இப்போது ஜொனாதனும் அவனது குடும்பமும் அச்சத்தால் முழுதாக செயலற்றுப் போய்விட்டிருந்தனர். மரியாவும் குழந்தைகளும் சத்தம் வெளியே கேட்காத வண்ணம் விசும்பி விசும்பி அழுதார்கள். ஆத்மாவைத் தொலைத்து விட்டவன் போல ஜொனாதன் தொடர்ந்து திகைத்துப் போயிருந்தான்.

கள்ளர்களின் கத்தலைத் தொடர்ந்த அமைதி மிகவும் பயங்கரமான அதிர்வைக் கொடுத்தது. ஜொனாதன் கள்ளர்களின் தலைவனை தன்னுடன் பேசுமாறு மன்றாடினான். கத்திச் சத்தம் போடாமல் தன்னுடன் பேசும்படி அவனிடம் இரந்தான்.

நீண்ட

அமைதிக்குப் பிறகு தலைவன் பேசினான். 'நண்பனே... நாங்க எங்களால ஏலக் கூடியளவுக்கு கத்தி அவங்களைக் கூப்பிட்டு விட்டோம்.. ஆனால் நான் நினைக்கிறேன் அவங்க தூங்கிவிட்டாங்க போல... அப்ப இனி நாங்க என்ன செய்தது? சிலவேளை நீயே கூப்பிடவேணும் போல இருக்கிறதா? அல்லது உனக்காக நாங்கள் இன்னொருக்கா கூப்பிடலா? நாங்களே பொலிசைக் கூப்பிடுவது நல்லதில்லை? அப்படித்தானே..?'

'இல்லை. இல்லை' என்றான் அவர்களில் ஒருவன். இப்போது வீட்டுக்கு வெளியே முன்பை விட அதிக ஆட்கள் நடமாடுவது போலவும் அதிக குரல்கள் கேட்பது போலவும் இருந்தது ஜொனாதனுக்கு. அவனது மனம் முன்பை விட அதிகமாக தீனக்குரல் எழும்பியது. அவனது கால்கள் சக்தியற்று மடிந்தன. தொண்டை ஒரு அரத்தான் போல உறுத்தியது.

'எனது நண்பா... நீ ஏன் கதைக்கிறாயில்லை... நான் உனக்காக கூப்பிடலா என்று கேட்டேன்...' வெளியிலிருந்த தலைவனின் குரல் மீண்டும் கேட்டது.

'இல்லை.'

'நல்லது... இப்ப நாங்கள் வியாபார விசயமாகப் பேசலாம். நாங்கள் கூடாத கள்ளர் இல்லை. எங்களுக்கு உனக்குக் கரைச்சல் குடுக்க விருப்பமும் இல்லை. கரைச்சல்கள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டனயுத்தமும் முடிந்துவிட்டது. இனியொரு சிவில் யுத்தம் கிடையாது. இப்ப இருப்பது சிவில் சமாதானத்துக்கான காலம். இல்லையா?'

'இல்லை இல்லை...' பதிலளித்தது அங்கிருந்த கூட்டம் ஒரு கோரல்போல .

'உங்களுக்கு என்னிடம் என்ன தேவைப்படுகிறது? நான் ஒரு ஏழை மனிதன். என்னிடம் இருந்ததெல்லாவற்றையும் இந்த யுத்தத்தில் இழந்துவிட்டேன்... நீங்கள் ஏன் என்னிடம் வருகிறீர்கள்...பணமுள்ள மனிதர்களை உங்களுக்குத் தெரியாதா? நாங்கள்...'

'நல்லது எங்களுக்குத் தெரியும். உன்னிடம் நிறையப் பணம் இல்லை என்று. ஆனால், எங்களிடம் உன்னளவு கூட இல்லை. ஆகவே இந்த யன்னலைத் திறந்து ஒரு நூறு பவுண் பணம் கொடுத்து விடு. நாங்கள் பேசாமல் போய்விடுகிறோம்.. இல்லாவிட்டால் நாங்கள் உள்ளே வந்து உனக்கு இந்த ஹிற்றார் - பையனை இப்படிக்காட்ட வேண்டியிருக்கும்.'

-தன்னியக்க ரைபிள் துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரு சில குண்டுகள் ஆகாயத்தை நோக்கி வெடித்துப் பறந்தன. மரியாவும் பிள்ளைகளும் மீண்டும் பலத்து அழத்தொடங்கினார்கள்.

'ஆ... அம்மா திரும்ப அழுகிறா? அழத் தேவையில்லை. நாங்கள் சொன்னோம் தானே.. நாங்கள் கூடாத கள்ளர் இல்லை என்று. நாங்கள் எங்களது சின்னக் காசை எடுத்துக்கொண்டு எங்க பாட்டில் போய்விடுவோம்..நாங்கள் கொடுமைக் காரர்கள்

அல்ல... அபி.. நாங்கள் கொடுமைக்காரர்களா...?'

'ஒருபோதும் இல்லை...பாடியது அதே கோரல்.

'என் நண்பர்களே' ஜொனாதன் கம்மியகுரலில் ஆரம்பித்தான்.

'நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டேன், நன்றி. என்னிடம் நூறு பவுண் இருந்தால்..'

'இஞ்சை பார் நண்பனே.. எங்கனோட விளையாடாத... விளையாடினால் நாங்கள் உனது வீட்டுக்குள் விளையாட வரவேண்டியிருக்கும். நாங்கள் உனது வீட்டுக்குள் வற பிழையைச் செய்தால் உனக்கு என்ன நடக்குமென்று எங்களுக்கே தெரியாது ஆகவே...'

'என்னைப் படைத்த ஆண்டவன் சத்தியமாகச் சொல்லுறன். நீங்கள் உள்ளே வந்து 100 பவுணைக் கண்டால் எடுத்துவிட்டு என்னையும் எனது பிள்ளைகளையும் சுட்டுவிட்டுப் போங்கள். நான் கடவுள் சத்தியமா சொல்லிறன். என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் காலையில் எனக்கு அவர்கள் தந்த எக்ஸ்சர் காசு 20 பவுண் மட்டும்தான்.

'சரி.. நல்லது நாங்கள் போகவேணும். ஜன்னலைத் திறந்து அந்த இருபது பவுண்களையும் தா. நான் சாமாளித்துக் கொள்கிறேன். நான் அப்படிப்பட்ட ஒருவன் தான்...'

அங்கு கோரஸ் குரல் எழுப்பியவர்கள் மத்தியில் அபிப்பிராய பேதத்தால் கசமுசா சத்தம் கேட்டது. 'இந்த மனிதன் பொய் சொல்கிறான்.. நாங்கள் உள்ளே போய் வடிவாத் தேடுவம். இந்த 20 பவுண் என்னத்தக் காணும்?'

'வாயை மூடுங்கடா' தலைவனின் குரல் தனியான ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுடப்பட்ட ஒற்றை வேட்டுப்போலப் படரென்று ஒலித்தது. அவர்களது கசமுசாக்கள் அடங்கிவிட்டன.

'நீ அங்கே நிற்கிறாயா? விரைவாகப் பணத்தைக் கொண்டு வா..'

'இதோ வருகிறேன்.' - ஜொனாதன் இருட்டில் தனது பாயருகில் பணம் வைத்த சிறிய மர்பெட்டியைத் திறக்க முயன்றபடி கூறினான்.

விடியல் வெளிச்சம் பரவத்தொடங்கியதும் அயலவர்களும் பிறகும் ஒவ்வொருத்தராக அவனுடன் பேச வந்தபோது அவன் ஏற்கெனவே தனது ஐந்து கலன் போத்தலை தனது சைக்கிள் காரியரில் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனைவி மரியா அக்காரா உருண்டைகளை மண்சு' டிராபில் பொரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டின் மூலையில் மூத்த மகன் நேற்றைய பாம்-வைனின் மீதி இருந்த பழைய பியர் போத்தல்களைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தான்.

'என்னைப் பொறுத்தவரை எதுவுமே நடக்கவில்லை என்றே நினைக்கின்றேன்' - அவன் அங்கு வந்த அனுதாபிகளுக்குச் சொன்னான். அவனது கண்கள் போத்தலைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த கயிற்றில் நிலைத்திருந்தன. இந்த எக்ஸ்சர் என்ன எக்ஸ்சர்... நான் அதை நம்பியா போனவாரம் இருந்தேன்? அல்லது அது என்ன யுத்தத்தில் நாங்கள் இழந்தவற்றை விடப் பெரிய ஒரு சாமானா? இந்த எக்ஸ்சர் நெருப்பிலே எரிந்து போகட்டும். மற்றதுகள் எல்லாம் போய்ச் சோந்த இடத்திற்கு அதுகும் போய்ச் சேரட்டும்... ஒரு பிரச்சினையும் இல்லைக்கடவுளே..'

பறவையின் முணுமுணுப்பில் தாக்கித்து

எனது குரலிழைத் தவிக்கிறது

இருளால் பின்னிய இரவுகளில்

எனது சித்திரத்துக்குள்

ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியை வரைந்து

பறக்க விடுவதற்கு காத்திருக்கிறேன்.

தனித்துவிடப்பட்ட காலத்தின் விளிம்பில்

கேட்கப்படாத கேள்விகளாயும்

சொல்லப்படாத விடைகளாயும்

எனது பிராத்தனைகள் வரண்டு கிடக்கையில்

மெல்ல மனசு மலர்ந்து

உன்னிடம் காண்பிக்க

ஒரு மல்லிகைச் செடியின்

சிறு இலையும், என்னிடமில்லாது போயிற்று.

உன்னை நேசிப்பதாய் சொல்லும்

எனது வாக்கு மூலத்திற்கு

எந்த நியாயங்களும் இல்லைதான்

இருந்தும்

நான் பேசிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

காற்றுச் சூழல்களின் தழுவுல்களினால்

உனது மொளனத்தின் ஓசைகளினூடே

எனது வார்த்தைகளை உணர்வாயோ?

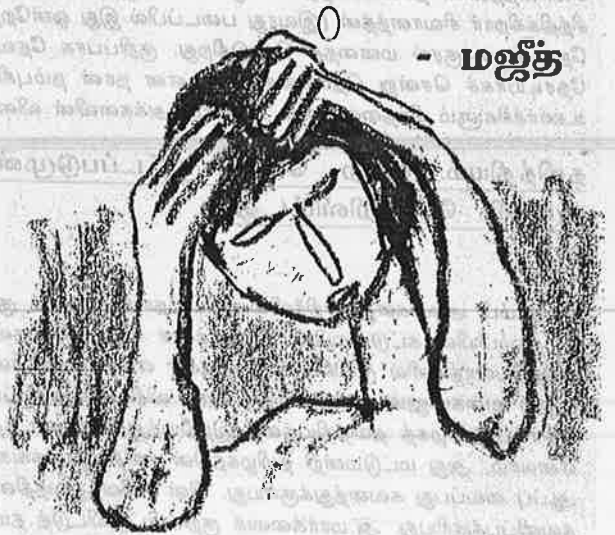
கலைக்கப்பட்டுவிடாத வாழ்வின் நறுமணம்

என்னை அழைக்கிறது. எனினும்

என்னுடைய கிண்ணத்தை

யாரோ நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- மஜீத்

சுந்தர ராமசாமி கவலைப்பட ஏதுமில்லை, வாசகர்கள் வருத்தப்படுவதே சரி!

- ஜெயமோகன், தமிழ்நாடு

உங்கள் பத்திரிகையை சமீபத்தில்தான் படிக்க நேர்ந்தது. நான் வாழும் சூழலில் ஈழத்து, புலம் பெயர்ந்த பத்திரிகைகளைப் பார்க்க முடிவதில்லை. சுந்தர ராமசாமியின் நேர்காணல் நன்றாக இருந்தது. அவை பழக்கமான கருத்துகள்தான், பழக்கமான தோரணையும் கூட. எனினும் அவரது பூரண தெளிவான தேட்டமான குரல் எப்போதுமே ஆர்வமுட்டுவன- காரணம் அது அபூர்வமானது என்பதே.

புதிய சிந்தனைகளைப் பற்றி சுந்தர ராமசாமி சொல்வது ஒரு வகையில் சரி, இங்கு பிரச்சினைகள் சார்ந்து சிந்தனை வளரவில்லை. மாறாக வந்து சேர்ந்த சிந்தனைகளுக்கு ஏற்ப பிரச்சினைகள் விளங்கப்படுகின்றன. ஆனால் கடந்த 50 ஆண்டுகளில் இங்கு நிகழ்ந்த சகல சிந்தனைகளும் இறக்குமதியானவைகள்தானே? முக்கியமாக மார்க்சியம்- மார்க்சியத்திற்கு ஒரு இந்திய அல்லது தமிழ் அடிக்குறிப்பாவது தர நம்மால் முடிந்துள்ளதா? புதிய சிந்தனைகளும் பெரும்பாலும் புதிது கண்டு எழும் முதிர்ச்சியுறா பரபரப்பின் விளைவாகவே இங்கு வருகின்றன.

சுந்தர ராமசாமியின் பங்களிப்பு முழுமையாகிறதும், பாதிப்பு சிதறண்டதுமாக இருப்பதற்கு காரணம் வேறல்ல. அதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரை எல்லா அறிவுச் செயற்பாடுகளும் அதிகாரச் செயற்பாடுகளே! இன்றைய அதிகாரம் இல்லாவிட்டால் நாளை அதிகாரம் சுந்தர ராமசாமியின் காலத்தில்தான் இருந்தலியல் இங்கு வந்தது. மிகுந்த பரவசத்துடன் அவர் அதைத் தழுவிக்கொள்வதை அவரது முன்றாம் தொகுப்பான 'பல்லக்குத் தூக்கிக்'ளில் காணமுடியும். அதற்குத் தமிழின் மரபுடன், சூழலுடன் எந்த உறவும் இருக்கவில்லை. அந்த அன்னியத் தன்மையை 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்'ல் நன்றாகவே காணலாம். அதன் நடையின் கவித்துவம், ஹாஸ்யத்தின் நுட்பம் ஆகியவை காரணமாகவே அதன் இலக்கிய முக்கியத்துவம் இன்றும் தொடர்கிறதேயொழிய அதற்கும் தமிழ் வாழ்வுக்குமுள்ள தொடர்பினால் அல்ல. நமது மார்க்சிய படைப்புகளுக்கு மனிதனுடன் உள்ள தொடர்பு கூட நவீனத்துவக் காலப் படைப்புக்கள் பலவற்றிற்கு இல்லை. பின் நவீனத்துவம் வந்த பிறகும் அதுவே தொடர்கிறது. இதில் சுந்தர ராமசாமி வருத்தப்பட ஏதுமில்லை. வாசகர்கள் வருத்தப்படுவதே சரி.

நமது நவீன எழுத்து பரவலான வாசகர்களால் ஒதுக்கப்படுவதற்கு இதுநாள்வரை அவர்கள் ரசனை (அல்லது ரசனையின்மை) மற்றும் வெகுசன ஊடகங்கள் காரணமென பழிசாற்றி வந்தோம். அதில் ஓரளவு உண்மை இல்லாமலும் இல்லை. ஆனால் இவற்றிற்கும் தமிழ் வாழ்வுக்கும் உள்ள தூரம் பற்றி யோசித்ததே இல்லை. வாழ்வின் சாரம் என்னவென்று தேடும் ஒரு தமிழ் படைப்பிற்கு 'காஃப்கா'விடம்தான் உறவு, தாயுமானவரிடம் தொடர்பே இல்லையென்ற நிலை எத்துனை விசித்திரம்? அப்படைப்பு தமிழ் ஆழ்மனைதைச் சென்றடையவில்லை.

சிவானந்தனின் நாவல் பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் விமர்சனம் சோர்வூட்டியது. அரசியல் சூத்திரங்களின் ஊடாகச் சிந்திக்கிறார் சிவானந்தன் (இவரது படைப்பில் இது ஒன்றேநான் படித்தது.) கவிதைகளில் இலங்கைக் கவிதைகளுக்கேயுரிய நேரடியான குரல் மனைதைத் தொடுகிறது. குறிப்பாக தேவஅபிராவின் வரிகள். ஆனால் சிறந்த கவிதை உணர்ச்சிகளை நேரடியாகச் சென்று தொடுவதில்லை என நான் நம்புகிறேன். அவை நமது கனவுகளையே தீண்டி எழுப்புகின்றன. உணர்ச்சிகளும் சிந்தனைகளும் எல்லாம் அக்கனவின் விளைவாகவே நம்மில் எழுவதேயாகும்.

தலித்தியம் என்ற பெயர் சூட்டப்படுமுன்னரே தலித்துக்களின் உரிமைக்கான எழுச்சி தோன்றிவிட்டது!

- சி.சிவசேகரம்

சிவத்தம்பி அவர்களது எதிர்வினையில், நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட இரு விடயங்களின் நோக்கம் தவறவிடப்பட்டுள்ளது. சிவத்தம்பியின் கட்டுரையில் அ.மார்க்சின் 'ஆழமான தலித்திய ஆய்வுகள்' பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. தமிழகத்துத் தலித்தியவாதிகளில் முக்கியமான ஒருவர் என்ற வகையில் மட்டுமன்றி மார்க்சிய எதிர்ப்பில் இன்று முனைப்பாக நிற்பவர் எனும் வகையிலும் அவர் பற்றிச் சற்று விரிவான கணிப்பிற்கான தேவை இருந்தது. ஏனெனில் இவ்வகையான மார்க்சிய எதிர்ப்பு தமிழகத் தலித்தியத்தை இந்தியத்துணைகண்டத்தின் தலித் இயக்கங்கள் அனைத்தினின்றும் வேறுபடுத்துகிறது எனலாம். அது மட்டுமன்றி தமிழகத்தின் தலித் இயக்கங்கள் சாதிக் காட்சிகளாக உருமாற்றம் பெற்றுத் தலித் ஒற்றுமைக்கு ஆப்பு வைப்பது கவனத்துக்குரியது. பின் நவீனத்துவத்தின் பிளவுபடுத்தும் பண்பும் இதில் ஒரு பங்கு வகிக்கிறதா என்பது கவனிப்புக்குரியது. அ.மார்க்ஸைக் குறிப்பிட்டுவிட்டுத் தமிழகத் தலித்தியத்தின் மேற்கூறிய முனைப்புகளைக் கவனியாது,

ஈழத்து நிலைமைகளைத் தமிழகத்துடன் ஒப்பிடும் போது, முக்கியமான விடயங்கள் பல தவறவிடப்படுகின்றன. இலங்கையில் கம்யூனிஸ்டுகள் குறிப்பாக சீன சார்பினர் எனப்பட்டோர் நடந்து கொண்ட விதம் தமிழகத்துக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் இரண்டும், திராவிட இயக்கங்களும் நடந்து கொண்ட விதத்துடன் முக்கியமான முறையில் வேறுபட்டிருந்தது. தமிழகத்து தலித் சிந்தனையாளர்கள் இதை மிக்க கவனமாக அசட்டை செய்வது சில தமிழக தலித்திய போக்குகளின் முனைப்புப் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்புகின்றது.

காங்கிரஸில் பிரமாணத் தலைமைத்துவம் காரணமாக, அக்கட்சி சாதிஒழிப்பையும், சமூக உயர்நிலையாக்கத்தையும் முக்கிய பணியாகக் கொள்வனவில்லை என்று சிவத்தம்பி கூறியதையொட்டியே காமராஜரை நான் நினைவூட்ட வேண்டி வந்தது. பிராமணத் தலைமைத்துவத்துக்குச் சவாலாக எழுந்த காமராஜர் தலைமையால் காங்கிரஸின் வர்ணாசிரம பாரம்பரியத்தை அழித்திருக்க முடியாது ஆனால் காங்கிரஸ் ஆட்சியினூடே பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்களது உயர்நிலையாக்க முயற்சி காமராஜர் காலத்தில் நடந்தது. பிராமணர் ஆதிக்கம் முறியடிக்கப்படும் அபாயம் கருதியே ராஜகோபாலாசாரி காங்கிரஸ் எதிர்ப்பில் முனைப்புற்றார் என நம்புகின்றேன். ஆனாலும் பிராமண ஆதிக்க எதிர்ப்பில் உருவான திராவிடக் கட்சிகள் அன்றே பிராமணிய நிறுவனத்துடன் சமரசத்தில் இறங்கி (இன்று கறுப்பு துண்டு நிறம் மாறி மஞ்சள் சொலிக்கிறது) இந்தப் பின்னணியில் ஈ.வெ.ரா. காமராஜ் ஆட்சியைப் பச்சை தமிழர் ஆட்சி என்று மெச்சியதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

தலித்தியம் என்ற பெயர் சூட்டப்படும் முன்னரே தலித்துக்களின் உரிமைக்கான எழுச்சி தோன்றி விட்டது. இன்றைய தமிழகத் தலித்தியம் எவ்வாறு ஒரு வித்தியாசமான போக்கை கடைபிடிக்க நேர்ந்தது என்ற கேள்வியைத் தவிர்ந்து, ஈழத்தையும் தமிழகத்தையும் ஒப்பிடுவது இயலாதது என்றே சொல்வேன்.

காங்கிரஸ் வர்ணாசிரமத்தை எதிர்க்க தயங்கிய கட்சி என்பதாலேயே, அம்பேத்காரும், ஈ.வெ.ராவும் காந்தியுடன் முரண்பட்டுப் பிரிந்தனர். காங்கிரஸின் சடங்காசாரத் தீண்டாமை ஒழிப்பு வியப்புக்குரியதல்ல இன்று முழுத் திராவிட இயக்கமுமே ஒவ்வொரு வகையில் இந்துத்துவத்துடன் சமரசம் செய்து இந்திய மேலாதிக்கத்திடம் மண்டியிட்டு நிற்பதுதான் வியப்புக்கும், வேதனைக்கும் உரியது. நானொழுதிய மற்ற விடயங்களில் என்னுடன் முரண்பாடாதது போல இதிலும் சிவத்தம்பி முரண்பட மாட்டாரென நம்புகின்றேன்.

மு. பொன்னம்பலத்தின் கட்டுரையில் புதிதாக அவர் சொல்கிற ஒரு விடயம் என கவனத்தை ஈர்த்தது. ஹெகலின் இயங்கியல் ஃபிரெய்டின் உளவியல் போன்ற நவீன ஐரோப்பிய சிந்தனைகள் எல்லாம், நாம் தூரத்து சொந்தம் கொண்டாடுகிற ஒரு சிந்தனை மரபின்முன் மிகவும் மங்கலானவை என்பது மட்டுமல்லாமல், கீழைத்தேயத்து ஞானிகளால் ஆன்ம விசார அகப்பண்பு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட தர்க்கவியல், விசாரண முறையல்லாம் மேற்காலக்குக் கைமாற்றப்பட்டபோது புற உலக விவாகரங்களுக்குப் பாவிக்கப்படும் சிக்கல் நேர்ந்துள்ளதாக அவர் மூலம் அறிகிறோம். பின் நவீனத்துவ அருட்டல்கள் கூட கீழைத் தேய மரபிலிருந்து போனதாக அவர் மேலும் சொல்கிறார். இது ஒரு முக்கியமான வாதம் என்பதால் இந்த கடன் வாங்கல்கள் எவ்வாறு, எவர் மூலம் நிகழ்ந்தன என்பதை அவர் மேலும் தகவல்களுடன் உலகுக்கு வழங்குவாராயின் நம் ஆய்வறிவாளர் சமூகம் அவருக்கு மிகவும் கடப்பாடுடையதாக இருக்கும்.

விதவையாக பெண்களை உயிரோடு எரிப்பதையும் அரசர்களதும் அர்ச்சகர்களதும் ஆசை நாயகியாகப் பெண்களை மாற்றும் தேவதாசி முறையையும் தீண்டாமையையும் வர்ணாசிரமத்தையும் கொத்தடிமைய முறையையும் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தவறென்று கண்டுகொள்ள முடியாமாற்போனதற்கு நமது சீரிய சிந்தனை மரபு லெனீக் விவாகரங்களில் ஈடுபடாமல் தூய்மை காத்தது ஒரு காரணமாக இரது என்று நம்புகின்றேன். ராஜ் மோகன் ராய், அம்பேத்கர், ஈ.வெ.ரா போன்றோரது சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளின் சில வேர்கள் இந்திய மண்ணுக்கு வெளியே தோன்றியுள்ளதன் காரணங்கள் பற்றியும் பொன்னம்பலம் எதிர்காலத்தில் விளக்கங்கள் தருவார் என்று நம்புகின்றேன்.

சிவானாந்தனின் 'நினைவு மரிக்கையில்' (When memory Dies) என்ற நூலுக்கு யமுனா ராஜேந்திரன் எழுதிய மதிப்புரையை ஏ.ஜே.கனகரத்னா எழுதியதுடன் ஒப்பிடுவது நியாயமில்லைதான். ரசித்தே தீருவது என்று கங்கணங்கட்டிக் கொண்டு எழுதினால் நாவலின் மூன்றாவது பகுதியின் பாரிய குறைபாடும் விளங்காது. இக் குறைபாட்டின் காரணம், நாவலின் முதல் இரண்டு பகுதிகளிலும் சிவானாந்தனின் உடனடி அனுபவத் தொடர்புகள் உள்ளன. மூன்றாவது பகுதி கணிசமான மனோரதியப் பாங்காக அமைந்ததற்கான காரணம் விளங்கிக் கொள்ள கடினமானதல்ல. எனினும் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் மொழி மாற்றத்தை அவசியம் வேண்டி நிற்கும் ஒரு படைப்பு என்றே நினைக்கிறேன்.

இலக்கியத்தில் எதார்த்தத்தை நிராகரிக்க முற்படுகின்றார்.

— லெனின் மதிவாணம்

“மூன்றாவது மனிதன்” சஞ்சிகையின் 10வது இதழ் சுந்தர ராமசாமியின் நேர்காணலை உள்ளடக்கி வெளிவந்திருக்கின்றது. இந்நேர்காணல் இன்று அவரது பல்வேறுபட்ட சிந்தனைகளையும் கருத்துக்களையும் முன்வைத்திருக்கின்றது. அவ்வகையில் அவரது சில கருத்துக்கள் குறித்து விவாதிக்க வேண்டியது சமகால தேவையாக உள்ளது. பிச்சுமூர்த்தி, புதுமைப்பித்தன் முதலானோரின் ஆளுமையை குறித்து பேச முற்பட்ட சுந்தர ராமசாமி இலக்கியத்தின் முழுமைப்பற்றி கருத்து தெரிவிக்கின்றார். மேலிருந்து கீழே இருப்பவர் வரையிலும் மேன்மையிலிருந்து தாழ்வுகள் வரையும் இலக்கிய படைப்பு உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும், பகுதிகள் என்றில்லாமல் மொத்த வாழ்க்கையும் பார்க்க வேண்டும் என்றடிப்படையில் அவரது வாதம் தொடர்கிறது.

இவரது கூற்றில் வெளிப்படுகின்ற பகுதிகள் என்பது உழைப்பவரும் உழைப்பை சுரண்டி வாழ்கின்றவர்களையும் உள்ளடக்கிய சமூக அமைப்பில் சகல வர்க்கங்களின் நலன்களையும் உள்வாங்கி இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்பதையே உணர்த்துவதாக அறிகின்றோள். கலை இலக்கியம் என்பது வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற சிந்தனையே இவ்வம்சம் நிலைநிறுத்த முற்படுகின்றது.

உழைக்கும் மக்கள் உலகளாவிய ரீதியில் அரசியலிலும் கலை இலக்கியங்களிலும் தம் அடையாளங்களை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இழந்து நிற்கின்ற இன்றைய சூழலில், முதலாளித்துவமானது சோஷலிசத்தின் சில அடிப்படையான அம்சங்களை உள் வாங்கி தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டது என்ற திரிபுவாத சிந்தனைகளை பாதுகாத்து நிற்கின்றனர். இந்தப் பின்னணியில்தான் இவ்வாறான இலக்கியத்தின் முழுமை குறித்து கதைக்கப்படுகின்றது. இவ்வகையான சோஷலிசம் குறித்த திரிபுவாத போக்கானது, அவ்வக்காலகட்ட அரசியல் திருப்பங்களுக்கு ஏற்ப தன்னை வடிவமைத்துக் கொள்ளல், முதலாளித்துவ பரிணாம வளர்ச்சிக்கூறுகளை பாட்டாளிவர்க்க நலன்களை மறுத்தல் என்றதாகின்றது. தெளிவாக கூறுவதாயின் பாட்டாளிவர்க்கப் போராட்டத்தின் மெய்யான முக்கியத்துவத்தை பலவீனப்படுத்துவது இதன் சாரமாகும்.

மனித உறவுகள், உணர்வுகள் யாவும், எல்லோருக்கும் பொதுவானவை எனச்சில தத்துவங்கள் போதித்தாலும், கூர்ந்து நோக்கின் அவை வர்க்க நிலைப்பாடுகளுக்கு ஏற்ப அமைந்திருப்பதனை அறியலாம். அவ்வகையில், வர்க்க சமுதாயத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு எழுத்தாளனால் வர்க்கங்களை கடந்து நிற்க முடியாது. நேரடியாகவேனும், மறைமுகமாகவேனும் அவர்சார்ந்த வர்க்க நலனை பிரதிபலித்தே தீருவான். சங்ககால புலவர் கணியன்பூங்குன்றனாரிலிருந்து, நமது காலத்து கவிஞனான சாருமதி வரையில் ஏதோ ஒரு வகையிலும், அளவிலும் தமது வர்க்கநலன்களை பிரதிபலித்தே வந்துள்ளனர். மேலோட்டமாக இவர்களது கருத்துக்களை அர்த்தப்படுத்திப் பார்த்தால் நியாயமானதாகத் தோன்றும். சற்று ஆழமாக நோக்கினால் தான் சமூக முரண்பாடுகளை அமுகுபடுத்தல், நியாயப்படுத்தல் போன்ற அரசியல் தனம் மறைந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

இப்படியானதொரு சிந்தாந்த தளத்தினை கொண்டிருக்கின்ற சுந்தர ராசாமி, அதன் இன்னொரு வெளிப்பாடாகவே இலக்கியத்தில் யதார்த்தத்தை நிராகரிக்க முற்படுகின்றார். மாறாக யதார்த்தத்தைக் கடந்த அமைப்பியவாதம், பின்னமைப்பியல்வாதம், பின்நவீனத்துவம் போன்ற தத்துவங்களை முன்வைக்கின்றார்.

யதார்த்தம் என்பது நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் கொடூரங்களை சித்தரிப்பதற்காக தோன்றிய இலக்கிய வடிவமாகும். அவை காலகட்டத்தின் மனித வாழ்க்கையையும், அவற்றின் முரண்களையும், மோதல்களையும் தோலுரித்து காட்டியதுடன் பொதுமக்கள் சார்ந்த வடிவமாகவும் திகழ்கிறது. யாவற்றுக்கும் மேலாக மனித மேன்மையை ஓர் நாகரிகமிக்கதொரு சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க முனைவதில் இதன் பங்கு முக்கியமானதாகும்.

இந்த யதார்த்தவாதத்தின் தர்க்க ரீதியான படிநிலை வளர்ச்சியே சோஷலிச யதார்த்தமாகும். 'கோர்க்கியின்' 'தாய்' நாவல் இதற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டாகும். சமூக முரண்பாடுகளை நியாயப்படுத்தவோ, சமரசம்செய்யவோ முனையாத சோஷலிச யதார்த்தவாதம் சமூகத்தின் குருதி உறுஞ்சும் பண்பை தயவுதாட்சணியின்றி விமர்சிப்பது தான் சுந்தரராமசாமி போன்ற அழகியல்வாதிகளின் மூக்கை சிணுங்க வைக்கிறது. தவிரவும், அமைப்பியல்வாதம் பின் அமைப்பியல்வாதம், பின்நவீனத்துவம் போன்ற தத்துவங்கள் இவ்வகையான மனிதகுல மேன்மைக்கான தத்துவங்களை அராஜக தன்மையில் நிராகரிக்கின்ற இவர்களின் சொல்லிலும் செயலிலும் ஓர் அம்சம் முனைப்பு பெற்றிருக்கின்றது. யதார்த்த உலகின் பிரச்சினைகளுக்கு சமுதாய ரீதியான தீர்வு காட்டும் சிந்தாத்தங்களும் அதன்வழி படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும் எவ்வகையிலும் கண்டிக்கப்படவேண்டியவை என்பதாகும். மாறாக வாழ்விலிருந்து விலகிநின்று வெளிப்படுத்த வேண்டும் என இவர்கள் கூறி வருவது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல.

ஈழத்து நாவல்கள் பற்றிய அவரது கருத்தினை நோக்குகின்ற போது, கவிதைத்துறையும், விமர்சனமும் அடைந்திருந்த வளர்ச்சியினை நாவல் அடையவில்லை எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தில் கைலாசிபதி போன்றோரின் விமர்சன கொடுங்கோன்மை மேலோங்கியிருந்ததனால் சிறந்த நாவல்கள் தோன்றவில்லை எனவும், கவிதைத்துறையில் அவ்விமர்சனர்களின் பார்வை படாமையினால்தான் அத்துறை வளர்ச்சி பெற்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் அறுபதுகளிலேயே மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் மண்வாசனையுடன் நாவலாக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் முற்போக்கு மார்க்சிய எழுத்தாளர்களின் பங்கு கணிசமானது. இக்காலகட்டங்களில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் வீறுகொண்டு எழுந்ததுடன் அதன் மிகச் சிறந்த அறுவடையாக - டானியலின் 'கானல்' நாவல் தோற்றம் பெற்றது. தமிழில் தோன்றிய மிகச் சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாக நாம் 'கானலை' குறிப்பிடலாம். இது போக நாவல்களின் தோற்றத்தில் அதன் வெளியீட்டு முயற்சிகளும், பிரசுரவசதிகளும் அதிகளவு பங்குவகிக்கின்றன என்பதனை இவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளத் தவறிவிடுகின்றார்கள்

நோக்கானல் எழுப்பிய நினைவலைகள்:

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

- மு. பொன்னம்பலம்

அண்மையில் "ஆதவனில்" டொமினிக் ஜீவாவின் நோக்கானல் இடம் பெற்றிருந்தது அந்த நோக்கானலைச் செய்திருந்தவர் செ.யோகநாதன். அந்த நோக்கானலில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தாக்கப்படவேண்டுமென்ற வியூக நோக்கில் கேள்விகள்

கேட்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுக்குப் பதிலளித்த டொமினிக் ஜீவா, பேராசிரியரை தாறுமாறாகக் கண்டித்திருந்தார். அதாவது சிவத்தம்பி மார்க்சிய முற்போக்குச் சிந்தனைக்குத் துரோகம் இழைத்துவிட்டதாகவும் அத்தகைய முற்போக்குச் சிந்தனையின்று தடம் புரண்டுவிட்டதாகவும் இவர் ஒரு சந்தர்ப்பவாதத் தத்துவம் பேசுவதாகவும் ஜீவா கூறி இருந்தார். இத்தனைக்கும் காரணம் இன்று சிவத்தம்பி (அவரது வார்த்தைகளிலேயே கூறினால்) மார்க்சிய அணுகுமுறைகளை ஓர் வாய்ப்பாடாக எடுத்தொ -முகம் பேதமையிலிருந்து விடுபட்டமையே. இதனால் அவரிடம் இன்று மார்க்சியம் பற்றிய ஆரோக்கியமான பார்வை மட்டுமல்ல தமிழ் தேசியம் பற்றிய ஆரோக்கியமான பார்வையும் வந்தமைந்துள்ளதென்பது ஒரு முக்கியமான விஷயமாகும்.

அப்படியானால் கோளாறு எங்கே இருக்கிறது? சிவத்தம்பி அவர்கள் ஒரு புத்திஜீவி என்ற நிலையில் காலம் கோரிய மாற்றப்பதிவுகளை உள்வாங்கி அதற்கேற்ப சிந்தனை முறையில் மாற்றம் ஏற்படுத்திக் கொண்டது பாராட்டப்படவேண்டிய ஒன்றே. ஆனால் ஜீவா போன்றவர்களுக்கு இது ஜீரணிக்கப்பட முடியாத ஒன்று. தனது சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப தமக்குப்பின்னால் நின்ற ஜீவா போன்றவர்களை ஆற்றுப்படுத்தி வழிகாட்டாதது சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் செய்த பிழை என ஒரு சாரார் கூறலாம். ஆனால் அதற்காக ஜீவா போன்ற எழுத்தாளர்கள் என்று கூறிக்கொள்பவர்கள், இன்றைய புரட்சிகரமான தத்துவார்த்த மாற்றங்களுக்கேற்ப மார்க்சிய அணுகுமுறைகளை ஓர் வாய்ப்பாடாக எடுத்தொழுகும் போதாமையிலிருந்து விடுபடும் ஆற்றல் இல்லாமலிருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் எழுத்தாளர்கள் என்று தம்மை சொல்லிக்கொள்வதற்கு அருகதை அற்றவர்கள். அவ்வாறே அவர்கள் தேசிய இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக இன்னும் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள் என்றால் காலம் காலமாக இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் (மொஸ்கோ) கட்சி தமிழ் பேசும் இனத்துக்கு இழைத்துவந்த துரோக நிலைப்பாட்டிலிருந்து இன்னும் விடுபட மனமின்றி சந்தர்ப்பவாத கபடநடகம் ஆடுகின்றார்கள் என்பதே உண்மை. இந்தநிலையில் இவர்கள் சிவத்தம்பியின் மாற்றங்களை நோக்கி கல்லெறிகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் தமக்குத் தாமே கல்லெறிகின்றார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த நிலையில் ஜீவா போற்றும் கைலாசிபதி இன்றிருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்? அது ஒரு முக்கிய கேள்வி.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் “சுபமங்களா” ஒக்டோபர் 93, மே 94 ஆகிய இதழ்களில் முறையே வெளிப்பட்டிருந்த செ.யோகநாதன், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆகியோரது நேர்காணலை மீண்டும் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இவை என்னிடம் ஏற்படுத்திய எண்ணங்கள் பலவகையானது. ஈழத்து இலக்கிய உலகில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை சேர்ந்தவர்களும், அனுதாபிகளும் செலுத்த முயன்ற சர்வாதிகாரப் போக்கு, இவர்கள் தமிழ் மக்களின் உரிமை போராட்டம் சம்மந்தமாக முன்னெடுத்த பிழையான வழிகாட்டல் இதனால் ஈழத்தமிழர் விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு மறைமுகமாக நேர்ந்த பாரதூரமான விளைவுகள். மேலும் இவர்களின் பிழையான போக்குகளுக்கெதிராக அவ்வப்போது ஒரு சில நடுநிலை எழுத்தாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டம் என்ற பல எண்ணங்கள் என் மனதில் எழுந்தன. இவைபற்றி இங்கே மேலோட்டமாகவேனும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இவை பற்றி தமிழ் நாட்டையும் ஈழத்தையும் சேர்ந்த புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுவதோடு, இத்தகைய ஆபத்துக்கள் இனிமேலும் ஏற்படாதிருக்க இக்குறிப்புக்கள் விழிப்புட்டியாகவும் அமையலாம் என கருதுகிறேன்.

எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் அவர்கள் ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகள் பற்றிய கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் “1956க்குப் பின்னர், இலங்கையின் வலிமை வாய்ந்த எழுத்தாளர் இயக்கமான முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், தேசிய இலக்கியம் எனும் கோட்பாட்டை முன்வைத்தது. தமிழ் நட்டுக் கலாச்சார ஆக்கிரமிப்பை இது எதிர்த்து ஈழமக்களின் மண்மணங்கமழும் எழுத்து வீரம்பெற உழைத்தது” என்று கூறுமிவர் தொடர்ந்து “தேசிய இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்ததன் பிறகு இலக்கியத்தின் போக்கும் நோக்கும் முற்றிலும் புதிய தடத்தில் இடம் பெயர்ந்தன. ஒடுக்குமுறைகள், மக்கள்எழுச்சி, தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்பன இலக்கியமாகின” என்கிறார்.

யோகநாதன் கூறும் இக்கூற்று மிகச் சரியானதே. ஆனால் வலிமை மிக்க முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைக் கொண்டியங்கும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இயக்கமும் படைப்புக்களும் இவற்றுக்கு -அதாவது தேசிய இனப்பிரச்சினை ஒடுக்கு முறைகள், மக்கள் எழுச்சி, தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் போன்றவற்றுக்கு- ஆவணச் சான்றுகளாய் இல்லை என்பதே நாடக தன்மைமிக்க முரண்கையாகும்.

இவ்விடத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் கூற்றைக் குறிப்பிடுவது முக்கியமானதாகும். ஈழத்தில் இனப்போராட்டம் கூர்மையடைந்துள்ள இக்காலகட்டத்தில், வர்க்கப்போராட்டம் என்ற அணுகுமுறை சரியாக இருக்குமா அல்லது இனப்போராட்டம் என்பதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்தியங்குவது சரியாக இருக்குமா என்ற கேள்விக்கு பேராசிரியர் பதிலளிக்கையில் தனக்கேயுரிய திறந்த மனத்தோடு பின்வருமாறு உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார். “இந்த இனவாதத்தின் தன்மையை விளங்கிக்கொள்ள நாங்கள் பிந்திவிட்டோம், இதன் காரணமாகத்தான் இப்போதுள்ள போராட்ட வடிவத்தை எடுத்தோம். நாங்கள் செய்த பிழை என்னவென்று சொன்னால் மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் எற்றுக்கொள்வது என்னவென்றால், இந்த மொழி நிலைப்பட்ட வாதம் ஏற்பட்டபோது, அதன் ஊடாகக் கிடந்த இந்தப் பேரினவாதத்தின் தன்மையை நாங்கள் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாததே. அறுபதுகளில் இது முளைவிட்டு வரும் போது சரியாக இனங்கண்டு கொண்டிருப்போமேயானால் இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்காது. அறுபதுகளுக்குப் பின் அது வளர்ந்து அரசு பயங்கரவாதமாக மாறுகிறது. இம்மாதிரி வரலாற்றில் ஏற்பட்ட தனித்துவமான கூறுகளை விளங்கிக் கொண்டோம் என்று சொன்னால் மார்க்சியம் இப்படிப்பட்ட சூழலில் சரியாகவே தொழிற்பட்டிருக்கும். மார்க்சியத்தின் அணுகுமுறையை ஒரு வாய்ப்பாடாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் விளங்குவதற்குரிய அணுகுமுறையாக வைத்திருக்க

வேண்டும்". இத்தகைய ஒரு ஒப்புக்கொள்ளலையே செ.யோகநாதன், செ.கணேசலிங்கன், கே.டானியல் போன்றவர்கள் பின்பற்றும் இலங்கை சீனக்கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவரான என். சண்முகதாஸன் என்பதுகளின் பிற்பகுதியில் செய்துள்ளார். இவை எதைச் சுட்டுகின்றன?

ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் அவர்களது இயக்கமும் மிக அண்மைக்காலம் வரை இலங்கையில் ஒற்றையாட்சிக்காகவும் அதன் வழி வந்த தேசிய ஐக்கியத்திற்காகவும் வக்காலத்து வாங்கியவர்களே என்பதும் தொழிலாளர் புரட்சி ஏற்பட்டதும் இனப்பிரச்சினை தானாகவே வாடிக்கருவிவிடும் என்று சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறியதற்கொப்ப மார்க்சியத்தை வெறும் வாய்ப்பாடாக எழுதி ஒழுகியவர்கள் என்பதும் இவற்றிலிருந்து தெளிவாகிறது. கூடவே இவர்களை முற்போக்கு இலக்கிய அமைப்போடு ஐக்கியப் படுத்திய இவர்களது சமூகக் குறைபாடுகள், இவர்களை ஈழத்தமிழினத்தின் பொதுப்பிரச்சினையும் முக்கிய பிரச்சினையுமான தேசிய இனப்போராட்டத்தின் பக்கம் செவிசாய்க்காகவோ அதற்காக குரல் கொடுக்கவோ விடாமல் செயற்கையான மனத்தடையை ஏற்படுத்திற்று என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறுவதும் மிகப் பொருத்தமானதே. உண்மையில் இவர்கள் செய்திருக்க வேண்டியது, தாம் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதால் தம்மினத்தால் ஒதுக்கப்படுவதையும் தமிழராக இருப்பதால் பேரினவாதிகளால் ஒதுக்கப்படுவதையும் கண்டு இவ்விரு ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிராகவும் போராடுவதையே. மாறாக இவர்கள் பேரினவாதிகளோடு ஐக்கியப் பட்ட தொடங்கியதே எல்லாக் குறைபாடுகளுக்கும் காரணமாயிற்று.

இத்தகைய ஒரு கண்முடித்தனமான குருட்டு நிலைப்பாட்டை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்னும் வலிமை மிக்க எழுத்தாளர் இயக்கம் கொண்டிருந்ததால் இவர்களை ஈழத்தமிழ் மக்களின் முக்கியமான இனப்பிரச்சினையின் பக்கம் ஆற்றுப்படுத்தல் என்பது மிக இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை என்பதை நாம் முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதற்காக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஒரு பெரும் போராட்டமே நடைபெற்றதென்றால் மிகையாகாது. பல ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து நடைபெற்ற இப்போராட்டம் ஒரு சில நடுநிலை எழுத்தாளர்களால் அவ்வப்போது மன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட விதம் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு முக்கியமான வரலாறாகும். அதனால்தான் அது பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது. ஆகவே செ.யோகநாதன் அவர்கள் கூறும் பாணியில் வெகு எளிதாய் தேசிய இனப்பிரச்சனை கூர்மையடைந்ததன் பின்னர் இலக்கியத்தின் போக்கும் நோக்கும் முற்றிலும் புதிய தடத்தில் இடம் பெயர்ந்து, ஒடுக்கு முறைகள், மக்கள் எழுச்சி, தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்பன இலக்கியமாகி விடவில்லை காரணம், இத்தகைய தேசிய எழுச்சிக்கு பெருந்தடையாக இலக்கிய உலகில் எண்பதுகளின் இறுதிவரை இருந்த அமைப்பு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்னும் வலிமை மிக்க இயக்கமே இதற்குரிய காரணத்தை அறிய முக்கியமான சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தமிழர் இனப் பிரச்சினையை சம்பந்தமாக கொண்டிருந்த கருத்துக்களை பார்ப்பது அவசியம். செ.யோகநாதன் அவர்களால் விதந்துரைக்கப்படும் இலங்கை முற்போக்க எழுத்தாளர் சங்கத்தை சேர்ந்தவர்களும் செ.யோகநாதன் அனுதாபம் கொண்டிருந்த சீனக்கொம்பூனிஸ்ட் அணியினருமான கே.டானியல், செ.கணேசலிங்கன் மற்றும் மொஸ்கோவ் அணியினரான டொமினிக் ஜீவா, இரு பகுதியினருக்கும் தலைமை தாங்கிய கைலாசபதி போன்றவர்கள் ஈழத்தமிழர் தேசியப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் எமக்கு இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும்.

இனி இவர்கள் தாம் கொண்டிருந்த கருத்துக்களின் அடிப்படையில் எவ்வாறு ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே விழிப்படைந்து வந்த கலை கலாசார, தேசியவாத உணர்வுகளுக்கு தடையாகவும் இத்தகைய நியாயமான உணர்வுகளைப் பிற்போக்கானவை என எங்கும் பறைசாற்றி, இவைபற்றிய சமூகமான நல்ல தீர்வு யாவற்றுக்கும் பெரும் முட்டுக்கட்டையாகவும் இயங்கிவந்தனர் என்பதை பார்ப்பது அடுத்த கட்டமாகும்.

1946 ம் ஆண்டளவில் உருக்கொண்டு 1954ல் உருவாக்கப்பட்ட 1956-60களில் மிகத் தீவிரமாக இயங்கத் தொடங்கியிருந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்தமிழர் மத்தியில் நிலவிய சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக பண்பாட்டு சீர்கேடுகள் போன்றவற்றுக்கு பொதுவுடைமை கோட்பாடு மூலம் நிவாரணம் தேடவும் இலக்கியத்தையும் அரசியல் பொருளாதார அம்சங்களோடு இணைத்து செயல்படவும் முனைப்புக்கொண்டிருந்தது போராட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றேயாயினும் இச்சங்கத்தின் அங்கத்தவர்களாய் இருந்த பெரும்பான்மை புத்திஜீவிகளும் எழுத்தாளர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை சேர்ந்த சமூக குறைபாடுகள் உடையவர்களாய் இருந்ததன் காரணத்தால் இச் சங்கம் குருத்திலேயே கருகல் விழந்த ஒன்றாகப் பிறந்தது. இதுவே ஏனைய எல்லாக் குறைகளுக்கும் காரணமாயிற்று. தாழ்த்தப்பட்ட தமது சமூக குறைபாடுகளின் காரணத்தால் தங்களுக்குள்ளேயே, காலாதிகாலாமாய் உயிர்சாதிகளுக்கெதிராக அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆத்திரத்தையும் வெறுப்பையும் பழிவாங்கலையும் இலக்கியத்திலும் சரி சமூகத்திலும் சரி காட்டுவதற்குரிய களமாக எழுத்தாளர் சங்கம் அமைந்தது. தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப் பிழையாவது இருக்க வேண்டும் என்ற ரீதியில் ஈழத்தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுத்து வந்த தமிழரசுக் கட்சி, கூட்டணி போன்ற தமிழ் கட்சிகளுக்கெதிராகத் தீவிரமான இயங்கினர். சிலர் தாழ்த்தப்பட்ட சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்களை சைவசமயத்தை விட்டுப் பௌத்தர்களாக மதம் மாற்றி சிங்களவர்களோடு ஐக்கியப் படுத்தப் போகிறோம் என்று கூட கொஞ்சக்காலம் மிரட்டி வந்தனர் என்றால் நிலை எவ்வளவு தூரம் வக்கிரம் அடைந்திருந்து என்பதை யூசிக்கலாம். இந்தியாவில் சிறுபான்மையினர் சம்பந்தமாக இதே மாதிரியான ஒரு போக்கை அம்பேத்கார் அவர்கள் எடுத்ததை நாங்கள் இதோடு மாற்றற்றம் செய்யக் கூடாது. காரணம் அங்கே பேரினவாதிகளின் சமயமாகப் பௌத்தம் இருக்கவில்லை. ஆகவே இவர்களிடமிருந்து தமிழ் பேசும் மக்களின் இனப்பிரச்சனைக்கான அனுதாபம் கிடைப்பதற்குப் பதில் ஆபத்துக்களே அடுக்கடுக்காய் வரத்தொடங்கின. 1956 க்குப் பின்னர் தேசிய இனப்பிரச்சினை பெரிதாகத் தொடங்கி அறுபதுகளில் அது வெளிப்படையாக தமிழ் மக்களுக்கெதிராக தலைநீட்டிய போது தமிழ் மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய தமிழரசுக் கட்சியினர் 1961ல் யாழ் கச்சேரியில் பெரும் சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை ஆரம்பித்து வடகிழக்குப் பகுதியின் ஆட்சி நிர்வாகத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தனர்.

இப்போராட்டத்தின்போது செ.யோகநாதன் அவர்கள் வளரினம் பருவத்தினராய் கச்சேரியில் தான் சாத்தியக்கிரகத்தில் பங்கெடுத்து பற்றியும். அவ்வேளை சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு இராணுவத்தினரால் நேர்ந்த அவலம் பற்றியும் கூறுகிறார். மேலும் அதன் பின்னர் இதுபற்றி “ஞாயிறும் எழுதிறது” என்னும் நாவலும் எழுதிப் பரிசு பெற்றது பற்றியும் கூறுகிறார். ஆனால் இவர் இப்படி தனது முதிராப்பருவத்தில் சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது இவர் பின்னர் தனது இலட்சிய வழிகாட்டிகளாக அனைத்துக் கொண்ட முற்போக்கு அணியினரோ, தமிழ் நாட்டிலிருந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த பி.இராமமூர்த்தி என்பவரை கொழும்புக்கு வரவழைத்து ஈழத் தமிழரின் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை படுபிற்போக்கானது எனப் பிரச்சாரம் செய்ய வைத்தனர். இவர்கள் ஊட்டிய கருத்தை விழுங்கிக் கொண்டு அன்று இராமமூர்த்தி அவர்கள் காட்டிய போக்கிலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுக்கள் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை சம்பந்தமாக மாறவில்லை. இடேகாலத்தில் செ.யோகநாதன் போன்ற சீன அணியினருக்கு தலைமை தாங்கிய என்.சண்முகதாலன் அவர்களும் இதே சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை கண்டித்து படுபிற்போக்கானது என இராமமூர்த்தியின் பாணியில் அறிக்கை விடுகிறார். இது பற்றி மு.தளையசிங்கம் தனது முற்போக்கு இலக்கியத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் “1961ல் அவசரகாலம் பிறப்பித்த அந்த இரவையும் அதையடுத்து வந்த நாட்களையும் ஒட்டிய நினைவுகள் நெஞ்சில் ஓடிவருகின்றன. அங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நடக்கின்றதோ என்று தெரியாமல் இங்கு (இக்காலத்தில் மு.த. சிங்களப்பகுதியில் இருந்தார் -மு.பொ) தவித்த நேரத்தில் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஓர் யுகமாகச் சென்ற நேரத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டு கோள்விடுத்து கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பிரமுகர் சண்முகதாலன் அறிக்கை விடுகிறார், அது பிற்போக்கு வாதிகளின் போராட்டம் என்ற பாணியில்...சரித்திரத்தை விஞ்ஞான ரீதியாக உணர்ந்தவர்கள் ஓர்இனத்தை மற்றஇனத்திற்கு அடிமைப்படுத்துவதை முற்போக்கு வாதம் என்று நியாயப்படுத்தலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் கடவுள் என்று நினைக்கும் நேர்மையுள்ள எழுத்தாளனால் முடியாது..!!”

அடுத்த கட்டம் 1974இல் ஏற்பட்டது. 1974 தை ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த உலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் முற்போக்கு புத்திஜீவிகளும் ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக இழைத்த பாரிய பிழையும் துரோகமும் அப்பட்டமாகத் தெரியவந்த நிகழ்ச்சியாக நிற்கிறது. அதை அங்கு நடத்தவொண்ணாமல் தடுப்பதற்காக இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் பிரமுகர்களும் மேற்கொண்ட விஷயங்கள் என்பன நம் இலக்கிய வரலாற்றில் கறை படிந்த பகுதிகளாகும். (இது பற்றிய சுவையான விபரங்களுக்கு க.சச்சிதானந்தன் எழுதிய எள்து யாழ்ப்பாணமே என்னும் நூலைப் பார்க்கவும்) தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்குக் காட்டிய ஆதரவை சாட்டாக வைத்து இது ஒரு பிரிவினைச் சக்திகளின் மாநாடென்று சிண்டு முடித்து தம் ஒற்றையாட்சி இலங்கையின் தேசியவாதிகளாய் காட்டிக்கொள்ள முயன்றதன் விளைவாய் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாள் பெரும் சூழப்பத்தில் முடிந்து சிலர் கொல்லப்பட்டனர். முற்போக்குவாதிகளின் தீர்க்கதரிசனமற்ற இச் செயலின் சின்னமாய் அந்த தமிழர்களின் நினைவுச் சின்னங்கள் இன்றும் நிற்கின்றன.

இது பற்றி பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் 17.10.86இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டத்தின் துவக்க உரையின் போது, “முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாகி வளர்ந்த காலப்பகுதியில் ஈழத்தின் தமிழர் பண்பாட்டம்சங்களை முன்னெடுப்பதில் ஆய்வுபூர்வமாக முயற்சிகள் மேற்கொண்டு வந்த நான், தமிழரின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக, இவர்கள் செல்லும் வழி தவறானது என்பதை அவ்வப்போது சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளேன். அதன் உண்மையை அவர்கள் இப்போது விளங்கிக் கொள்ள தொடங்கியுள்ளார்கள். 1974ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நான் முன்னின்று நடாத்திய வேளையில் முற்போக்கு எழுத்தாளருட் பலர், அதில் கலந்து கொள்ள விழைந்தாலும் அவர்களது நிலைப்பாடு அவர்களை தடுத்து நின்றது. இவர்களுள் எனது மாணவர்களாகிய பேராசிரியர்களும் அடங்குவர் (1986 அலை)

இது பற்றி அ.யேசுராசாவால் வெளியிடப்பட்ட அலை (1981 பங்குனி) சஞ்சிகையின் ஆசிரிய தலையங்கம் “1974இல் அரசு எதிர்ப்பையும் மீறி யாழ் மண்ணில் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடந்த போது இலக்கியத்தில் மட்டும் மார்க்சிய முகம் காட்டும் சில விமர்சகரும் அவர்களை சார்ந்தவர்களும் அம் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளாததோடு குறுகிய இனவாத அரசோடு சேர்ந்து நின்று அதைத்தடைப்படுத்தவும் முயற்சித்தனர். இறுதியில் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட கொடூர நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டிக்காமல் ஒத்தோடிகளாய் மௌனமாய் இருந்தனர்”. என்று காரசாரமாகக் கண்டித்தது.

அதனால் 1974ல் உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் மூலம் தமக்கு நேர்ந்த அபகீர்த்தியைப் போக்க தாமும் ஏதோ ஒரு மாநாடு கூட்டி தமிழ் மக்கள்முன் தாம் முகம்காட்டுவதற்கான சூழல் ஒன்றை ஏற்படுத்த முனைந்தனர். இதன் விளைவாய் 1975இல் கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா மண்டபத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் சில சிங்களஎழுத்தாளர்களையும் கூட்டி தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு நடாத்தி தமிழ்மக்களை ஏமாற்றும் வேலையில் ஈடுபட்டனர். இதில் கலந்துகொண்ட அப்போதைய பிரதமரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தமிழர்கள்தான் இனவாதத்திற்குக் காரணம் என்ற ரீதியில் பேசிய போதும் அதைக்கேட்டுக் கொண்டு பேசாது இருந்து தம் தேசிய விசுவாசத்தைக் காட்டி இந்த மாநாட்டை முடித்தனர். அத்துடன் அவர்கள் நிறுத்தவில்லை 1980ல் தமது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவை அன்றைய யூ.என்.பி.அரசாங்கத்தின் மந்திரியான இராசதுரையை அழைத்தே கொண்டாடி தமது தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பேணினர்.

1983வரை இவர்கள் எவ்வளவுதான் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்த போதும் தமிழ் தேசிய இனப்போராட்டத்திற்கெதிரான தமது முகத்தைக் காட்டிக்கொண்டே வந்தனர். ஆனால் 83ற்குப் பிறகு தமிழினத்தின் உரிமைகளுக்காகப் போராட ஆயுதங்களுடன் இளைஞர் இயக்கங்கள் வெளிப்படையாகத் தோன்றத் தொடங்கியதும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் தமது எதிர்ப்பு முகங்களை

ஆமைகள் மாதிரி உள்ளிழுத்து இயங்கத் தொடங்கினர். “தாயகம்” “குமரன்” போன்ற சஞ்சிகைகள்மூலம் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு உதவாத அல்லது அதை நிராகரிக்கத்தக்க மார்க்சீய சிந்தனைகளை வெளியிட்டு தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டனர். காலமாற்றத்தை எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் காலமோ இவர்களின் மார்க்சீய ஆருடங்களைத் தூக்கியெறிந்து புதியதை உருவாக்கிக்கொண்டு நடந்தது. எனவே தவிர்க்க முடியாத வகையில் இவர்களும் தம்மை புதியவர்களாக உருவாக்கும் பணிக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதன் விளைவே இவர்கள் தமிழ் மக்கள் ஒடுக்கப்படுவதற்கெதிராக உலகின் மனச்சாட்சியை தட்டி எழுப்புவதற்கும் இனப்பிரச்சினைக்கும் நாகரீகமான அரசியல் தீர்வொன்றை வற்புறுத்தியும் எழுத்தாளர் மாநாடொன்றை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 17.10.86இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தும் என அறிவித்தனர்.

இப்படி இவர்கள் திடீரென மனம்மாறி மாநாடு கூட்ட முனைந்ததைக் கண்ட புங்குடுதீவு கலை இலக்கிய நண்பர்கள் , புதுசுகள், அளவெட்டி ஞாயிறு படைப்பாளிகள் வட்டம், அலை இலக்கிய வட்டம், ஆகிய இலக்கிய அமைப்புகள் சேர்ந்து “முகமுடிகளை கிழித்தெறியுங்கள்” என்ற தலைப்பில் இவர்கள் மாநாட்டின் போது ஒரு துண்டுப்பிரசுரத்தை விளியோகித்தது. அதில் தமிழ் மக்கள் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பது இப்போதாவது இச்சங்கத்திற்கு தெரியவந்திருக்கின்றது என்பது நல்ல அம்சம்தான் எனினும் தமிழ் மக்கள் மீதான தேசிய ஒடுக்கு முறையை உலகிற்கு அம்பலப்படுத்தி உலக மக்களின் கவனத்தை எமது அவலங்கள் மீது திரும்பிய காலங்கள் எப்போதோ போய்விட்டன. இன்றைய பிரச்சினை எல்லாம் தமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் எதிர்போக்கும் புதிய சிக்கல்களை விடுவித்து போராட்ட வெற்றியை நோக்கிச் செல்வதற்குரிய சரியான அணுகுமுறைகளையும் நடைமுறைகளையும் இளங்கண்டு அதனை அடுத்த கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கு ஒத்துழைப்பதேயாகும். தேசத்தின் மனச்சாட்சியான எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்களின் வரலாற்றுக் கடமை இது. ஆனால் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் (இ.மு.எ.ச.) என்கிற இந்த அமைப்பு இப்போதுதான் துயில் கலைந்து எழுத்து மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு குழந்தையைப்போல் திடீரென்று தமிழ் மக்கள் ஒடுக்கப்படுகின்றார்கள் என்று கண்டு கொள்கிறது வரலாறு இவர்களை இவர்களின் கடந்த கால துரோக நிலைப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலைசெய்யப்போகிறதா அல்லது தொடர்ந்தும் சிறைப்படுத்தியே வைக்கப் போகிறதா? என்று கேட்கப்பட்டிருந்ததோடு இவர்கள் மேற்கொண்ட துரோக நடவடிக்கைகளும் பட்டியல் போடப்பட்டு காட்டப்பட்டிருந்தது.

மாநாட்டின் போது இத்துண்டுப் பிரசுர விளியோகமும் மாநாட்டின் துவக்க உரையைச் செய்த பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் பேச்சும் இவர்களது பொய்மைகளைக் கிழித்தெறிந்து நிர்வாணமாக்கிற்று. இறுதியில் மாநாடு இதனால் எல்லாவித முஸ்தீபுகளையும் இழந்து ‘வீரமும் சுளத்தே போக்கி வெறுங்கையோடு இலங்கை பக்கான்’ என்ற ரீதியில் முடிவடைந்தது. 1986க்குப் பின்னர் விடுதலைப் போராட்டம் மேலும் கூர்மையடைந்தது 1987ல் இந்தியப்படை இலங்கைக்கு வந்தது. இத்தனைக்கும் முற்போக்காளர் எமது விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியோ அதில் பங்குகொண்ட இளைஞர்கள் பற்றியோ பெரிதாக எதுவும் எடுத்துக்கொண்டதில்லை, இங்கு ஒரு முக்கியமான விஷயம் கவனிப்புக்குரியது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த அனேகமான எழுத்தாளர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை சேர்ந்தவர்களாக இருந்ததன் காரணமாக யாழ்ப்பாண உயர்சாதி மக்களிடையே நிலவிய சாதிவெறி படுபிற்போக்குத்தனமான ஆசார மரபுகள் ஆகியவற்றிற்கு எதிராக போராட போர்குணத்தை வகுத்தும், பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களின் ஈடுபாடு கொண்டவராய் இருந்த போதும் முழுத் தமிழினத்தையும் ஒடுக்கி வந்த பேரினவாதிகளுக்கு ஆதரவு காட்டிவந்தனர். ஆனால் தமிழினத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதித்த புதிய பரம்பரையினரான இளைஞர்களில் பெரும்பாலோர் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை சேர்ந்தவர்களாய் இருந்த போதும் நம்மை நசுக்கிய பேரினவாதத்திற்கெதிராகவும் தம்மிளந்துக்குள்ளேயே தம்மை அடக்க முயன்ற சாதிவெறி பேணுகிற படுபிற்போக்கு அமைப்புக்கள் ஆகிய இரு எதிரிகளுக்கும் எதிராகவும் போராடும் இருமுனைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது முன்னவர்களுக்கு பாடம் கற்பித்த அடுத்த கட்ட முற்போக்கு வளர்ச்சியாகும்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் பின்னணியையும் அவர்கள் தமிழ் தேசியப் பிரச்சனை சம்மந்தமாக எடுத்து அரசியல் சார்ந்த நடவடிக்கையையும் இதுவரை பார்த்தோம். இனி இவர்கள் இலக்கிய ரீதியாக நடந்து கொண்ட விதம் பற்றிய இறுதி நோக்கு அவர்கள் பற்றிய முழுமையான ஒரு கணிப்பீட்டை சிறிதளவாவது நமக்கு தர உதவலாம் - 1956இல் இருந்து வெளிப்படையாகத் தன்னை இனங்காட்டத் தொடங்கிய பேரினவாதத்தின் இரும்பு பிடிக்குள் படிப்படியாகத் தமிழ் மக்கள் சிக்கி விழிபிதுங்கத் தொடங்கிய இக்காலத்திலே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின், இலக்கிய ரீதியிலான இயக்கம் எழுச்சிக்கொண்டு மிகத் தீவிரமாக இயங்கத் தொடங்கிற்று. தேசிய இனப்பிரச்சினையே பொதுப்பிரச்சினையாக இருக்க 1956க்குப் பின்னர் எழுச்சிக் கொண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் எழுதிய படைப்புக்கள் பிரதிபலித்தவையோ மார்க்சீய சிந்தனைகள் .சாதிஅடக்குமுறைச் சண்டைகள் இன்னும் தமிழ் பகுதியில் காணப்படாத ஆலை முதலாளி தொழிலாளி வர்க்கப்போராட்டங்கள் ஆகும் இதையே மு.தலையசிங்கம் “பொதுப்பின்னணியைப் பிரதிபலிக்காது முன்னனிக்குத் தள்ளப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கியம்” என்று ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த இலக்கிய அவலம் எப்படி ஏன் ஏற்பட்டது என்பதே கேள்வியாகும். இதற்குரிய காரணத்தை நாம் 1987இல் “தினகரன்” பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட க.கைலாசபதியிலேயே காணவேண்டும்.

இவர் தினகரன் ஆசிரியராகப் பதவியேற்றதைத் தொடர்ந்து இந்திய மூன்றாம்ரக எழுத்தாளர்களின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து ‘தினகரன்’ விடுவிக்கப்பட்டு இலங்கை எழுத்தாளர்களின் களமாக அது மாறிற்று செ. யோகநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஈழ மக்களின் மண்மணங்கமழவும் எழுத்துக்கு இது துண்டுகோலாயிற்று இதற்காக கைலாசபதி அவர்கள் பாராட்டவேண்டியவரே. ஆனால் இந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய கைலாசபதி இலங்கை எழுத்தாளர்கள் என்றால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், கூட்டை சேர்ந்தவர்கள்தான் என்ற ரீதியில் அவர்களுக்கு மட்டும் தினகரனில் களம் அமைத்து பொதுப் பின்னணி வேறாக இருக்க, அவர்கள் எழுதிய முற்போக்கு சிந்தனையை முன்னுக்குத் தள்ளியதன் மூலம் பொதுப்பின்னணியில்

ஒரு பிறழ்வை ஏற்படுத்தி இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமான விஷயங்கள் இலக்கியரீதியாக மக்களைச் சென்றடைய பெருந்தடையாக இருந்திருக்கிறார் என்பது மிக முக்கியமாகும்.

இதனையே 17.7.88இல் தெல்லிப்பழை கலை இலக்கிய கழகம் ஒழுங்கு செய்ய சிறுகதை நாள் நிகழ்ச்சியில் அ.யேசுராசா அவர்களினால் வாசிக்கப்பட்ட 'ஈழத்தமிழ் சிறுகதைகளும் தேசியஇனப்பிரச்சினையும்' என்ற கட்டுரையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதில் அவர் "கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிச் சார்பினைக் கொண்டிருந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவன அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. கலை இலக்கியங்களைப் பிரச்சாரக் கருவிகளாகவும் அவர்கள் கருதினார். இந்த அமைப்பினர் தமிழ் மக்களிடையில் விழிப்புப் பெற்று வந்த தமிழ் தேசியவாத உணர்வுகளை பிற்போக்கானதாக -இனவெறியாகச் சித்தரித்தனர். இன ,மொழி ரீதியான ஒடுக்கு முறைகளை வெளிப்படுத்தும் கலை இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதற்கு எதிராக இயங்கினர் பதிலாக தேசிய ஐக்கியத்தை முன்வைத்தனர். இங்கு யதார்த்தம் தலைகீழாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றது" என்று அவர் கூறுகிறார்.

தினகரன் பத்திரிகையில் எழுதியவர் அனைவருமே முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும், அவர்களைச் சார்ந்து நின்றவர்களும். டொமினிக ஜீவா, கே.டானியல், செ.கணேசலிங்கன், அ.நா.கந்தசாமி, என்.கே.ரகுநாதன், அகஸ்தியர், பெனடிகற்பாலன், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசாதுரை, முருகையன் என்ற ஒரு பெரும் பட்டியலே நீளும். இவர்கள் எவரும் இனப்பிரச்சினை பற்றி எழுதியதில்லை. மாறாக யேசுராசா கூறியதுபோல் தமிழ் தேசியவாத உணர்வுகளைப் பிற்போக்கானதாகக் கருதியவர்களே.

1962இல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட எஸ்.பொன்னத்துரை அதற்கெதிராக நற்போக்கு என்ற ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்திய போதும் அவரது கருத்தியல் வறுமை காரணமாக முற்போக்கு அமைப்பின் போதாத்தன்மைகளைத் தாக்குவதற்குப்பதிலாக வெறும் தனிப்பட்ட -Personal- தாக்குதல்களைச் செய்ததால் அவரது எதிர்ப்பு எடுபடவில்லை. ஆனால் உண்மையில் போக்காளரின் கருத்தியல் வருமையையும் போதாத்தன்மைகளையும் எழுதுபவரை சுட்டிக் காட்டி பெரும் தாக்குதல்களைச் செய்தவர் மு.தலையசிங்கம். அவர் (1973) மறைவுக்குப் பின்னர் இப்பணியை அலை சஞ்சிகை மிகச் சச்சிதமாக செய்துவந்தது.

எழுபதுகளில் நடுப்பகுதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் மத்தியில் இன்னொரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலர் முன்வைத்த வரட்டு மாக்சியக்கருத்துக்களுக்கும் வாய்ப்பாட்டு முறைச் சுவோகங்களுக்கும் ஏற்பட்ட தாக்குதல்களாலும் அழகியல் சம்பந்தமாக கைலாசிபதி உட்பட பலர் வைத்த காலாவதிப்பட்ட மாக்சியக் கருத்துக்களும் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளாலும் இவர்கள் மத்தியில் நவீன மாக்சிய கருத்துக்களை முன்வைக்கும் பாணியில் இளந்தலைமுறையினர் சிலர் முன்வந்தனர். இவர்கள் தம்கருத்துக்கள் மூலம் ஆட்டங்காணத் தொடங்கிவிட்ட முற்போக்கு அணிக்கு உரமிடுபவர்களாகவும், ஒருவித சமநிலை பேணமுயல்பவர்களாகவும் தெரிந்தனர். இதற்கு உதாரணமாக நுஃமான், சித்திலேகா மௌனகுரு போன்றவர்களையும் அவர்கள் கூட்டாக எழுதிய '20ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் நூலையும் சொல்லலாம். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், கைலாசிபதியின் மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட இந்தநூல் கைலாசிபதியினாலே கண்டிக்கப்பட்டதே. இந்தநூல் பற்றிய விமர்சன அரங்கில் இந்தநூல் மு.தலையசிங்கம், மஹாகவி போன்றவர்களின் திறமைகள், படைப்புக்கள் பற்றிப் பேசியதற்காகவும் 'அந்நியமாதல்' போன்ற தத்துவவிஷயங்கள் பற்றி ஆய்வுகள் இதில் இடம் பெற்றதற்காகவும் விமர்சனர்களால் பாராட்டப்பட்ட போது அங்கிருந்த கைலாசிபதி மிகவும் நிலைதடுமாறி மேற்கூறிய விஷயங்களைத் தர்க்க நியாயங்களுடன் மறுக்காது- மு.தலையசிங்கம், மஹாகவி ஆகியோருக்கு முக்கியஇடம் கொடுத்ததாலோ, அந்நியமாதல் பற்றி பேசியதாலோ இது ஒரு முக்கிய புத்தகமா? என்று கூறி, நுஃமான், சித்திரலேகா மௌனகுரு ஆகியோரை நோக்கி, நீங்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா? இதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் இது எங்குபோய் முடியும் தெரியுமா? என்று பழைய சட்டம்பியார் தோரணையில் கொதித்தெழுந்த (அலை, பங்குனி 1980) சம்பவம் இங்கு நினைவுபடுத்தற்குரியது.

மு.தலையசிங்கத்திற்கு பின்னர் யேசுராசாவும், அவரது அலை வட்டத்தினரும் முற்போக்காளரின் போலிமுகங்களைக் கிழித்தெறிவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். அதில் கணிசமானஅவாவு வெற்றியும் கண்டனர் என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் இத்தனை போராட்டத்திற்குப் பின்னரும் இவர்களில் அநேகர் சிவத்தம்பி, நுஃமான், மௌனகுரு, சித்திரலேகா, நந்தினி சேலியார், சிவசேகரம், சோமகாந்தன், நீர்வை பொன்னையன் போன்ற விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க விதிவிலக்கானவர்களை தவிர, இன்னும் பழைய ஊறிப்போன கட்சி மனப்பான்மை தங்கள் அனியினர் என்ன செய்தாலும் அதைத்துதிபாடுதல், எதிரணியினர் எத்தனையோ முற்போக்கான சாதனைகள் புரிந்தாலும் அதற்கெதிராக இயங்குதல், அல்லது அதை மூடிமறைத்தல் போன்றவைகளையே சுவாமாய் இன்றுவரை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு செ.யோகநாதனின் நேர்காணலே உதாரணமாய் நிற்கிறது.

"தலித் இலக்கியம் தலித்துக்களினால் மட்டுமே எழுதப்பட்டவேண்டும் என்ற கருத்துப்பற்றி" என்ற கேள்விக்குப் பதிலளித்த யோகநாதன், "ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவினைச்சேர்ந்த படைப்பாளிகளாக டானியல், டொனமிக் ஜீவா, பசுபதி, சுபத்திரன், பெனடிகற்பாலன், சி.மௌனகுரு, என்.கே.ரகுநாதன், போல செ.கணேசலிங்கன், முருகையன், நீர்வை பொன்னையன், கைலாசிபதி ஆகிய உயர்சாதிக்காரர்களும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகப் போராடினார்கள்" என்று கூறுமுடிக்கிறார்.

இங்கே நாம் கேட்பது, கைலாசிபதியும், முருகையனும் எங்கே- எப்போது ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகப் போராடினர் என்பதே. கா.கைலாசபதி பற்றி அலை(பங்குனி 1980)குறிப்பிடுகையில், "அரசியலில் எந்தவித செயல்பாடுகளும் நாள்காலிக்காரராகவும், வெறும் இலக்கியத்தில் மட்டும் தீவிரமுகங்காட்டுபவராயுமே கைலாசபதி உள்ளார்" என்று கூறுகிறது. இதுவே முருகையனுடைய நிலையுமாகும். இப்படி இவர்கள் இருக்க, இவர்கள் ஒடுக்குமுறைக்கெதிராகப் போராடியவர்கள் என்று செ.யோகநாதன் கூறுவது எதை?

கா.கைலாசபதி, உண்மையில் சமூக ஒடுக்குமுறைக்கெதிராகப் போராடியவர் அல்லர். மாறாக ஒடுக்குமுறையாளர்களில் ஒருவராகவே இயங்கினார் என்றால் வியப்படைவதற்கில்லை. ஒருமுறை தனது வீட்டில் நடந்த விருந்து வரவேற்பின் போது, டொமினிக் ஜீவா தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்காக, அவரை வரவேற்காது அவமதித்த நிகழ்ச்சி நமது இலக்கிய உலகில் நன்கறிந்த விஷயமாகும். (ஜனவரி 1975 மல்லிகையில் இது பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது) இவ்விஷயம் பற்றி அலை (பங்குனி 81) குறிப்பிடுகையில், "சாதிப்பிடிப்புக்களுக்கு எதிராக இயங்க வேண்டிய இவர், சாதிப்பிடிப்பின் இறுக்கத்தின்பக்கம் சாய்ந்துகொண்டு நியாயத்தையே கைகழுவி விட்டார்" என்று எழுதியது. எவர் எவரை அமெரிக்க ஆதரவாளர் என்றும் சி.ஐ.ஏ. சார்புடையவர்கள் என க.கை. குற்றஞ்சாட்டினாரோ கடைசியில் அவற்றையெல்லாம் மறந்து, அவரே அமெரிக்கத் தகவல் நிலையத்தோடு ஐக்கியப்பட்டவராய் அதன்மூலம் ஆனந்தக்குமாரசாமி பற்றி நூல் வெளியிட்டவராய், அமெரிக்காபோய் வந்தவராய் மாறினார்.

இப்படிப்பட்ட க.கையை ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடியவர் என்றால் அது ஒரு மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றேயாகும். ஆனால் அதேநேரத்தில் செ.யோகநாதன் கூறும் உயர்சாதி வட்டத்தைச் சேர்ந்த முதலாளியிங்கம் கவிஞர் ச.வில்வரத்னம் ஆகியோர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்மேல் திணிக்கப்பட்ட அடக்குமுறைகளுக்கும் அட்டுழியங்களுக்கும் எதிராகப் போராடியவர்கள். இதனால் பொலிசாரால் தாக்கப்பட்டு சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டவர்கள். சிறைக்குள் இருந்து வெளிவந்த முத. அக்காலத்தில் வெளிவந்த 'மல்லிகை' இதழ்களில் அவர்கள் போராட்டம் பற்றி சிறுகுறிப்புகள் கூட காணப்படாதது பற்றி பின்வருமாறு கூறினார். "ஒரு எழுத்தாளன் மகன் பக்குவப்பட்டால், கலியாணம் முடித்தால், பிள்ளைபெற்றால் பெட்டி கட்டி செய்தி வெளியிடும் ஜீவா, சக எழுத்தாளர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் அடக்கு முறைக்கெதிராகப் போராடியது பற்றி ஒரு சிறு குறிப்புக் கூட பாடாது அமைதிக்காத்ததின் மூலம் அவர்தன் முற்போக்கு எத்தகையது என்பதைக் காட்டியுள்ளார்." இந்த விதத்தில் பார்க்கப்போனால் கே.டானியல் இவரை விட முற்போக்காக நடந்துள்ளார் என்றே கூற வேண்டும். அவர் தனது 'கானல்' நாவலில் முதலாளியிங்கம் நடாத்திய போராட்டம் பற்றி சிலாகித்துள்ளார்.

இதுகாலவரை ஜீவா போன்றவர்கள் தேசிய இனப்பிரச்சினை சம்மந்தமாக தமது முற்போக்கு சார்ந்த எந்த கருத்தையும் முன்வைக்கவில்லை.

1983க்குப் பின்னர் ஐக்கிய இலங்கை பேசிய தீவிர மாக்கீயவாதிகளான சண்முகதாசன், சண்முகரட்னம் (சமுத்திரன்) ஆகியோர் தம் நிலைப்பாட்டை மாற்றிக்கொண்டனர்

சிவத்தம்பியைப் புறந்தள்ளி, ஜீவா போற்றும் கைலாசபதி இன்று இருந்தால் இவற்றுக்கும் எவ்வாறு முகங்கொடுத்திருப்பார் என்பதை ஜீவாவே சொல்ல வேண்டும். ஜீவா போன்றவர்களை சிவத்தம்பி போன்ற புத்திஜீவிகள் ஆற்றுப்படுத்தி தம்மோடு இட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்பது தாக்குப்பிடிக்க கூடிய கூற்றல்ல.

இந்தியாவின் சீன யுத்தம்

- எஸ்.சரவணபவன்

முன்றாவது மனிதன் ஜனவரி- மார்ச் இதழில் கடிதங்கள் பகுதியில் த.தயாபரன் எழுதிய சினிமா தாண்டிய கமலஹாசன் என்ற கடிதம் மிகவும் நன்று. இன்று தமிழிலக்கிய மேடையில் சட்டாம்பிள்ளைகளாக கையில் பிரம்புடன் உலவுவோருக்கு அவரது கடிதம் நல்ல சாட்டையடி கொடுத்துள்ளது. ஆனால் அவரது கடிதத்தில் ஒரு இடத்தில், '1961ல் சீனா இந்திய எல்லைகளை ஆக்கிரமித்த போது...' என்று ஒருவரி வருகின்றது. இது ஏற்கமுடியாத தவறான கருத்து. இந்தியாவில் மட்டுமன்றி இலங்கையில் எழுதும் பல தமிழ் எழுத்தாளர்களும் கூட சீனாதான் இந்தியாவை ஆக்கிரமித்தது என்றே தொடர்ச்சியாக எழுதி வருகின்றனர். உண்மை அதுவல்ல.

இந்தியா- சீன எல்லைக் கோட்டை வகுத்தவர் மக்மோகன் என்ற பிரிட்டிஷ்காரர். அதனாலேயே இது 'மக்மோகன் கோடு' என்று இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. சீனா அந்நியரிடம் அடிமைப்பட்டு நலிவுற்றிருந்த நேரம், இந்தியாவை அந்நேரம் ஆண்ட வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் இந்த அசமத்துவமான எல்லைக் கோட்டை தன்னிச்சையாக வகுத்தது.

இரண்டு நாடுகளும் அந்நியராட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்றதும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிடம் இழந்த தனது பிரதேசங்களை மீட்பது பற்றி சீன அரசு பல தடவைகள் இந்திய அரசிடம் பேச்சுவார்த்தைக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தது. ஆனால் இந்திய அரசு இதுபற்றி அசட்டையாக இருந்தது. ஒரு முறை சீனப் பிரதமர் கு என்லாய் இவ்விவகாரம் குறித்துப் பேச இந்தியா வந்து உள்துறை அமைச்சராகவிருந்த சர்தார் வல்லபாய் பட்டேலின் இல்லத்திற்கு சென்றபோது அவர் பாத்திரமுக்குள் இருப்பதாகச் சொல்லி திருப்பி அனுப்பிய கேவலமான சம்பவமும் இந்தியத் தரப்பால் நிகழ்த்தப்பட்டது.

ஒரு கட்டத்தில் எல்லை தாண்டி சீனப்பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றும் படி பிரதமர் நேரு இந்தியப் படைகளுக்கு உத்தரவிட்டார். அதனால் இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் 1961ல் பெரும் சண்டை மூண்டது. சண்டையில் இந்தியப் படைகளை விரட்டி வந்த சீனப் படைகள் இந்தியாவின் எல்லைக்குள் பல நூறு கிலோ மீட்டர்கள் வரை முன்னேறிச் சென்றாலும் இந்தியா தோல்வியை ஏற்றுக் கொண்டதும் தனது பழைய நிலைகளுக்குத் திரும்பிச் சென்று தமது நீதியான நிலைப் பாட்டை நிலை நாட்டினர்.

இந்த உண்மைகள் பற்றி பிற்காலத்தில் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இந்த யுத்த நேரத்தில் இந்தியப் பாதுகாப்பு அமைச்சராக

இருந்த திரு.கிருஷ்ணமேனன் நேருவின் தவறான அணுகுமுறை குறித்து அதிருப்தி அடைந்து பின்னர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். நேருவின் பிழையான செய்கைக்காக இந்தியாவின் புகழ்பெற்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரரும், காந்தியினதும் நேருவினதும் நெருங்கிய நண்பருமான பண்டிட் சுந்தர்லால் போன்றவர்கள்கூட நேருவை விமர்சனம் செய்தனர்.

யுத்தத்தை இந்தியத் தரப்புதான் ஆரம்பித்தது என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் சுவிடிஷ் பேராசிரியரான மக்ஸ்வெல் என்பவர் எழுதிய 'இந்தியாவின் சீன யுத்தம்' (INDIA'S CHINA WAR-கவனியுங்கள் சீனாவின் இந்திய யுத்தம் என்று அவர் எழுதவில்லை) என்ற நூல் திகழுகின்றது. இந்தியப் பாதுகாப்பு மற்றும் வெளிவிவகார அமைச்சின் பல இரகசிய ஆவணங்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூல் பல மேற்கத்திய பல்கலைக் கழகங்களில் பாட நூலாக இருப்பதுடன் அந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் தடையும் செய்யப்பட்டது.

இது தவிர இந்த யுத்தத்தின்போது வட கிழக்கு யுத்த முனைக்கு பொறுப்பாக இருந்த இந்திய இராணுவ தளபதியான கௌவுல் என்பவர் பின்னர் எழுதி வெளியிட்ட 'சொல்லப்படாத கதை' (UNTOLD STORY) என்ற நூலிலும் இந்தியா தான் யுத்தத்தை ஆரம்பித்தது என்பதற்கான நேரடியான தகவல்கள் பல உள்ளன. இவரும் பின்னர் நேரு அரசாங்கத்தால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதுடன் புத்தகமும் தடைசெய்யப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்காலத்தில் இந்திய யுத்தம் பற்றி ஆராய்ந்த அரசியல் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இந்தியா சண்டையை ஆரம்பிப்பதற்கு இரண்டு காரணங்களை முன் வைத்தனர்.

கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளான ரஷ்யாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் முற்றியதால் குருஷ்சேவ் சீனாவைப் பழிவாங்குவதற்காகவும், அமெரிக்கா சீனாவை பலவீனப்படுத்தவதற்காகவும், எடுத்த முயற்சிகளுக்கு நேரு பலியானமை முதலாவது காரணம். மற்றது 1960இல் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மோசமான பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுக்கமுடியாத நேரு அரசாங்கம் எல்லைச் சண்டையைத் தொடங்கி இந்திய தேசிய வெறியை மக்களிடம் ஊட்டி பிரச்சினையிலிருந்து தப்பிக்கொள்ள எண்ணியது இரண்டாவது காரணம்.

(இந்தச் சந்தர்ப்பத்தையே அண்ணாதுரையின் தி.மு.க.தனது 'திராவிட நாடு' கோரிக்கையைக் கைவிட தந்திரமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டது வேறு விடயம்) இந்த ஆய்வுகள் சரியானவை என்பதை காலமும் நிரூபித்துள்ளது.

தொலைவில்

~ துர்க்கா

ஒரு 'நாளின்' ஒரு நிமிடப் பொழுதேனும்
அந்த சத்தங்களுக்குள் பிரவேசித்து,
உடம் விபாருட்களோடு மோதித் விழிக்கும்
என் ஆற்றாமை! பொழுதுகளில்
அந்த பூமியில் அமிழ்ந்து
மோதி வெடிக்கும் அலைகளின் நடுவே
அந்தி முடிக்கும் வானத்தின் அடியில்
நிமிர்ந்து நிற்கும்
கரும்பாறையின் உச்சியில்
என் முகம் தடவும் கடல் காற்றில்
வெள்ளை! மூலையில்
மோகம் தீர்க்கும் மல்லிகை சுகந்தத்தில்
மூச்சிரைத்துப் போக வேண்டும்
இது கூடத் தூரம்தான்
நானாக
இல்லாமல் இருக்கும்
இந்தப் பொழுதுகளில்

மலையாள சினிமா இருவகைப்படும். கலைத்தரமான படங்கள்-காமக் கிளர்ச்சிப் படங்கள். முன்னைய ரகப் படங்கள் இந்தியா முழுவதிலும் நன்மதிப்பைப் பெற்று வந்துள்ளன. அனைத்துலக திரைப்பட விழாக்களிலும் நன்கு அறியப்பட்டு பாராட்டைப் பெற்றவை.

ராமுகரியாத், அடூர்கோபாலகிருஷ்ணன், அரவிந்தன், சாஜி கருண், ஜெயராஜ், சந்தோஷ் சிவன், வாசுதேவன் நாயார், ஆர்.பி. சேதுராமன் போன்றவர்கள் ஏற்கனவே புகழ்பூத்த திரைப்பட நெறியாளர்களாய் விளங்கி வருகின்றனர். இந்தக் குழாமிடையே புது வருகை முரளி நாயார். முரளி நாயார் நெறிப்படுத்திய மரண சிம்மாசனம் என்ற படம் (1999) கான் திரைப்படவிழாவில் பரிசு பெற்றது. இப்படம் அண்மையில் கொழும்பிலே இரு தடவை ஐ.சி.ஈ.எஸ். நிறுவனத்தின் ஏற்பாட்டில் காட்டப்பட்டது.

இந்தப்படம் ஓர் அரசியல் கேலிச் சித்தரிப்பு எனலாம். கேரளாவின் கொச்சி (ஏர்ணா குளம்) பகுதிக்கு அண்மையில் உள்ள மஞ்சனிக்காடு என்ற தீவில் இப்படம் பிடிக்கப் பட்டுள்ளது, இதில் நடப்பவர்கள் அத்தீவு வாசிகளே.

கான் (பிரான் சில்) ஆண்டுதோறும் நடைபெற்று வரும் அனைத்துலக திரைப்பட விழாவிலே இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் காண்பிக்கப்பட்ட பொழுது பெருமை

முரளி நாயர்

மிகு 'கமரா டி ஓர்' விருது 'மரண சிம்மாசனத்துக்கு' வழங்கப்பட்டது.

அரசியல் நாடகத்தில் சாதாரண குடிமக்கள் பாலியாவதைச் மறைமுக - மாகச் சொல்கிறது இப்படம். பரம்பரை விவசாயத் தொழிலாளர்களாக உழைத்து வரும் ஒரு குடும்பத்தின் முதல்வனாக கிருஷ்ணன் பற்றியது. தொழிலின்றி ஆயினும் கடும்

உழைப்பின் பேரில் சிறிய வருமானத்துடன் வாழ முயல்கின்றனர் கிருஷ்ணனும், அவன் மனைவியும், மகனான சிறுவனும். இரக்கம் காட்டுவது போன்ற விதத்தில் பண்ணையாளன் நடந்து கொண்டாலும் அவர்களைச் சுரண்டியே தனது சொகுசான வாழ்க்கையை நடாத்துகிறான். அன்றாடச் செலவிற்கே அல்லற்படும் கிருஷ்ணனின் ஒரு நான் இயலாமை காரணமாகப் பண்ணையாளரின் தோட்டத்திலுள்ள தென்னை மரத்திலிருந்து தேங்காய் திருட எத்தனிக்கையில் கையும் களவுமாக பிடிபடுகிறான். சிறையிலடைக்கப்படுகிறான். இதற்கிடையில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இடம் பெற்ற ஒரு கொலைச்சம்பவத்துடன் கிருஷ்ணனைச் சம்பந்தப்படுத்தி அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறார்கள். தவிர்க்க முடியாமல் தேங்காய் திருடினான் என்பதற்காக சிறைத்தண்டனையை அவன் அனுபவிக்கிறான், நியாயமானதுதான் என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும் அவன் செய்யாத குற்றத்துக்காக மரண தண்டனையை பெறுவது ஆதிக்க சக்தியின் சூதினால் என்பது அநியாயமிழைத்தலைக் காட்டுகின்றது. இயலாமையினால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு இழப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லாத கிருஷ்ணன் மரணத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றான்.

மலையாள சினிமா

செய்து

கே.எஸ். சீவகுமாரன்

மறுபுறம் அரசியல் எவ்வளவு கோமாளித்தனமானதாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது என்பதைக் காட்டுவதற்கு 'மகோன்னதமான' மரணத்தண்டனையை கிஷ்ணுக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமென்று அரசியல் வாதிகளும், அவன் வாழும் தீவைச் சேர்ந்த - அறியாமையால் வாழும் மக்களும் ஒற்றைக்காலில் நிற்கின்றனர். அப்படியென்ன மகத்துவமான மரணம்? அதுதான் இந்தியாவுக்கு நவீனமாக தருவிக்கப்பட்ட மின்சாரக் கதிரை மூலமான மரணம்.

கிராமிய வாசிகளுக்கு இது புதுமையான மரணம். எனவே இதனை ஒரு கொண்டாட்டமாகவே நடாத்துகிறார்கள். மின் கதிரை மூலம் மரணிக்கப்போகும் தனது பகுதி முன்னோடி கிருஷ்ணத்தான் என்பதில் அவர்களுக்கு பெருமை. ஓர் உயிர் ஊசலாடுகிறது, மறுபுறத்தில் சாவை இழுவாகக் கொண்டாடாமல் புதுமைச் சாவை கொண்டாடும் மக்களின் ரசனை மட்டம். இந்த முரண்தகை சிறப்பாகப் படத்தில் கொண்டு வரப்படுகின்றது. அப்பாவி கிருஷ்ணனை மையமாக வைத்து அரசியல் வாதிகள், தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்வதும் வலது சாரிகள், இடது சாரிகளின் வண்டலாளங்களும் நுட்பமாக இப்படத்தில் உணர்த்துவிக்கப்படுகின்றன. உலக வங்கியின் கடன் வசதியுடன் உருவாக்கப்பட்ட இந்த 'மின் கதிரை' அமெரிக்கா தொழில் நுட்ப மெருகினால் கட்டமைக்கப்பட்டது. இது கூட அரசியல் சார்ந்த மறைமுகக் கண்டனமாக படத்தில் துவங்குகின்றது.

படக்கதையின் கதைப்பின்னால் மிகவும் தெளிவானது, ஆயினும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் பாங்கில் பல சொல்லாச் செய்திகளை இப்படம் சித்திரிப்பதுதான் படத்தின் வெற்றி எனலாம். கிருஷ்ணன் கூட எல்லோரையும் போலவே தனது மரணத்தை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறான். மின்கதிரைக்கு பலியாகும் முதல் மலையாள மனிதன் என்று பெருமையடைகின்றான். வரலாற்றில் அவன் பெயர் இடம் பெற்றுவிடும். இதுவும் படத்தில் எழும் சோகஞ்சார்ந்த முரண் நிகழ்வு. மரணிப்பதற்கு முன் அவனுக்கு ராஜ் உபசாரம் நடக்கிறது. அவனும் அவன் குடும்பத்திற்கும் சிறப்பு விருந்தாளிகளாக மேலை நாட்டுப் பாங்கில் பலவகை உண்டிகளை அருந்தி அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு தரப்படுகிறது. அவன் மனைவி உள்ளூர் வருந்துகிறாளாயினும் ஊரோடு சேர்ந்து அவளும் இந்தக் கொண்டாட்டத்தில் பங்கு கொள்கிறாள். சிறுவன் விபரம் அறியாமல் குதூகலத்துடன் மகிழ்கிறான். அவர்கள் வாழ்நாளில் கண்டிராத, அருத்தியிராத உண்டிவகைகளும் உணவும் இலவசமாக, வறுமைக் கோட்டில் வாழ்ந்த மூவருக்கும் கிடைக்கிறது. வடஇந்தியாவைச் சேர்ந்த அமைச்சர் இந்த மரணவிழாவில் கலந்து கொள்கிறார். அந்த அரசியல் வாதியின் கோமாளித் தனமான பேச்சும் செயலும் படத்தின் மற்றொரு இன்றைய அரசியல் கிண்டலாகும்.

இந்த கேலிநாடகத்தின் பின்னணியில் குக்கிராமமக்கள் அனைத்துலகச் செய்திகளையும் சிந்தனைகளையும் கேட்டறிகிறார்கள். கொலோவா நெருக்கடி செய்தியை அறிந்து கொண்டு எதிர்வினை காட்ட முயலும் பாமரத்தனமான படித்தவர்கள் கிருஷ்ணனின் அறியாமையான மரண தண்டனை தொடர்பாக வாளாதிருக்கின்றனர்.

இப்படத்திரை நாடகத்தை எழுதியவர்கள் முரளிநாயர் பரதனி இஞ்சுவக்கல. படமூலக்கதையும் தயாரிப்பும் நெறியாக்கமும் முரளிநாயர். ஒளிப்பதிவு எம் ஜே. ராதாகிருஷ்ணன், விஷ்வாஸ், இஞ்சுவக்கால், லஷ்மி ராமன், சுலாஸ்தாயத் ஜீவன்மித்வா ஆகியோர் இப்படத்தில் இயல்பான முறையில் நடிக்கின்றனர். கிருஷ்ணனாக வரும் கதாசிரியர்களில் ஒருவரான இஞ்சுவக்கால் கைதேர்ந்த நடிக்கப்போல அற்புதமான மெய்ப்பாடுகளை காட்டி நம்மை உணர்வூட்டுகிறார். குறிப்பாக தனது மகனிடம் காட்டும் வாஞ்சலயம், 'மரணத்தை துயில் கொள்ளுவது போல்' ஏற்றுக்கொள்ளும் பாவமும், கடைசியரையும் மகிச்சியுடன் தோற்றமளிப்பதும் பார்வையாளரை அதீத இரக்கம் கொள்ள வைக்கிறது கிருஷ்ணன் மேல்.

ஒரு நல்ல திரைப்படத்தில் வாய்ச் சொற்கள் அதிகம் இரா. 'சிளிமாவை அசையும் விம்பம்' - படமம் என்பர். It is a Moving Image. எனவே அசையும் செயல்களும் கூரிய அவதானிப்பும் நுணுக்கப் படப்பிடிப்பும் கைவருகிறது. நெறியாள்கை போன்று ஒளிப்பதிவும் முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகிறது.

இப்படத்தின் அத்தியூத்தாற் போன்ற உரையாடல்கள் மலையாள மொழியில் இடம் பெற்றாலும் தமிழ் ரசிகர்கள் அதனை இலகுவில் புரிந்து கொள்ளலாம். தவிரவும் படநிகழ்வான அசைவோட்டங்கள் மூலமும் நாம் படத்தை புரிந்து கொள்கிறோம்.

எம்.ஐ ராதாகிருஷ்ணனின் படப்பிடிப்பின் கலை நுணுக்கம் காரணமாக கான் திரைப்பட விழாவில் 'கமரா டி ஓர்' பரிசும் - சிறந்த கதைசார்ந்த படத்துக்கான பரிசு-முரளிநாயரின் 'மரண சிம்மாசனம்' படத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.

யார் இந்த முரளி நாயர்? கேரளா மாநில விவசாயி ஒருவரின் மூத்த மகனாகப் பிறந்த முரளி- கேரளா, சென்னைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மண்ணியல் ஆராய்ச்சியில் எம்.எஸ்.சி.பட்டம் பெற்றவர், பின்னர் மும்பாய்க்குச் சென்று திரைப்படத்துறையில் பயிற்சி பெற்றார். தனது 27வது வயதில் தனது முதலாவது குறுந்திரைப் படத்தைத் தயாரித்து நெறிப்படுத்தினார். படத்தின் பெயர் 'இந்திய விவசாயி ஒருவரின் துன்பீற்று அவலம்' இப்படத்திற்கு இந்திய தேசிய விருது கிடைத்தது. 1996இல் அவருடைய மூன்றாவது படம் 'நீண்ட பயணம்' 'கான்' அனைத்துலக திரைப்படவிழாவில் காண்பிக்கப்பட்டது. இவரது மனைவி பிரியா(Preeya)வும் இங்கிலாந்து தேசிய திரைப்பட-தொலைக்காட்சி கல்லூரியில் பயின்றவர். 1997இல் இருவரும் இங்கிலாந்திலே குடிபுகுந்து 'பறக்கும் யானைப்படங்கள்'- Flying Elephant Films என்ற நிறுவனத்தை நிறுவினர். பிரியாவும் இணையாளர்களும் பிரபல கலைத்துவமான இங்கிலாந்து தொலைக்காட்சி அலை-இடைவெளிப்பகுதி (channel) விசையாகிய சானல் 5ல் 10நிமிடங்களில் ஓடும் 26 குறும்படங்களைக்காட்டிப் பாராட்டுக்களைப் பெற்றார்.

வானத்தையே பார்த்தபடி இருக்கிறேன்
எவ்வளவு காலமாய் இப்படி அந்தரத்தில்
தொங்குகிறது என்று
இனியாவது அதற்கு
தூணாகி நிற்போமா என்றும்
கழுத்தை முறித்து
இரு கண்ணுக்குள் வெள்ளிகளின்
கால்கள் நேடியாய் இறங்க
வசதியாக அண்ணார்ந்தபடிக்கு

சோலை

என்னவோ எவை எவையோவெல்லாம்
மனக் கண்ணில் வந்தன
மனக்கண் ஒரு திரை
நல்ல படங்களும் ஓடும்
ஓடக்கூடாதவைகளும்
எப்படியோ ஓடிவிடும்

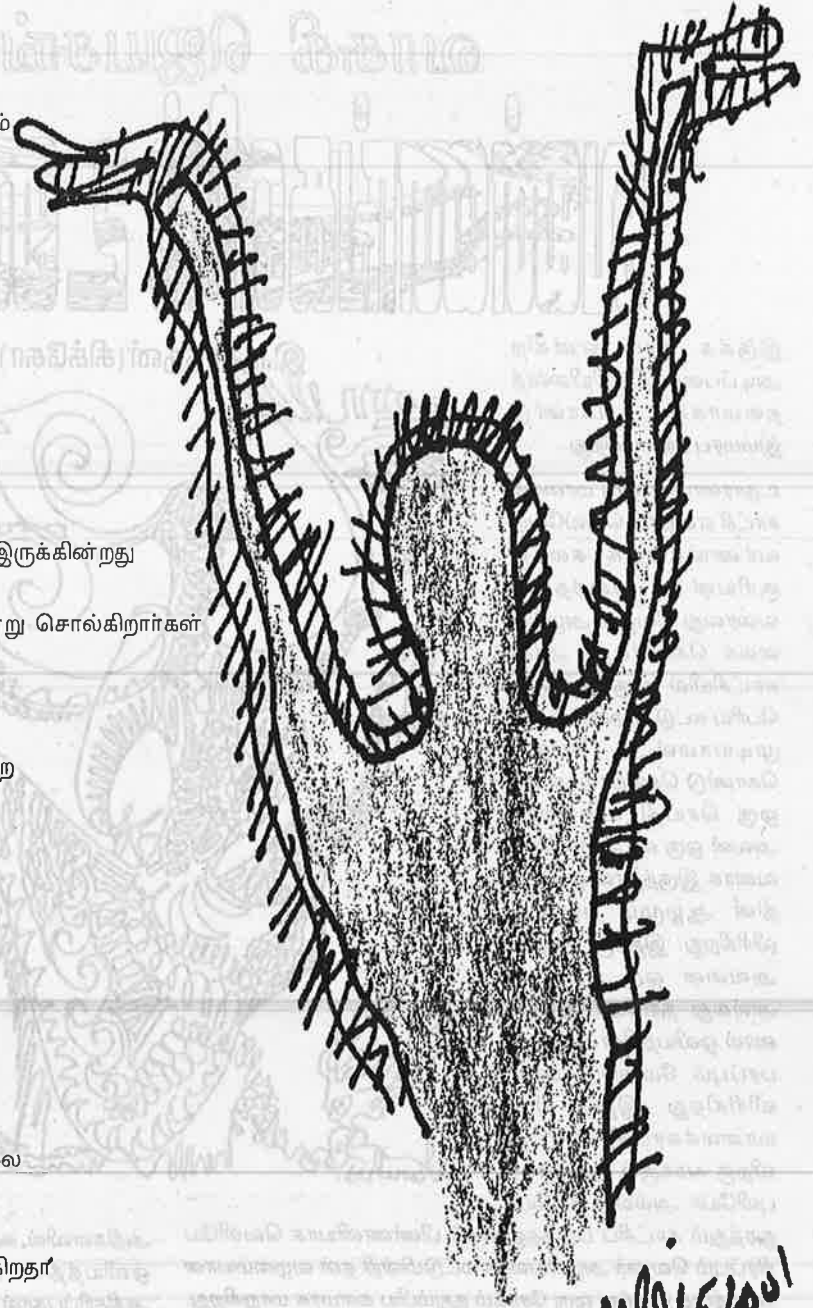
இரண்டும் ஓடுவதனாலேயே அதற்கு
மனக்கண் என்கிறோம்
சும்மா எதற்கும் யாரும்
பெயரிடவே இல்லை

பெயரிடுவது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கின்றது
உலகத்தில்
இந்த பெரிய சமுத்திரத்திற்கு கடல் என்று சொல்கிறார்கள்
அது போல இதயம் உள்ளவருக்கும்
அப்படித்தான் சொல்கின்றார்கள்

மணல்களை இங்கே மணல்கள் என்றே
அழைக்கின்றார்கள்
பதர்களையும் அப்படித்தான்
பதர் என்கின்றார்கள்

நான் பதராக இருக்கக்கூடாதே என்று
நினைக்கும் போதுதான்
இந்த வானத்தைத் தாங்க வேண்டும்
அதைத் தொடர்ந்து அந்தரத்தில்
நிற்கவிடக்கூடாதென்று
வெட்கமும் ரோசமும்
எங்கிருந்தோ வருகிறதோ தெரியவில்லை
வருகிறது

அவை வருகின்ற இடத்தில்தான் இருக்கிறதர்
பெயரிடுவதற்கான அர்த்தமுள்ள
கற்பனைத் தடாகம்

சோலை

- சோலைக்கிளி

எந்த ஒரு ஓவிய விமர்சனத்திற்கும் ஒரு படிமுறை உண்டு. அந்தப் படிமுறையினூடே ஓவிய நுணுக்கங்கள் பற்றியும் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட பெருள் பற்றியும் பேசுவது ஒரு பொது மரபாகியுள்ளது. இது எவ்வாறெனில் ஒரு ஓவியம் அழகியவை மட்டும் கொண்டதாகவோ அல்லது ஒரு Message எனப்படும் செய்தியை மட்டும் கொண்டதாகவோ அல்லது அழகியவையும் செய்தியையும் கொண்டதாகவோ

இதே அழகியல், செய்தியை விடக் கூடும் போது அல்லது குறையும் போது- ஓவியத்தில் வெவ்வேறு தாக்கங்கள் நிகழ்கிறது. எவ்வாறெனில் அழகியல் அம்சம் வெகுவாகக் குறைந்து செய்தி அதிகமாகத் தெரிகிற போது அந்த ஓவியத்தில் பிரச்சாரவடை அடிப்பதுடன் அதன் கலைத்துவ முழுமை பற்றிய கேள்வியும் வைக்கப்படுகிறது. இந்தக் குற்றச்சாட்டு தமிழ் நாட்டில் பிரபல ஓவியர்களான வீரசந்தானம், புகழேந்தி போன்றோருக்கு கெதிராக

வாசுகி ஜெயசங்கரின்

வயய்யார்களின் உணர்வுமூலம்

இருசாந்தன் (கிக்கோ)

இருக்க லாம் என்கிற அடிப்படை நியதியினைத் தளமாகக் கொண்டு இம்மரபு அமைகிறது.

உதாரணமாக ஒரு மாலைக் காட்சி என்றால் வெவ்வேறு வர்ணங்களைக் கலந்து சூரியன் மறைதலை வரைவது வெறும் அழகியவைக் கொண்டது. அதே காட்சியில் ஒருவன் ஒரு பெரிய கட்டு விறகை சுமக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு சென்றால் அங்கு ஒரு செய்தி வருகிறது. அவன் ஒரு வயது முதிர்ந்த வனாக இருந்தால் ஓவியத்தின் ஆழமும் பரப்பும் விரிகிறது. இதற்கு மேலும் அவனை ஒரு புலியோ அல்லது நரியோ துரத்தினால் ஓவியத்தின் ஆழமும் பரப்பும் மேலும் மேலும் விரிகிறது. இறுதி யில் மாலைக்காட்சி என்பது விறகு சுமக்கும் ஒருவனை புலியோ அல்லது நரியோ துரத்தும் காட்சிப் படுத்தலுக்குப் பின்னணியாக வெளியே நிரப்பும் வெறும் அழகியவாக மட்டுமின்றி தன் வழமையான குணத்தை இழந்து ஒரு சோகம் ததும்பிய களமாக மாறுகிறது. இவ்வாறு ஒரு ஓவியத்தில் செய்திக்கு ஏற்றாற் போல் அழகியலும் அழகியலுக்கு ஏற்றாற் போல் செய்தியும் சேர்கிறபோது அந்த ஓவியம் தன்னளவில் நிறைவடைகிறது.

வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இவ்வாறான ஓவியங்கள் வெறும் செய்தி என்கின்ற உணர்வையே தருவதாகவும் படங்கள் மூலம் நேரிடையாக வெளிப்படுவதால் பார்வை-யாளனின் கற்பனா சக்திக்கு இட்டுச் செல்லாமல் அவனது உணர்வுகளைத் தீண்டாமல் இருக்கிறது என்று சொல்லும் விமர்சகர்கள் உண்டு. மறுதலையாக வீரசந்தானம் தனது Message இனுடாகவே அழகியவை வெளிப்படுத்துபவர் என்கிற உயர்ந்த கருத்தும் உண்டு. எவ்வாறெனினும் அழகியல் செய்தியை விட வெகுவாகக் குறையும் போது அதன் கலைத்துவ முழுமை கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. மறுதலையாக அழகியல், செய்தியை, கருத்தை விட அதிகளவில் கூடும் போது சிக்கல்கள் உருவாகிறது. இங்கு ஓவியத்தின் அமைப்பு, வசீகரிக்கும் தன்மை என்பன அதிகரிப்பதால் சொல்லப்படவேண்டிய செய்தி அழகியலுக்கு முன்னால் எடுபடாமல் அமுங்கிப் போகிறது. மேலும் ஓவியத்தின் உள்ளீடு எது என்பதே தெரியாத நிலைக்கு ஓவியம் தள்ளப்படுகிறது.

இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டிய ஒரு ஓவிய முறை உள்ளது. இந்த முறையில் சொல்லப்படவேண்டிய செய்தி நேரடியாக இராமல் மறைமுகமாகச் சில குறியீடுகள் மூலம் அல்லது வர்ணக்கலவைகள் மூலம் காட்டப்படும். எடுத்துக் காட்டாக ஒரு வன்முறை யைக் காட்ட அல்லது ஒரு அவலத்தை விபரிக்க துண்டாகிய அங்காங்களோ தலையற்ற முண்டங்களோ அல்லது உயிரற்ற உடல்களோ இராது. இவை அனைத்தும் சில சிவப்பு நிற வர்ணத் துளிகளால் அல்லது சில குறியீட்டு உத்திகளால் காட்டப்படும். இந்த வர்ணத்துளிகளுக்கான அல்லது குறியீட்டுக்கான துயரத்தையும் அவலத்தையும் வெளியே நிரப்பியிருக்கும் பல்வேறு நிறங்களும் அவங்கார ரேகைகளும் தூண்டி விடும்போது அந்த ஓவியம் பார்வையாளனின் உணர்வைத் தூண்டுவதுடன் எல்லையற்ற கற்பனா வெளிக்கும் அழைத்துச் செல்லும். இவ்வகை ஓவியத்தில் அதன் கருப்பொருளோடு சம்பந்தப்பட்ட செய்திகள், நிறங்கள், சம்பவங்கள் என்று எல்லாவிடயங்களுமே கோர்வையாக குறியீடுகளாக ஓவியம் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கும். தன்னுடைய ஓவிய அறிவிற்கும் தேடலுக்கும் ஏற்ப பார்வையாளன் அவற்றை தேர்ந்தெடுத்து வாசித்துக் கொள்ளுவான்.

அதேவேளை ஓவியத்தேடல் இல்லாத அல்லது ஓவியம் பற்றிய தேடல் குறைந்த ஒரு பார்வையாளனுக்கும் ஓவியத்திற்குமிடையே ஒரு விமர்சகன் தேவைப்படுகிறான். இந்த இடத்திலேதான் ஓவியம் பற்றிய விளக்கங்களும் அது பற்றிய கலந்துரையாடலும் அவசியமாகிறது. அந்த வகையில் வாசகியின் பல ஓவியங்கள் மேற்கூறிப்பட்ட ஓவிய உத்தியை அல்லது உணர்வுகளோடு பேசும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதால் அவை பற்றிய விளக்கங்களும் விமர்சனங்களும் தவிர்க்க முடியாதவையாகி விடுகிறது.

ஓவியத்தின் கருப்பொருள் பற்றிய சிந்தனையில் தெளிவாக முடிவோடு இருக்கும் பல ஓவியர்களில் முக்கியமானவர் வாசுகி ஜெயசங்கர். இவர் தனக்கென ஒரு கருதுகோளை உருவாக்கி அதனுடாக பல தேடல்களைச் செய்து பல கேள்விகளை முன்வைக்கிறார்.

அடக்கப்படுபவர்களுக்கு ஆதரவாக அல்லது அடக்குபவர்களுக்கு எதிராக அல்லது இந்தப் போராட்டம் பற்றிய பதிவுகளை நிகழ்த்தும் ஒரு சமகால ஓவிய பரம்பரையின் படைப்புக்கள் எதிர்ப்புணர்வுக்குரியவை என அழைக்கப்படுகிறது. இந்த எதிர்ப்புணர்வு போர்ச் சூழல், சாதியக் கோட்பாடுகள், இனத்துவ அடையாளங்கள், அவற்றின் தனித்தன்மைகள், மற்றும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் என்று பல கூறுகளைக் கொண்டவை. இவைபற்றிய முரட்டுத்தனமான கொள்கைகளுக்கு எதிராகவும் இவை பற்றிய ஆழமான கேள்விகளினுடனும் உருவாகும் ஓவியங்களில் வாசுகி தனக்கென எடுத்துக் கொண்டிருப்பது பிரதானமாக பெண்ணியச் சிந்தனைகள் ஆகும். ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெண் ஓவியர்கள் பலரில் நிர்மலா, அருந்ததி, வாசுகி, போன்றோர் பெருமளவில் அறியப்பட்டவர்கள்.

'Rape' - Water colour on paper - 1997

தங்களுக்கான தனிப்பாணி (Style) உடையவர்கள். இவற்றில் அருந்ததியின் ஓவியங்கள் மெல்லிய சோகத்தை தன்னகத்தே கொண்டவை. இருள் வர்ணச் சேர்க்கையினூடு பெண்களின் இயலாமை மற்றும் அவள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் பற்றிச் சொல்பவை. மேலும் பெண்களின் அழகியல் சார் விடயங்களும், போர்ச் சூழல் பற்றிய மனப்பதிவுகளும் உள்ளன.

ஆனால் வாசுகியின் ஓவியம் தீவிரமான எதிர்ப்புணர்வுக்குரியது. பெண்கள் பற்றிய இரக்கத்திற்குமாறாக அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி பற்றியும் அநீதிக்கு உள்ளாக்குபவர்கள் மீதான கோபமாகவும் வெளிப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்தால் பார்வையாளன் நேரடியாக ஒரு அதிர்ச்சியை சந்திக்கிறான். இதற்கு மிக நல்ல உதாரணம் “ஆண்மை” என்கிற ஓவியம். இதில் காட்டப்படும் எதிர்ப்புணர்வு பார்வையாளனை முற்றிலும் வேறான அவன் முன் பின் பார்த்திராத அல்லது அனுபவித்திராத ஒரு தளத்திற்கு இட்டுச் செல்வதால் அவனுள் அது பற்றி அதிர்வுகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுகின்றன. இந்த வகையான ஓவியம் இன்றைய தமிழ் சூழலுக்கு ஒரு நல்ல பரிட்சார்த்த முயற்சியாக மட்டுமில்லாமல் பலவகையான கலந்துரையாடலுக்கும் வழிதிறந்து விடுகிறது.

இனி வாசுகியின் ஓவிய வெளியீடு பற்றியும் வெளியிடப்பட்ட ஓவிய அட்டைகளிலுள்ள ஓவியங்கள் சம்பந்தமாகவும் சுற்று ஆராயலாம்.

ஓவிய அட்டைகளிலுள்ள அச்சமைப்பு நேர்த்தி மற்றும் அட்டை வடிவமைப்பு பற்றிய அழகியல் அம்சங்கள் ஆகியவை மட்டக்களப்பு பதிப்பகத்துறையையே கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றது. மட்டக்களப்பில் பதிப்பகத்துறை வளர்ச்சியடைந்து அது பற்றிய நுற்பங்கள் சரிவர புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை அல்லது எல்லாவற்றையும் மீறிய அலட்சியப் போக்கா இதற்கு காரணம் என்று ஆழமாக யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. இருப்பினும் இவற்றையும் மீறி ஓவியங்கள் நம்மை ஈர்க்கின்றமை குறிப்பிடத் தக்க விடயம்.

அம்மாவின் கடிதங்கள் என்கிற ஓவியம் இரண்டு தளங்களில் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அம்மாவினுடைய கடிதத் துண்டுகளை

கொண்ட கொலாஜ் அமைப்பு கலந்த செந்நிறவெளி மற்றும் அம்மாவின் உருவத்தைக் கொண்ட மையம், அம்மாவின் உருவம் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருக்கின்ற மாதிரியும் நினைவுச் சுழற்சிகளில் மிதக்கின்ற மாதிரியும் ஒரு உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. பாவிக்கப்பட்ட வர்ணங்கள் அம்மாவின் முகம் ஒரு கனவுசார் தோற்றம் போலவும் நினைவில் மங்கியும் மங்காமல் இருக்கின்ற நிலையைக் காட்டி நிற்கிறது. செந்நிறத்தளம் அம்மாவின் முகத்தை மிகச் சிறப்பாக வெளியே தள்ளி ஓவியத்தில் ஒரு உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. அம்மாவால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் துண்டுகளாக்கப்பட்டு சிவப்புநிற வெளியினூடு கலந்திருக்கின்றது. இக் கடிதத் துண்டுகளை வாசிக்கின்ற போது ஓவியத்தின் ஆழமும் அதிகரிக்கின்றது. கடித வரிகள் மட்டும் என்றில்லாமல் சில குறியீடுகள் உதாரணமாக சூரியன் போன்ற குறியீடுகளும் ஒரு தாய் தன் மகளுக்கு எழுதும் கடிதத்திலுள்ள காலநிலை மாற்றம், மழை பெய்தல் போன்ற விஷயங்களையும் கோடு காட்டுகிறது. இந்தக் கடிதவரிகளும் குறியீடுகளும் தான் தாய்க்கும் மகளுக்குமான தற்போதைய ஒரே உறவு என்பதைக் காட்டவும் அந்தச் சிவப்பு நிறம் பயன்படுகிறது. மேலும் அந்தச் சிவப்பு நிறமும், கடித வரிகளும் சுழல்வது போல் வரையப்பட்டுள்ளது. இது அம்மாவின் எண்ண ஓட்டங்கள் என்கிற தன்மையையும் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு குறியீடுகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட இன்னுமொரு ஓவியம்தான் “பகிர்தல்”. இங்கு இரு பெண்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தம் எண்ணங்களைப் பகிரும் காட்சி மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நோக்கிய தன்மை வாசல் நிலைப்படி, பெண்கள் அமர்ந்திருக்கும் பாங்கு ஆகியவை, வழமையான எங்கள் வீடுகளைப் பிரதிபலிப்பவை. இரு பெண்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும் போது என்ன விடயங்களைப் பரிமாறிக்கொள்கிறார்கள் என்கிற விடுப்பறியும் நமது ஆர்வத்திற்கு விடையாக, அவர்கள் பேசிக்கொள்ளும்

ஓவியத்தில் குறியீடுகள் உண்டு. இந்தக் குறியீடுகள் பார்வையாளரின் கற்பனையை அதிகப்படுத்துவதுடன் ஓவியம் பற்றிய மீள் வாசிப்பிற்கும் உற்படுத்துகிறது. இந்த இடத்தில் ஓவியர் மாற்கு அடிக்கடி சொல்லும் “ஓவியம் என்பது படிக்கப்பட வேண்டியதே அன்றி பார்க்கப்பட வேண்டியதல்ல” எனும் வரி ரூபகம் வருவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

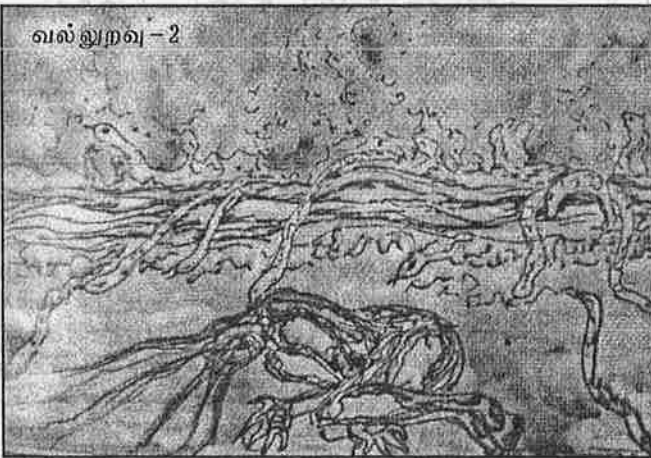
பகிர்தல் என்கிற இந்த ஓவியத்தில் மனப்பதிவியல் (Impressionism) தாக்கம் இருந்த போதிலும் ஆங்காங்கே சாரியலிச உத்திகளும் உள்ளன. சுற்றிவர வரையப்பட்ட கபிலப்பட்டி ஒரு முப்பரிமாணத் தோற்றத்தை ஓவியத்திற்கு வழங்கி உரையாடுபவர்கள், ஒரு உள் அறையில் இருக்கிறார்கள் என்கிற மாயத் தோற்றத்தையும் வீட்டுவாயிலையும் ரூபகப்படுத்துகிறது. இந்த உத்தி சாரியலிசத்திற்குரியது.

வாசுகின் பல ஓவியங்கள் இதுபோல் சர்ரிலிசத்தின் தாக்கத்திற்குற்பட்டவை. சர்ரிலியலிசம் என்பது Realism அல்லாத கனவு நிலைப்படுகின்ற உண்மையாக இல்லாத ஆனால் அமைப்பு ரீதியில் உண்மையாக உள்ள கூறுகளைக் கொண்டது. இவ்வகை ஓவியங்களை Boosch, Saluador Dali போன்றவர்கள் வரைந்திருக்கின்றார்கள் இந்தியாவில், ஜெய்தீப் மெஹ்ரோத்ராவும் அண்மையில் பேசப்பட்ட சீனிவாச வர்மாவும் முக்கியமானவர்கள். ஆனால் வாசுகியின் ஓவியம் முழுமையான சர்ரிலிசத்தைக் கொண்டிராமல் அதன் சில கூறுகளைக் கொண்டது வெவ்வேறு ஓவியக் கோட்பாடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

“சக்தி” என்கிற ஓவியமும் குறிப்பிடத்தக்க பல பரிமாணங்களை எடுத்தியம்புகின்ற ஒரு படைப்பு. கருமை நிறம் பிரபஞ்சத்தையும் பின்னணியிலிருக்கும் வட்டங்கள் கிரகங்களைக் காட்டுகிறதாவும் இருக்கிறது. இரு கைகள் இங்கு சக்தியாகக் காட்டப்படுகின்றது. இது வெவ்வேறு அர்த்தங்களை தந்தாலும் எனது பார்வையில் சிவப்பு, மஞ்சள் வர்ணம் கலந்த இந்தக் கை (Palm) சூரியனையும், விரிகின்ற விரல்கள் சூரியக் கதிரை நினைவுட்டுவதாகவும் அமைந்து சூரியனே சக்தி என்கிற கருத்தை முன் வைக்கிறது. மறு தலையாக இவ்விருகைகளிலும் தென்படும் நளினம் அலங்காரம் மற்றும் காப்புகள் இது ஒரு பெண்ணின் கைகள் என்பதைக் கூறி, பெண்ணே சக்தி அதனாலேயே அனைத்தும் இயங்குகின்றது என்பதையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

சமூக அவலங்களை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளிக்கொணரும் டே-க்கு இன்றைய ஓவியர்களிடம் குறிப்பாக ஈழத்துதமிழ் ஓவியர்களிடம் இருப்பது முக்கியமானது. இந்த வகையில் வாசுகியின் ‘புதைக்கப்பட்டவரைத் தேடி’ ‘கிருஷ்ணந்தி’ வல்லுறவு (1), வல்லுறவு (2) ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

புதைக்கப்பட்டவரைத் தேடி என்கிற ஓவியம் கழுவுதற் பாணியின் அடிப்படையில் நீர்வர்ணத்தைப் பயன்படுத்தி கடதாசியில் வரையப்பட்டது. வரையப்பட்ட ஆண்டு

வல்லுறவு - 2

‘Rape’ - Water colour on paper - 1998

விடயங்கள் ஓவியம் முழுவதும் பச்சை நிறக் குறியீட்டு உருவங்களாக நிரம்பிருக்கிறது. பூ, பறவை, சூரியன் பற்றிய குறிகள் மட்டுமன்றி அதற்கு மேலாக மனித உறவுகள் பற்றிய உரையாடலும் நிகழ்கிறது என்பதற்கு ஆதாரமாகவும்

பின்னணியில் பார்க்கும் போது செம்மணிப்புதைகுழிகள் பற்றிய விடயத்தை கலையுணர்வுடன் பேசும் அல்லது பதிவு செய்யும் முயற்சியாக இது உள்ளது. பாவிக்கப்பட்ட நிறங்களும், கழுவுதற் பாணியும் இயல்பாகவே இதற்கு ஒரு அமங்கலப் பின்னணியைத் தந்து ஒவியக் கருவுக்கு உயிர் கொடுக்கிறது இதே கருப் பொருள் "அகழ்தல்" எனும் தலைப்பில் கயிறு, மணல், மற்றும் வர்ணக்கலவைகளால் ஒவியமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது குறிப்பிடத் தக்க ஒரு பரீட்சார்த்த முயற்சியாக அமைகிறது.

"கிரிஷாந்தி" என்கிற ஒவியம் நமது சமூகத்திடையே நடந்த ஓர் அவலத்திற்கு ஒவியரின் பிரதிபலிப்பாய் உள்ளது. கிருஷாந்தி பாவியல் வல்லுறவு பற்றிய செய்திகளை தாங்கி வந்த பத்திரிகைத் துண்டுகளைப் பயன்படுத்தி உருக்குலைந்த கிருஷாந்தியின் உருவம் உருவாக்கப்பட்டமை ஒரு சிறப்பு உத்தி. இப் பத்திரிகை துண்டுகள் ஒவியத்தின் பின் புலம் பற்றிய செய்திகளையும் அது உருவாக்கப்பட்டிருப்பதற்கான காரணத்தையும் பார்வையாளனுக்குச் சொல்லுகிறது. வெளிகளை நிறப்பும் கீலம் கீலமான பச்சை நிறம் இராணுவ உடைகளையும் முள்வேலி இராணுவ முகாம் அல்லது பாதுகாப்பு அரணின் உட்பகுதியையும் நினைவு படுத்துகிறது. இவற்றுக்கு உட்பக்கமாக பதினொரு சிதைக்கப்பட்ட இளஞ்சிவப்பு நிறமான ஆண் குறிகள் கிருஷாந்தியின் உடலைச் சூழ நிற்கின்றன. கிருஷாந்தி மேலுல்ல அனுதாபமானது பச்சை நிறத்தின் மீதும் ஆண் குறிகள் மீதும் உள்ள ஒவியரின் கோபமாக மாறியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை பதிவு செய்வது என்கிற நிலைக்கு மேலாக ஒவியரின் கோபமும் ஒவியத்தில் சேர்ந்துள்ளமை ஒவியத்தை இன்னுமொரு தளத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

'வல்லுறவு' (1), மற்றும் 'வல்லுறவு (2)' ஆகியவை ஒரே நிகழ்வைப் பற்றி பேசுபவை ஒரே மாதிரியான தோற்றப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பினும், ஒவிய உற்பத்தியிலும், வரையப்பட்ட காலத்திலும் வித்தியாசப்படுபவை. இதில் வல்லுறவு(1) 1997 இலும் வல்லுறவு (2) 1998 இலும் வரையப்பட்டது. வல்லுறவு என்கின்ற விடயம் காலங்கள் கடந்தும் மீண்டும் மீண்டும் ஒவியருக்கு வரையத் தூண்டியதற்கான காரணத்தை சிந்தித்தால் ஒவியரின் படைப்பு பின்புலம் ஓரளவு விளங்கும் என நினைக்கின்றேன்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒவியர் வாழ்கின்ற பிரதேசத்தில் இவ்வாறான நிகழ்வுகள் அடிக்கடி நிகழ்வதாலே அல்லது

ஒவியரின் தொழில்சார்பாக இவ்வாறான விடயங்கள் அடிக்கடி உரையாடப்படுவதாலோ அல்லது இன்றைய ஊடகங்களின் தாக்கத்தாலோ அல்லது இவையெல்லாவற்றையும் மீறி பெண் என்கின்ற சிந்தனையில் அதன்

'Sharing' - Oil on board - 1998

பகிர்தல்

தளத்திலிருந்து சிந்திப்பதாலோ வல்லுறவு என்கின்ற ஒவியம் மீண்டும் மீண்டும் ஒரே அமைப்பில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் ஒவிய நுணுக்கங்களைப் பொறுத் தளவில் இரு ஒவியங்களுமே சுருண்டு கிடக்கும் அல்லது இயக்க முடியா நிலைக்கு ஒரு பெண்ணை உட்படுத்தியுள்ள சமுதாயத்தையும், அவளை நோக்கி கடலலை என திரண்டு வரும் பாம்புகளோ அல்லது பாம்பு போன்றிருக்கும் விந்துகளோ அவளை தீண்டு வதாகச் சிந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவும் ஒருவகையான சார்வியச உத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இருந்தும் இந்த உத்தி கோட்டுவருங்களின் அடிப்படையில் வல்லுறவு (2) இலும் வர்ணங்கள் மேலோங்கிய நிலையில்

"வல்லுறவு" காட்டப்பட்டுள்ளது.

வாசுகியின் ஒவியங்களிலுள்ள ஒரு தனித்தன்மை திமிறி நிற்கும், ஒத்திசைவை உடைக்கும், சமநிலையைக் குலைக்கும் கோடுகள். இவை வளைவான பின்னணியில் வளைவற்ற கோடுகளாகவும் வளைவற்ற பின்னணியில் நன்றாக வளைந்து நளிமான கோடுகளாகவும் உருவெடுக்கின்றன. அடிப்படையில் இவ்வாறான ஒரு முயற்சி ஆபத்தானது மட்டுமன்றி ஒவியச் சமநிலையைக் குலைத்து ஒவியத் தரம் பற்றிய கேள்வியை முன்வைக்கக் கூடியது. ஆனால் இவற்றைச் சமாளித்து வெற்றி பெற்ற விதம் வாசுகியை தனியாக நோக்க வைக்கின்றது.

இந்த வகையில் நோக்கும் போது "வண்ணங்களில் உணர்வெழுதி" என்கின்ற இந்த ஒவியத் தொகுப்பு வெளியீடு ஒரு காலகட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு காலத்துக்குச் சொந்தமான உணர்வுகளை இன்னுமொரு கால கட்டத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கோ அல்லது ஒரே காலகட்டத்திலிருந்தும் அது பற்றிய புரிதல்கள் இல்லாதவர்களுக்குக் கோ எடுத்துச் செல்லும் ஒரு உணர்வுபூர்வமான ஆவணமாக இருக்கிறது.

நிபந்திப்பு விவரங்களை

கலர்கனவுகளுள் கடுப்ப துடிக்களுள்

கனவுகளுக்கு கைதியாகிப்போன
எமதின் அவஸ்தைமிகு வாழ்வுபற்றிச்
சொல்கிறேன் ...

நினைவிடுக்கில் சிக்கி பிரபஞ்சத்தின்
பிரக்கனைத்தாண்டி விரிகின்றன கனவுகள்
இன்னும், வாழ்வின் விருப்பற்று மனவெளிகளில்

கலர்கனவுகளின் விதவிதமான
இரசனைகளுக்குள் இன்றென் வாழ்வு
மட்டுமல்ல, உனக்குரியதான வாழ்வும்
சிக்கிய அவலங்களைச் சொல்கிறேன்!

வாழ்வு கனவுகளாயிப் போயிற்று...
மனவெளிகளில் ஒரு பாடலின் அழகுணர்ச்சியாய்
ஓர் வண்ணக்கனவு....!

தினமொரு பிரசவத்தின் வலியெடுத்துத்
துடிக்கிறது வாழ்வு
ஈணப்பட்டவை கனவுகள் தான்.

கனவுகள் நீண்டயர்ந்து வளர்கிறது
வாழ்வு போர்மண்ணில் புதையுண்டு போகிறது...

நிஜங்களின் வரவு குறித்து எஞ்சி இருந்த
நம்பிக்களுமற்றதாய் புலம்பித்திரிகிறது வாழ்வு

நிஜங்களும் கறுத்துப் போய் கலர்கனவுகளின்
வசீகரத்தில் கவரப்பட்டதாய்
வாழ்வின் காதுகளுக்குள் அறைந்திட்டுச் சென்றது காற்று...
மீளவும் அழத்தொடங்கிற்று வாழ்க்கை
வானமாய்....!

பாலைநகர் ஜி.பி

நாட்கள் கணங்கள் நமது வாழ்க்கைகள்
(சிறுகதைத் தொகுதி)

-தா.கலாமணி-

-எம்.கே. முருகானந்தன்-

'என் மனம் குமுறிக்கொண்டிருக்கிறது.

இவர்களுக்கு எப்படி விளங்கவைப்பது?'

இது கலாமணியின் "பலுன்" சிறுகதையின் ஆரம்ப வரிகள். உண்மையில் இது கலாமணியின் எழுத்தில் சிந்தும் சிறு வெறும் வாக்கியங்கள் மாத்திரமல்ல. அவரின் அகமனக் கிடைக்கையில் அவரையறியாமல் வெளிப்படுத்திய வரிகள் என நாம் கொள்ளலாம். சிறுகதை எழுதுவது என்பது சிலருக்கு பொழுது போக்கு, வேறு சிலருக்கு புகழ் தேடும் ஊடகம். இன்னும் பலருக்கு தமது கொள்கைகளையும் கருத்துக்களையும் பரப்புவதற்கான ஒரு களம்.

இன்னும் ஒரு சிலருக்கு அது தவிர்க்க முடியாத தவிப்பும் தவறாமலும். அடக்க முடியாத உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக்களம். தமது வாழ்வில் கண்டு கேட்டு அனுபவித்தவற்றை தன்னுள்ளே அடக்கி வைக்க முடியாமல் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளவைக்கும் பிரயத்தனம். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த கொட்டித் தீர்க்கும் வடிவம். தாம் வாழ்வில் பட்ட அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் மற்றவர்களுக்கும் தொற்ற வைக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலின் செயல் வடிவம்.

ஆனால் கொட்டித் தீர்த்தவர்கள் எல்லாமே இலக்கியமாகி விடுவதில்லை, இலக்கியமாகவும் முடியாது. தமது மனவக்கிரகங்களையும் கோபதாபங்களையும் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் கொட்டித் தீர்த்த பல படைப்புகள் இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற தவறிவிட்டதை நாம் அறிவோம்.

கலாமணியும் தனது உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் எழுதாமல் இருக்க முடியாது கொட்டித் தீர்க்கவே படைப்பாளியாகிறார். ஆனால் ஆவேசமான கோஷங்களோ, கருத்துத் திணிப்புகளோ அவரின் படைப்புகளில் இல்லாதிருப்பதே அவரை பவரிடமிருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. மாறாக கலைநயம் முனைப்புப் பெறுகிறது.

கலாமணியின் சிறுகதைகளின் கருத்துக்கள் நாம் நாளாந்தம் வாழ்வில் சந்திக்கும் சாதாரண சம்பவங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவைதான். அவர் தனது கதையின் கருவிற்காக முனையையப் பிழிந்து குடைந்து சிரமப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் சிறு சிறு சம்பவங்களையும் கூர்ந்து அவதானிக்கிறார். அவை அவரது மனத்தை உறுத்துகின்றன. தான் வாழும் வீடு, தனது ஊர், அயலவர்கள், பிரயாணம் செய்யும் பஸ், பூனை, தான் வணங்கும் கோயில், பால்காரன், என எல்லாமே அவரது உள்ளம் கவர்ந்த பாத்திரங்கள்தான். தனது கூர்மையான பார்வையாலும் தேர்ந்தெடுத்த சொல்லாற்சியாலும் அவற்றிற்கு அந்தஸ்தும் பெற்றுக் கொடுத்துவிடுகிறார்.

பன்முகப்பட்ட ஆளுமைகளுக்கும் தொழில்சார் அறிவும், பரந்துபட்ட அனுபவங்களும் பின்னணியாக அமைந்து அவரது படைப்புகளுக்கும் பலமான அத்திவாரங்களாக உதவுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

வெளிநீடு:

எம்.உருணாசேன பதிப்பகம்,

217, ஒல்கொட் மாவத்தை,

கொழும்பு 11

விலை 190.00

அவரது விஞ்ஞான அறிவும் கலை உணர்வும் அற்புதமாகச் சந்திக்கும் படைப்பாக 'கதவு' என்ற கதையைக் கூறலாம்.

பேராதனை பல்கலைக்கழகச் சூழலில் விரியும் கதை. இளம் விஞ்ஞான விரிவுரையாளர், தமிழ்துறைப் பட்டப்படிப்பு மாணவி ஆகிய இருவரிடையேயும் அவர்களின் ஒத்த உணர்வுகளும் விருப்புகளும் காரணமாக ஒரு நெருக்கம் ஏற்படுகிறது. அவனின் உள்ளத்தின் மோகன கீதம் இசை மீட்ட ஆரம்பிக்கிறது. அவளது போக்குகளும் அவனுக்கு ஒத்து ஊதுகிறது. மென்மையான உள்ளம் கொண்ட அவன் மிகுந்த தயக்கத்திடையே தன்னை அவளுக்கு வெளிப்படுத்த முனைகிறான். சீர்திருத்தம் பேசும் முற்போக்குவாதி என அவளின் தகப்பன் பற்றி கேள்விப்பட்ட செய்தி அவனுக்கு மேலும் நம்பிக்கை அளிக்கிறது.

அறிவு பூர்வமாக வாழ்வை அணுகும் அவள் தன்நிலையை உணர்த்துகிறாள்.

'தனக்கு வந்தால்தான் தலையிடியும் தெரியுமென்னுவினம்... அப்படித்தான் சீர்திருத்தம் பேசிறவையும்' என அவள் தன் தகப்பனின் உள்ளக்கிடக்கைப் பற்றிக்கூற காதல் அரும்பும் மொட்டாகவே வதங்கிவிடுகிறது. சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளால் நிறைவேறாது கருகிய காதல் பற்றிய கதையாயினும் சாதி என்ற சொல்லையே எடுக்காமலே கதையைச் சொல்லியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சாதி பற்றிய இவரது மென்மையான போக்கிற்கு காரணம் என்ன? டானியலிடமும் ஜீவாவிடமும் இருந்த ஆவேசம் இவரது கதையில் தலைகாட்டவில்லை. தெணியாளிடம் இருந்த தார்மீகக் கோபம் கூட இவரின் எழுத்தில் வெளியாகவில்லை.

காரணங்கள் விவாதத்திற்குரியவை.

முற்போக்கு எழுத்து, கருவிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்த தனது ஆரம்ப கட்டத்தையும் தாண்டி அழகியவை அனைக்கும் அடுத்த தலைமுறையின் கையில் சென்றதை உணர்த்தும் கால இடைவெளியின் தாக்கமா? இல்லையேல் கடுமையான சாதியுணர்வு அடங்கிவிட்ட காலமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பா? அல்லது போர்ச் சூழலால் அழக்கப்பட்ட உணர்வா? அல்லது 'எம் மிடையே சாதி வேறுபாட்டின் மிகமிக நாசக்கான பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ரகுநாதனை (நிலவினிலே பேசுவோம்) வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும்' என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறியது போல கலாமணியும் நாசக்கான பிரச்சினைகளைப் பேசுவவரா? சிந்திக்க வேண்டியது.

ஆயினும் சாதி வேறுபாட்டுப் பிரச்சினையை விட இக்கதையின் முக்கிய அம்சம் அதிலுள்ள அறிவியல் பார்வைதான். ஐன்ஸ்டீனின் தொடர்பு நிலைக்கொள்கை, அதன் நீட்டலாக மதிப்பீடுகள் யாவும் சார்புடையதுதான் என நாம் உணரக் கூடியதாக கதையின் பல நிகழ்வுகளை அமைத்திருக்கும் அறிவியல் பின்புலக் கெட்டித் தனத்தை நாம் காண்கிறோம்.

விஞ்ஞான பின்புலத்துடன் படைப்பில்லக்கியத்தில் கால் பதித்த பேராசிரியர் நந்தி, சாந்தன், கோகிலா மகேந்திரன், கவிஞர்களான

முருகையன், சிவானந்தன் போன்றோர் பல வித்தியாசமான புது அனுபவங்களை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு தந்ததை நினைவு கூறலாம். தமிழகத்தை பார்த்தால் நீல பத்மநாதன், விட்டல்ரால், சுஜாதா ஆகியோரிடம் அத்தகைய பார்வையை நாம் காணக்கூடியதாக இருந்ததுண்டு. கலாமணியின் படைப்புகளையும் அந்த வகையில் அவர்கள் படைப்புகளுடன் ஒன்று சேர்த்து பார்க்கலாம்

விஞ்ஞான பூர்வமாக வாழ்க்கையை அணுகும் போதும் கூட காலம் காலமாக எம்மை அடிமைப்படுத்திய குருட்டு நம்பிக்கைகள் எவ்வாறு எமது சிந்தனைகளைப் பாதிக்கின்றன என்பதை இவரது சில பாத்திரங்களுடாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. காதலியிடம் தன்னை வெளிப்படுத்த அவன் புறப்படுகிறான். எதிரே ஒற்றைப்பக ஒன்று இவனை முட்டுவது போல எதிர்ப்பட்டது.

இவன் திடீரென ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

“நல்ல சகுனம் தானோ?”

ஒற்றைப் பிராமணன் எதிர்ப்பட்டால் தீச்சகுனம் என்று யாரோ சொல்லக் கேட்டது திடீரென நினைவுக்கு வர, அதுபோல இதுவும் நாம் பனாக அமைந்தால் தீச்சகுனமோ என்ற தவிப்புடன் இவன் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

‘சாத்திரங்களிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் தான் கொண்ட புதிய நம்பிக்கை குறித்து இவன் வெட்கமடைந்தான்.’

ஆம் விஞ்ஞான பூர்வ அறிவும் காலம் காலமாக வரும் நம்பிக்கைகளும் மோதிக் கொள்ளும் ஒரு கலைஞரான கலாமணி பாத்திரங்கள் ஊடாக இவ்வாறு வெளிப்படுகிறார்.

சாதியம் பற்றிப் பேசும் இன்னுமொரு கதை ‘காலத்தின் கோலம்.’ தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கால ஓட்டத்தில் உயர்நிலை பெறுவதைச் சகிக்க முடியாத ஆசிரியரின் கதை. ஆசிரியரின் சுற்பித்தலின் பாட அங்கமாகிய செய்வின் செயற்பாட்டுவினை என்பவற்றின் விளக்கம் போல ‘தாழ்ந்த சாதியல்’ ‘தாழ்த்தப்பட்ட சாதி’ என மாணவனின் பதில் ஊடாக உரைவைக்கிறார். உயர்புலமை அறிவின் பின்னணியில் நுணுக்கமும் நளினமும் ஒருங்கு சேர சாதிப்பிரச்சினையின் ஆணியேர் பூகமாக வெளிப்படுகிறது.

1988இல் படைக்கப்பட்ட “ஓலிஸ்சு” போர்க்காலப் பின்னணியில் படைக்கப்பட்ட ஒரு கதை. 1987 வடமாராட்சி ஒப்பரேசன் போது அவ்வாய் முத்துமாரி அம்மன் கோயிலில் பாதுகாப்பு தேடிய அப்பாவி மக்கள் பலர் ஹெலியிலிருந்து ஷெல் அடித்தால் துடித்து இறந்த சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஆயினும் இக்கதையில் கூட இனக் குரோதம் வெளிப்படவில்லை. இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்களோ, அக்கிரமங்களோ வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படவில்லை. மாறாக மனிதர்கள் படும் அவலங்களும் துன்பங்களும் சோக இழையோட மனித நேயத்துடன் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

1994ல் எழுதப்பட்ட ‘பிரளயம்’, 1996ல் எழுதப்பட்ட ‘நாட்கள், கணங்கள்... நமது வாழ்க்கைகள்’ ஆகிய ஏனைய இரு போர்க்காலக் கதைகளிலும் கூட ஏனையவர்களின் போர்க்காலக் கதைகளிலுள்ள வழமையான இன ரீதியான ஆவேசமும் பிரச்சார வாடையுமின்றி மனித நேயமே மேலோங்கி நிற்பதைக்

காணலாம். ஆயினும் போருக்கு எதிரான எண்ணம் சொல்லப்படாமலே எம்மில் விதைகொள்கிறது.

அவரது படைப்புகளில் மனித நேயம் வெளிப்பட்ட அளவிற்கு கடுமையான அரசியல் ஈடுபாட்டை எங்கும் காண முடியவில்லை. அவரின் மனித நேயம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மாத்திரம் பார்க்கவில்லை. நாளாந்த வாழ்க்கையில் தான் காணும் ஒவ்வொருவரின் மேலும் அவரின் மனித நேயம் விழுகிறது. முக்கியமாக வலது குறைந்த, பலவீனமான குழந்தைகள் மீதான அவரது அனுதாபம் கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

ஒலிமுச்சுக் கதையில் வரும் மூத்தவன் பேசவும் கேட்கவும் முடியாத எட்டு வயதுக் குழந்தை, பலுன் கதையில் வரும் பலவீனமான குழந்தை கதா மற்றக் குழந்தைகளுடன் போட்டி போட்டு பலுன் ஊதி உடைக்கமுடியாதவள், பிரளயம் கதையில் வரும் நிர்மலன் பயந்தகபாவமுள்ள சிறுவன், இவ்வாறு பல கதைகளில் அத்தகைய குழந்தைகளைக் காணமுடிகிறது.

‘ஒரு மனிதாபிமானத்தின் ஆவேசம்’ இவரது பல்கலைக்கழக மாணவகால ஆரம்பப் படைப்பு. வரமராட்சி மக்களுக்கு நன்கு அறிமுகமான தட்டிவான், அதன் சாரதியின் நடத்தைகள், கொண்டட்டரின் இயல்புகள், பிரயாணிகளின் எதிர்பார்ப்புகள் யாவும் வடமாராட்சியின் மொழி வழக்கில் மிக இயல்பாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

நடைபயப் பொறுத்தவரையில் சுருக்கமாகவும் செறிவாகவும் சொல்லுகிறார். எழுத்து நடைபய பெருமளவு கைக்கொள்கிறார். பேச்சு வழக்கு குறைவாகவே உபயோகிக்கப்படுகிறது. தெனியானிலும், புலோலியூர் சதாசிவத்திலும், ஆ. இரத்தினவேலோனிலும் காணப்படும் வடமாராட்சி மண்ணின் மொழிச் செறிவை இவரில் அதிகம் காண முடியவில்லை. ஆரம்பக் கதையான ஒரு மனிதாபிமானியின் தரிசனம் மற்றும் விதிவிலக்கான ஓரளவு வடமாராட்சிப் பிராந்திய மணவாசனையைக் காட்டுகிறது.

ரமணியின் நவீனபாணி ஓவியம் நூலின் தலைப்பிற்கு பல்வேறு அர்த்தங்களை கண்ணாம் பூச்சி போல மின்னியின் வெளிப்பட்டு எம்மை சிந்திக்கவும் ரசிக்கவும் வைக்கிறது. கலாமணியின் கதைகளில் காணப்படும் மென்மையான உணர்வுகளுக்கு ஏற்ற வெளிர்வண்ணச் சேர்க்கையையும் கோடுகளையும் கொடுத்ததன் மூலம் அட்டையிலிருந்து உள்நுளையும் முன்னரே எம்மனத்தில் சாந்தமும் மெல்லுணர்வும் கொள்ள வைக்கிறார் ரமணி. ஒருவித சோக உணர்வும் பற்றிக் கொள்கிறது.

கலாமணியின் சங்கீத மேடை நாடக அனுபவங்களை இந்நூலில் தரிசிக்க முடியாததை அவரை அறிந்தவன் என்ற முறையில் சுட்டிக்காட்டலாம். கொத்தமங்கலம் சுப்புலின் தில்லான மோகனாம்பாளில் பரத நாட்டியத்தையும் தி. ஜானகிராமனின் மோகமுள்ளில் சங்கீதத்தையும் நாம் இசைந்து அனுபவிக்கக் கூடியதாக இருந்ததை இன்றும் மறக்க முடியுமா? ஏன் சிறுகதைகளில் கு. அழகிரிசாமியும் மாலனும் இசையை வடித்து மனதை வருடவில்லையா?

நாட்டுக்கூத்து மற்றும் இசை அனுபவங்களை இலக்கியமாக்கக் கூடிய அனுபவமும் ஆற்றலும் கலாமணியிடம் நிறைந்தே கிடைக்கிறது. அவற்றையும் அவர் இலக்கியமாக்கினால் ஈழ இலக்கியத்திற்கு புதிய பரிமாணம் கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம்.

தமிழில் வெளியாகும் கீழ்வரும் சிறுசஞ்சிகைகளை எம்மிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்:

0 காலச்சுவடு 0 ஆரண்யம் 0 புதிய தடம்

0 புது விசை 0 புதிய கலாச்சாரம் 0 யுனஸ்கோ கூரியர்

0 காலக்குறி 0 நிறப்பிரிகை

தொடர்புகளுக்கு:

‘மூன்றாவது மனிதன்’ பதிப்பகம்,

37/14, Vauxhall Lane,

Colombo-02

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தடம் 1980-2000
பார்வையும் விமர்சனங்களும்.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

- சி.சிவசேகரம் -

பதினைந்து கட்டுரைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பின் கடைசி நாலு கட்டுரைகள் உண்மையில் இலக்கியம் பற்றியன அல்ல. இரண்டு கட்டுரைகள் விமர்சனங்கள். மற்றவை இலக்கியமும் மாக்லிய, முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கைகளும் பற்றியவை. நூலின் தலைப்பின் பொருந்தாமை பற்றி முதலிற் சொல்லியவன் நானல்ல. பெங்களூர் காவ்யா வெளியிடுகிற நூல்களின் தலைப்பின் பாணியில் இடப்பட்ட இப்பேர் ஒரு நூற்தொடருக்குரிய தலைப்பாகவும் இடப்பட்ட துணைத்தலைப்பு நூலின் தலைப்பாகவும் இருந்திருப்பின் பொருத்தமாயி - ருந்திருக்கும்.

நூலின் முன்னுரையில் சிவத்தம்பி தன்னை மாக்லியரும் அல்லாரும் தாக்குவது பற்றியும் தனிப்பட்ட காரணங்கட்காகத் தன்சொற்கள் வெறுக்கப்படுவது பற்றியும் நியாயம் வரண்ட நிலையில் இயலாமை குரோதமாவது பற்றியும் மனம் வருந்தியுள்ளார். இது அவருக்கு மட்டுமே உரிய ஒரு நிலையல்ல என்று என்னால் உறுதி கூற முடியும். இது போதுமான ஆறுதல் மொழியில்லையென்றும் குரோதத்தின்பாற்பட்ட விமர்சனங்கள் ஏற்கவொண்ணாதன.

பொது வாழ்வு என்று வந்து விட்டால் எல்லாவற்றிற்கும் முகங்கொடுத்தாக வேண்டும். நம் சொற்களும் செயல்களும் அவற்றிலிடையிலான உறவும் கூரிய கண்காணிப்புக்கு ஆளாகின்றன. பொது நன்மை என்ற பேரில் செயலாகவும் செயலின்மையாகவும் சொற்களாயும் மெளனமாயும் வன்மம் தீர்க்கப்படுகிறது. அறமும் ஆன்மிகமும் போதிக்கும் புனிதர்களும் சமூக நீதியின் பேரில் நடாத்தப்படும் ஏடுகளும் வன்மத்தின் கருவிகளாகின்றனர். இதற்கு முகங்கொடுப்பது எவ்வாறு என்பதற்கு எளிய மறுமொழிகள் இல்லை. எனினும் விடைதர வேண்டிய விமர்சனங்களைச் சரியாக அடையாளங் காண்பது பொருத்தமானது என்பேன். எவரும் விமர்சகராக இருந்து கொண்டு விமர்சனங்கள் பற்றி கவலைப்பட முடியுமா? அது போக, எதிரும் புதிருமான திசைகளிலிருந்து விமர்சிக்கப்படுவதை வைத்து நாம் சொல்லுவது சரி என்று ஆத்மதிரிபுதி கொள்ளவும் முடியாது.

சிவத்தம்பியின் விமர்சன பார்வையின் சில முக்கியமான பண்புகளை இங்கு அடையாளங் காட்டுவதன் மூலம் நூலின் முனைப்பை அடையாளங் காட்ட முயல்கிறேன். சிவத்தம்பி தனது அரசியலின் கடந்த காலத்தை மீளாய்வு செய்துள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டாலும், அந்த அரசியலின் சில அம்சங்கள் அவரது எழுத்தின் மீது தமது அழுங்குப் பிடியை விடவில்லை. இவற்றினின்று அவர் விடுபடாதவரை அவரது மீளாய்வு செம்மையானதாக அமையாது என்பது எனது எண்ணம்.

இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கமாக இன்றும் அவர் அடையாளங் காண்பது பாராளுமன்ற அரசியற் சேற்றில் அழுந்திச் சீரழிந்த மொண்டு அரசியற் கட்சிகளையே. அவை

வெளியீடு:

மூன்றாவது மனிதன்பதிப்பகம்,
37/14, வொக்ஸ்வால் லேன்,
கொழும்பு 02.
விலை: ரூபா 210.00

இன்று பொதுஜன முன்னணிக்குள் அடையாளம் இழந்து விட்டன. சர்வதேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவோ அதையொட்டி இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவோ அவரது கணிப்பிற்கு உட்படவில்லை. பாராளுமன்ற அரசியல் பாதை எனும் மாக்லிய வெளியியப் பாதைக்கும் இடையிலான விவாதமும் அவரது கணிப்புக்கு உட்படவில்லை. என்னுடைய கடிதமொன்றின் பின்விளைவாக அடைப்புக் குறிக்குள் தரப்பட்ட ஒரு குறிப்பு. (ப.111) இந்த அக்கறை -யின்மையே மேலும் வலியுறுத்துகின்றது.

இடதுசாரிகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையைச் சரியாக கையாளவில்லை என்பதைக் கூறினாலும் அவர்களது தவறான நிலைப்பாட்டுக்கான காரணம் எங்குமே தேடப்படவில்லை. அண்மையில் தினக்குரலில் நடந்த ஒரு விவாதத்தின் போக்கில், தான் குறிப்பிடும் இரண்டு இடதுசாரி கட்சிகளும் மாக்லியத்துக்குத் துரோகமிழைத்து விட்டன என்று ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். இது மெச்சத்தக்கது. ஆனால் இந்த நூலில் அவர் அந்தளவு தூரத்துக்கு வரவில்லை.

ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றியும் எழுதுகையில் தன் இருபத்தேழாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைத்துள்ள தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பற்றியும் தொடர்ந்து வெளிவரும் அதன் சஞ்சிகையான "தாயகம்" பற்றியும் அது வெளியிட்ட நூல்கள் பற்றியும் அதன் மூலம் உருவான ஒரு எழுத்தாளர் குழாம் பற்றியும் எழுதுவதை அவர் கவனமாகவே தவிர்த்துள்ளார். 1965க்கு பின் வெறும் பேர்ப்பலகையாகி 1975இல் 'தேசிய ஒற்றுமை மாநாடு' ஒன்றை நடாத்திய அபகீர்த்திக்குரிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை மட்டுமே ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய அமைப்பாகக் கருதுகிறார். இதை அவருடைய அரசியற் சார்பினின்று பிரித்து நோக்க முடியாது.

அவருடைய மதிப்பீடுகளில் ஒரு சில பேர்களே மீண்டும் மீண்டும் வருவது அவரது வாசிப்பின் போதாமையாயிருக்கலாம். முக்கிய பங்களிப்புக்களை அவர் புறக்கணிப்பதை நாம் அவ்வாறு கொள்ள முடியுமா? நூலுக்கும் கட்டுரைகளிற்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள தலைப்புக்களில் நோக்கி நிற்கும் விரிவான நோக்கத்துக்கு இவை உதவவில்லை. இன்னாரைச் சொல்லவில்லை என்பது என் முறைப்பாடல்ல. சில கலை இலக்கியத் தடங்கள் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை என்பதே என் குற்றச்சாட்டு.

சிவத்தம்பியின் கட்டுரைகளிற் பொதுவாகவே இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் வரைவிலக்கணப்பட்ட இலக்கியக் கொள்கை கோட்பாடுகளது பங்கு யிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஈழத்து இலக்கிய பரப்பில் சோஷலிஸ யதார்த்தமன்றி விமர்சன யதார்த்தமே வலியுறுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறும் போது (ப.41) ஈழத்து யதார்த்த இலக்கிய வளர்ச்சியின் இயங்கியலை முற்றாகவே தவறவிட்டுவிட்டார். இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம்

என்ற கருத்தாக்கம் வந்த பாதை அதன் தொடக்க நிலையில் சோஷலிஸ யதார்த்தத்துக்கு முக்கியத்துவம் தந்தது. ஆயினும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் சார்ந்த படைப்பிலக்கியத்தின் வளர்ச்சி விமர்சன யதார்த்தப் பாங்கிலேயே அமைந்ததை நாம் காணலாம். சில படைப்புக்களில் புரட்சிகர மனோரதியப் பண்பு காணப்பட்டனும், அவற்றின் கூடச் சோஷலிஸ யதார்த்தத்தை விட விமர்சன யதார்த்தப்பண்பையே நாம் காண முடியும்.

விமர்சன யதார்த்தம் என்ற கருத்தாக்கம் கோட்பாடாக முன் வைக்கப்படாமலே இலக்கிய ஆக்கத்திலும் திறனாய்விலும் செயற்பட்டது. அதன் தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியாகவே போராட்ட இலக்கியம், எதிர்ப்பு இலக்கியம் ஆகியவாறான மக்கள் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் இங்கு அடையாளம் காணப்பட்ட முடியும். போராட்ட இலக்கியம் என்பது போராட்டச் சூழலை ஒட்டியே வளர்கிறது. இவ்வகையில், சாதியத்துக்கு எதிராக மார்க்ஸிஸ-லெனினியாவாதிகள் (பாராளுமன்ற அரசியலில் இருந்த இடது சாரிகள் அல்ல) தந்த தலைமை வழியில் நடந்த போராட்டத்தினதும் அது சார்ந்த இலக்கியத்தினதும் தாக்கம் பெரிது. தமிழ் தேசிய போராட்ட குழுக்களுள் இருந்த இடது சாரிச் சிந்தனையின் தோற்றுவாய்களில் மார்க்ஸிஸ-லெனினிய வாதிகளது போராட்ட அரசியல் முக்கியமானது. சிவத்தம்பியின் கவனம் இந்தத் திசையிற் போகாததற்கு அவரது பழைய அரசியல் நிலைப்பாடு தொடர்ந்தும் ஒரு காரணமாக உள்ளது.

கலைச்சொல்லாக்கத்தில் சிவத்தம்பியின் நாட்டம் பெரிது. அவரது மொழிப் புலமையை அங்கு நாம் காண முடியும். தனது புனைவுகள் சிலவற்றை தனது எழுத்தில் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றை வழக்கிற்குக் கொண்டுவர முயல்கிறார். இது தன்னளவிற்கு தவறானதல்ல. எனினும் அவை வழங்கப்படும் முறையை அவதானித்தால், கட்டுரைப் பகுதிகள் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் தமிழாக்கப்பட்டனவோ என்று எண்ணத் தூண்டும். ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் கலைச்சொற்குகுரிய தமிழ்ச் சொற்களை மூலத்தின் நேரடித் தமிழாக்குவதில் இரண்டு இன்னல்களைச் சந்திக்கிறோம். முதலாவதாக, அவர் வழங்கும் தமிழ் சொல்லை விளங்கிக் கொள்ள ஆங்கில மூலச் சொல்லைத் தேடியறியும் தேவை ஏற்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக "Objective" என்று பதத்தின் தமிழாக்கம் வழக்கில் "புறநிலை" என்று வருகிறது. "Subjective" (அகநிலை, அகச்சார்பான) என்பதன் எதிர்நிலையில் இது அமைவது ஒரு சிறப்பம்சமும் கூட. அதை "விடயினோக்கு" எனச் சிவத்தம்பி வழங்கும் போது, சொல்லின் எளிமையையும் செழுமையும் மற்றுமன்றி முற்குறிப்பிட்ட பொருத்தப்பாடும் அழிந்து விடுகிறது. இவ்வாறான குறைபாடு பிற இடங்களில் இருப்பினும் இந்தச் செல்லாக்கத்தில் அது மிக உக்கிரமாகத் தென்படுகிறது.

மேற்கூறியதிலும் முக்கியமாக, தமிழில் நவீன சிந்தனை ஆங்கிலத்தைச் சார்ந்தே இயலும் என்ற கருத்து வலுப்பெற அந்த அணுகுமுறை இடமளிக்கிறது. ஆங்கில மொழி மூலமாகவே நம்மை வந்தடையும் விடயங்கள் பலவற்றிலும் இந்த அணுகுமுறை செல்லுபடியாகலாம். இது அதிகம் கேடு விளைவிக்காது. ஆயினும் தமிழ் மொழியுடும் தமிழ் சமூக நடைமுறையுடும் விருத்தி பெறும் சிந்தனைக்கும் அவற்றின் பரிமாறலுக்கும் நம் மொழி வழக்கிற்கு நெருக்கமான முறையில் கலைச்சொல்லாக்கம் நிகழ்வது நல்லது. இவ்வாறு போனால் ஈழத்து இலக்கியத்துக்குத் தமிழகத்தில் அடிக்குறிப்புக் கேட்கப்பட்டதை விட அதிக நியாயத்துடன் நாம் கலைச் சொற்களுக்கு அடிக்குறிப்புக்கள் கோரப்படலாம். சிவத்தம்பியின் ஆர்வம், சொந்தெரிவுகளிலும் புனைவுகளிலும் எளிமைக்கும் தெளிவுக்கும் முதன்மை

தருமாயின், மேலும் சிறப்பான கலைச்சொல்லாக்கம் இயலுமாவது மட்டுமன்றி, அவருக்கும் வாசகருக்கும் இடையிலான இடைவெளியும் சுருங்கும்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள இரண்டு விமர்சனங்களில் 'உயிர்ப்புகளின் உயிரைத் தேடி' சிவத்தம்பியின் விமர்சன ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகிறது. அக்கட்டுரையில் கண்ட கூர்மையான விமர்சனக் கருவி சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய விமர்சனத்திற்கு காணப்படவில்லை. சேரனின் கவிதை உலகை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் அநுபூதி நிலையினின்று வியப்பதற்கும் அப்பால் அதில் எதுவும் இல்லை.

இறுதிக் கட்டுரைக்கு முந்திய மூன்றும் சென்ற ஆண்டு 'மூன்றாவது மனிதனில்' வெளியானவை. அவரது கட்டுரைகளில் நான் கட்டிக்காட்டிய குறைபாடுகள் அவருடைய அரசியற் பார்வை தொடர்பானவையாதவால் அவற்றில் பாரிய திருத்தங்களை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. புலம் பெயர்ந்தோர் பற்றிய கட்டுரையில் எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றோர், புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி மிகைப்படக் கூறுவனவற்றிற்கு மாறான விளக்கங்கள் உள்ளன. புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமும் புலம் பெயர்ந்தோரின் எதிர்கால மொழி அடையாளமும் பற்றிய அவரது மதிப்பீடுகள் யாதார்த்தமானவையே. ஆயினும் இனப்பண்பாட்டு அடையாளப் பேணலை இயலுமாக்குவது 'இனத்துவ உரிமைகள்' (Ethnic Rights) மேற்கில் பேணப்படுகின்றமையே என்பது, வரலாற்றைத் தலைகீழாக்கிறது.

இன ஒடுக்கலின் விளைவாகவே பல சமூகத்தவார் தனது பண்பாட்டு அடையாளங்கள் மூலம் தம் தனித்துவத்தை வலியுறுத்த நேர்ந்தது. நிறவாதம் இன்று ஒங்குகிறது. இனத்துவ உரிமைகளை மறுப்பதற்கான நிர்ப்பந்தங்கள் வலுத்து வருகின்றன. ஆனால் இவ்வாறான ஒடுக்கு முறைச் சூழலே இன அடையாளத்தை மேலும் மேலும் அவசியமாக்குவதாகும். யூதரோ, சீனரோ அராபியரோ ஐரோப்பிய சமூகத்தில் ஒரு பகுதியாவதற்கு ஐரோப்பிய நிறவாதம் அனுமதித்ததில்லை. அதுமட்டுமன்றி, இனப்பாடுபாடும் பகைமையும், குடியேறிய சமூகத்தவரிடையே தமது பாதுகாப்புக்கான ஒரு தேவையையும் அத்தேவை சார்ந்த அடையாளத்தையும் வற்புறுத்தின. இவை தொடர்பான போராட்டங்களில் விளைவாகவே இனத்துவ உரிமையும் அங்கீகாரமும் இயலுமாயின.

இந்து மதம் என்ற சொற்றொடரின் பிரயோகம் பற்றியும் சிவத்தம்பி எதிர்காலத்தில் கவனம் செலுத்துவாரென நினைக்கிறேன். இந்துத்துவம் என்னும் மேலதிகப் போக்கின் வாகனமாக இச் சொற்றொடர் இன்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. பிராமணமயமாதல் பல விதங்களில் புத்துயிர்ப்புப் பெற்றுள்ளது. விஸ்வ ஹிந்து பரிஷத் என்ற விஷயிகளின் நிறுவனம் இலங்கையிலும் வேர்கொண்டுள்ளது. இந்து என்ற அடையாளம் விவேகானந்தர் போன்றோர் விரும்பிய விரிந்த நோக்கை இழந்து விட்டது. இந்த அடையாளம் இன்று இந்திய மேலாதிக்கத்துடைய ஒரு பகுதியாகி விட்டது. இதற்கெதிரான தமிழ் அடையாளம் ஒன்றை வளர்த்தெடுப்பது பற்றி நாம் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது.

மொழிவழித் தமிழ் இன அடையாளத்தை ஏற்படுத்தியது தமிழரசுக் கட்சியே எனும் போதும் அமைப்பியல்வாதத்தின் மூலமே பெண்ணியம் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது எனும் போதும், சிவத்தம்பி மார்க்ஸிய மறுப்புக்காக முன்வைக்கப்படும் கருத்துக்களை விமர்சனமின்றி ஏற்றவராகிறார். தமிழரசுக் கட்சி உருவாக்கிய அடையாளம் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திற்கு போலியானது. அதற்கான சமூக அடித்தளமோ அரசியற்

பார்வையோ தமிழரசுக் கட்சியிடம் இருந்ததில்லை. அரசியல் ரீதியாகத் தமிழ் மக்களிடையே வலிய சக்தியாக இல்லாத போதும் இடதுசாரிகளால் ஈழத்தின் தமிழ்மொழி அடையாளத்தை (அதன் பன்முகப்பட்ட தன்மைபை ஏற்று) விருத்தி செய்ய முடிந்தது. தமிழ் தேசியவாதிகள் எவருக்கும் இது இயலாமற் போனது ஏன் என்ற கேள்வியைச் சிவத்தம்பி ஏனோ எழுப்பவில்லை.

நவீன பெண்ணியச் சிந்தனையின் தோற்றுவாய் மாக்ஸியமே. இந்த யுத்தத்தின் முதன்மையான பெண்ணியப் போராளிகள் மாக்ஸியச் சிந்தனை வழி வந்தோரே. 1960களில் மாக்ஸிய-லெனினிய அமைப்புக்களிலும் வியந்நாமில் அமெரிக்காவின் போரை எதிர்த்து நடந்த ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் பெண்ணியவாதிகளது பங்களிப்புப் பெரியது. பெண்ணியத்தை மாக்ஸியத்துக்கும் பகைமையானதாக மாற்றும் பணியில் பின் நவீனத்துவம் பயன்பட்டுள்ளது என்பது உண்மை. பின் நவீனத்துவம், பெண்ணியத்தை ஒரு போராட்ட சக்தியாக மாற்றுவதற்கு வழங்கிய ஆக்க பூர்வமான பங்கு என்ன என்பதே நம் முன்னுள்ள கேள்வி. பெண்ணியம் பிற சமுதாய உரிமைப் போராட்டங்களினின்றும் ஒதுங்கி நிற்பதன் மூலம் சாதிக்கப்படுவது என்ன? இதை விசாரித்த பின்பே, பின்நவீனத்துவத்தின் பங்களிப்பை நாம் சரிவர எடைபோட முடியாது.

நூலிற் பல்வேறு இடங்களிலும் வழங்கப்படும் சான்றிதழ்கள் என்னை வியக்கச் செய்தன. மு.திருச்செல்வம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச்சாயல்களை உள்ளடக்கியே தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணிக்குப் பேர்வைத்தார் என்ற கூற்று (ப.33) : 1966-68 கால யூ.என்.பி அரசாங்க அமைச்சர், 1971 ஜே.வி.பி கவ்வரத்தின் போது யூ.என்.பியை விட உரத்துச் சீனாவைக் கண்டித்தார். அவர் எப்போது ஏகாதிபத்திய விரோதியானார் என்று சிவத்தம்பி மேலும் விளக்க வேண்டும்.

விஞ்ஞானம் பற்றிச் சிந்தனை நிலைப்பட்ட ஆக்கங்களின் குறைபாட்டை 'ஓரளவு போக்குவதற்கு முயன்றவர்' சபா.ஜெயராசா தான் என்ற தீர்ப்பு (ப.54) : சபா. ஜெயராசா ஆற்றிய பணியை யாரும் மறுக்கவேண்டியதில்லை. நானறிய 1970களில். இரண்டு முக்கிய தமிழ் விஞ்ஞான சஞ்சிகைகள் பிரசுரமாயின. இவை பற்றிச் சிவத்தம்பியின் மதிப்பீட்டென்ன? இனப்பிரச்சினையைத் தேசிய இனப்பிரச்சினையாக பார்த்தோராக குமாரி ஜயவர்தன,சாள்ஸ் அபேசேகர,நியூட்டன் குணசிங்ஹ குறிப்பிடப் படுகின்றனர். (ப.115) குமாரி ஜயவர்தனவின் அரசியலையும் சாள்ஸ் அபேசேகரவின் அரசியலையும் அண்மைய வரலாற்றில் வைத்துப் பார்த்துத்தான் இவர்களுக்கு முக்கியம் வழங்கப்பட்டுள்ளதா?

இலக்கியக் கொள்கை பற்றிய கட்டுரைகளில் செய்யப்படவும் கவனிக்கப்படவும் வேண்டும் எனவும் இடது சாரிகள் செய்யத்

தவறியன எவை எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சிவத்தம்பியின் பரிந்துரையில் எவையேனும் அவராலோ அவரது வழிகாட்டலிலோ ஏன் நடைமுறைப்படுத்தவில்லை என்ற கேள்வி என்னுள் எழுந்தது. மாக்ஸியவாதிகள் அதையும் இதையும் செய்யவில்லை என்றோ, பிழையாகச் செய்தனர் என்றோ பட்டியலில் போடும் ஒரு புதிய விமர்சனமரபு கடந்த தசாப்தத்துள் சில தேசியவாத வட்டாரங்களுக்குள்ளிருந்து உருவாகியுள்ளது. இவர்கள் எதைச் செய்தார்கள் என்ற கேள்வி மட்டும் எழுவ தில்லை. சிவத்தம்பியின் மேற்கூறியவாறான எதிர்மறையான கணிப்புக்கள் இவர்களால் மகிழ்வுடன் வரவேற்கப்படுகின்றதில் வியப்பில்லை. சிவத்தம்பி விமர்சிப்பது அவர் சம்பந்தப்பட்ட அரசியலையும் அதனோடு ஒட்டிய ஒரு இலக்கிய அமைப்பையும் தான் அதை முழு இடதுசாரி இயக்கத்திற்கும், குறிப்பாக மார்க்ஸிய -லெனினியச் சிந்தனைக்கும், பொருத்துவது சரியாகாது. மார்க்ஸிய -லெனினியச் சிந்தனை வழிப்பட்டோரின் தவறுகள் பல உள்ளன. ஆனால் அவை சிவத்தம்பி அடையாளங் காண்பன அல்ல. இதை அவர் தெளிவுபடுத்தியிருந்தால் அவருக்கு முரண்பட்டு விவாதிக்க அதிகம் தேவை இராது.

நூலின் முன்னுரை சிவத்தம்பியின் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளின் சாரம்சமாகக் கொள்ளப்படலாம். ஆனார் கட்டுரைகளில் இல்லாத ஒரு பிசுறு அங்குள்ளது. வரலாற்றுக் கால இடைவெளிகளை ஐம்பதுகள் அறுபதுகள் என்று சொல்லிப் போகிற சிவத்தம்பி, விலக்காக ஒரு ஆண்டைக் குறிப்பிட்டால், அது ஏதோ அரசியல் முக்கியத்துவமான ஒன்றாக இருக்கும். எனினும் முன்னுரையில் "1982 களுக்கு (?) முன்னர் நிலவிய விமர்சன எடுத்துரைப்புக்களைப் புனித சின்னங்களாகப் போற்றும் ஒரு மனோபாவம்" வளர்ந்தமை பற்றி எழுதுகிறார். 1982ன் முக்கியத்துவம் என்ன? புனித சின்னங்களான விமர்சன எடுத்துரைப்புக்கள் எவை, எவருடையவை? இந்த நூல் கைலாசபதிக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளதால் 1982க்கும் கைலாசபதிக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை என நம்பலாமா?

சிவத்தம்பியுடன் கருத்தில் முரண்பட்டாலும் அவருடைய ஆய்வு நூல்கள் பல ஆக்கபூர்வமானவை என்பதை ஏற்கிறேன். இந்த நூலை என்னால் அப்படி கருதமுடியவில்லை. தேசியவாதத்துடன் சமரசம் செய்யாமலே ஒரு மார்க்ஸிய வாதியால் தேசிய இன ஒடுக்கலை எதிர்த்தும் விடுதலை போராட்டத்தை ஆதரித்தும் செயற்பட முடியுமாக இருக்க வேண்டும். இது பாராளுமன்ற இடது சாரிகளுக்குக் கைவரவில்லை. அந்த வரலாற்றைச் சர்வதேச இடதுசாரி அரசியல் வரலாற்றுடன் சேர்ந்து விமர்சிக்க தயங்குவதே இந்த நூலின் பெரிய பலவீனம். மாக்ஸியத்தை விட்டுக் கொடுத்துத் தேசிய வாதத்தை ஏற்கும் நிலை ஏற்பட இது வசதிசெய்து கொடுக்கிறது.

நூலின் நேர்த்தியான தோற்றமும், வடிவமைப்பும் மெச்சத்தக்கன.

இன்னமும் வாழ்வேன்,
(கவிதைத் தொகுதி)

-மாவை வரோதயன்-

-சி.சிவசேகரம்-

வெளியீடு:

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை,
சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், 44, 5ம், மாடி,

கொழும்பு மத்திய கூட்டுச் சந்தைத் தொகுதி,

கொழும்பு 11

விலை ரூபா 85.00

ஃலிஞர் மாவை. வரோதயனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி இது கடந்த 14 வருட கால இடைவெளியில் அவர் எழுதிய எழுபதுக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பு இது. பிரசுரமான அவருடைய கவிதைகள் அனைத்தும் இதில் அடங்கா என்றே என்னுகிறேன்.

இன்னமும் மரபுக்கு இசைவான செய்யுள் நடையில் எழுதிவரும் கவிஞர்களுள் ஒருவரான மாவை வரோதயன் சில்லையூர் செல்வராசனைத் தனது ஆதர்ச கவிஞராகக் கொண்டவர். சில்லையூரானின் நகைச்சுவை பாங்கு மாவையூராருடைய கவிதைகளிலும் காணக்கிடைக்கிறது. ஆயினும் பின்னவரது கவிதைகள் உருவான காலம் தேசிய இன ஒடுக்கல் உச்சத்தை எட்டிய பின்னான காலம் என்பதால் கவிதைகளின் முனைப்பு மிகவும் வேறுபடுகிறது.

அவருடைய மரபு சார்ந்த முனைப்பை மீறி, புதுக்கவிதை பற்றிய அவருடைய தயக்கங்களையும் மீறி, அவருடைய கவிதைகளில் மரபு சார்ந்த இறுக்கமான சந்தம் பல இடங்களில் நெகிழ்கிறதை நாம் காணமுடியும். ஒழிவு கவிதைகளில் கவிதையின் போக்கில் சந்த அமைப்பு மாற்றமும் பெறுகிறது. ஏற்ற சொற்றொடரின் முன்பு மரபின் விரைப்பான விதிகள் தடையாக இருப்பதை அவை ஏற்கவில்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. அவருடைய உண்மையான ஈடுபாடு சந்தப்பா வடிவங்களோ என்று எண்ணுமாறு அவருடைய கவிதையின் வீச்சு அவருடைய சந்தப் பாக்களிலேயே அதிகம் தென்படுகிறது.

அவருடைய பாடு பொருள் பெரும்பாலும் போரின் கொடிய விளைவுகள் சார்ந்தும் அமைதிக்கும் சமூகநீதிக்குமான வேட்கை சார்ந்தும் அமைந்தாலும் சமூகத்தின் பிற அம்சங்கள் பற்றி விமர்சனத்தையும் நாம் அவரது கவிதைகள் பலவற்றில் காணலாம்.

மாவை வரோதயனின் படிமப் பிரயோகம் தமிழ்க் கவிதையின் சமகால போக்குக்கட்டு உரியதல்ல. அவற்றில் மரபு சார்ந்த ஒரு பண்பே ஒங்கி நிற்பதையும் நாம் காணலாம். இது வெறும் படிமக் குவியல்களைக் கவிதையாக்குகிற ஒரு பிறழ்விற்கு அவருடைய எதிர்வினையோ என ஐயுர்த் தோன்றுகிறது. எனினும் அவருடைய சமுதாய நீதி சார்ந்த முற்போக்கு சிந்தனையிலும் பழமை சார்ந்த சமுதாய விழுமியங்கள் இழையோடுவதைக் காணும் போது அவரது கவிதை நடையும் அவருடைய உலக நோக்குக்கு உடன்பாடான முறையில் மரபில் வேரூன்றி நிற்கிறது என்றே தோன்றுகிறது.

செல்லத்தம்பியும் குடும்பப் பட்டமும், நாடெங்கள் நாடே, பட்டம் ஒன்று வேண்டும் போன்று பல கவிதைகளில் அங்கதச் சுவையுடன் சமூகச் சீரழிவுகளை அவர் வன்மையாகச் சாடுகிறார். என்றாலும் பெண்கள் கூந்தலைக் குறுக்குவது பற்றிய ஆட்சேபனை எவ்வளவுதான் நகைச்சுவையாய் இருந்தாலும் பெண்கள் கூந்தலைப் பின்னி வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது ஏற்கத்தக்க முடிவல்ல. ஆண்கள் குடுமி களைந்து ஒரு நூற்றாண்டாகிறது. பெண்கள் மட்டும் ஏன் பல நூற்றாண்டுகள் பின்னே நிற்க வேண்டும்?

மரபு சார்ந்த செய்யுள் வடிவங்கள் சொற்சிக்கை மிக்க இறுக்கமான கவிதை அமைப்புக்கு எப்போதும் இடமளிப்பதில்லை. இது பற்றியும் கவிஞர் கணிப்பில் எடுப்பாரெனின் பேச்சோசையின் சத்தங்களையும் தேவையான போது தனித்தனியே சந்தப்பாக்களுடன் மரபுச் செய்யுள் வடிவங்களுடனும் இணைத்தோ பயன்படுத்திக் கவிதைக்கு வலிமை சேர்க்க இயலும்.

கவிதைகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ள விதம் நூலின் தோற்றத்துக்கு பாதகமாகவே உள்ளது. வெண்பா வடிவில் உள்ள கவிதைகளை நீண்டகவிதைகளின் முடிவில் வழங்காமல், நூலின் இறுதியில் வழங்கியிருந்தால் பக்கங்களினதும் நூலின் விலையினதும் அதிகரிப்பு மிகையாக இருந்திராது. மறுபுறம் கவிதைத் தொகுதிகளில் கவிதைகளின் எண்ணிக்கை மிகுதியாக இருக்கும் போது வாசிப்பு சிறிது தடைப்படுகிறது என்பது என் அனுபவம். பாரதி, பாரதிதாசன் கவிதைகளின் முழுமையான தொகுப்புக்களை ஒரு உசாத்துணையாகப் பயன்படுத்துகிறோம். அறிந்த கவிதைகளைத் தேடவும் பாடநூலாயும் பயன்படுத்துகிறோம் எனவே கவிதைகளில் சிலவற்றை இன்னொரு தொகுதிக்காக ஒதுக்கி இருக்கலாம்.

நூலின் முகப்புப்படம் தன்னளவில் நல்ல ஒரு கருத்துப்படமாக இருப்பினும், ஒரு முகப்புப்படமாக, நூல் தலைப்பு வர்ணத் தெரிவு ஆகியவற்றுடன் சேர்த்துப் பார்க்கப்படும்போது, அதற்கும் நூலின் தோற்றத்துக்கும் பாதகமாகவே அமைந்துள்ளது. எழுத்துப் பிழைகள் சிலவற்றையும் தவிர்த்திருக்கலாம் பொதுவாகத் தமிழில் வரும் நூல்களில் உள்ளதை விடக் குறைவு எனினும் நாம் கூடிய முயற்சி எடுப்பது அவசியம்.

மனநதியின் சிறுஅலைகள்
(நாவல்)

கே. விஜயன்

— கா.சிவத் தம்பி —

வெளியீடு:

புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
340, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு 11
விலை ரூபா 200.00

அத்துடன் வகை மாதிரியான நகர்ப்புற தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் கொழும்பைத் தவிர பிற இடங்களில் இல்லை என்பதையும். இங்கும் அவர்கள் முற்றிலும் நகர் நிலைப் பட்டவர்களாக (அதாவது பிற சமூக மட்டத்தினரோடு பண்பாட்டு நிலை உறவு அற்றவர்களாக) இருக்கவும் இல்லை]

இந்தக் குறைபாட்டை ஓரளவு தீர்க்கும் வகையில் 1940,50 களில் கொழும்பின் மிக முக்கியமான தொழிலாளர் வர்க்கச் செறிவிடங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய வெள்ளவத்தை ஆலையை, அதன் தொழிலாளர் வாழ்ந்த குடியிருப்பை அந்த மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பின் புலமாகக் கொண்ட ஒரு நாவல் இப்பொழுது வெளிவந்துள்ளது. வெள்ளவத்தை ஆலை முடப்பட்டு சிதைந்து போய் ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களின்

பின்னர் அதன் தொழிற்சாலை குடியிருப்பு, கீழ் நிலை மத்தியதர வர்க்க வரிப்பிடமாகவும், அங்கிருந்த அரசு மரமும் அரசமரத்தடிப் பிள்ளையாரும் மிக்க பிரசித்தி பெற்றுள்ள மயூரபதி தேவஸ்தானமாகவும் மாறி ஏறத்தாழ இருபது இருபத்தைந்து வருடங்கள் கழிந்ததன் பின்னர் இந்த நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

வெள்ளவத்தை ஆலை இப்பொழுது மீண்டும் நினைக்கவே முடியாத அளவுக்கு மறக்கப்பட்டுப் போன ஒரு சமூக அரசியல் பண்பாட்டுக்கு உரியது.

அந்த ஆலையில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் ஆகியோரையிட மலையாளிகள் தொழிலாளர்களாக 'சக வாழ்வு' நடாத்தி வந்தனர். வெள்ளவத்தை ஆலையின் 'சைரன்' ஒலி ஒடுங்கி நீண்டகாலமாகி விட்டது.

அந்த காலத்தில் இடது சாரிகளின் அரசியல் பலம் கணிசமாக இருந்தது. துறைமுகத் தொழிலாளர்களிடையே இனவாதத்தை புகுத்திய எ.எ.குணசிங்கலின் செல்வாக்கு வெள்ளவத்தை ஆலைக்குள் பெரிதும் புகாதகாலம். அது என். எம். பெராவையும், பி.விப் குணவர்த்தனாவையும் புரட்சிப் பிதாக்களாகக் கொண்டாடிய இடம்.

1956ல் அரசு கொண்டு வந்த சிங்களச் சட்டமும் இலங்கையின் முகத்தையே மாற்றி இனக்குழும அரசியலை இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுறியில் நிரந்தர இயல்பாக்கி விட்ட இன்றைய சூழலில், அந்தக் காலத்தை மீள நினைப்பதே முடியாததாகி உள்ளது.

1956க்கு முந்திய அந்தக் காலத்தில்தான் - 1956க்கு முன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் 1953ல் - இலங்கை இடதுசாரிய இயக்க வரலாற்றின் உச்சக் கட்டமாகிய ஹர்த்தால நடைபெற்றது. இந்த ஹர்த்தாலில் வெள்ளவத்தை ஆலைத் தொழிலாளர்களும் முக்கிய இடம் வகித்தனர். இந்த வரலாற்றையும் அந்தப் பண்பாட்டையும் மீள நினைவுபடுத்தும் நீண்ட கதையாக விஜயனின் 'மன நதியின் சிறு அலைகள்' வந்துள்ளது.

விஜயன் தரும் கதை அந்த ஆலை பற்றியது. ஆலைக்கான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்தவர்கள் பற்றியது. ஆலையின் அரசியல் பற்றியது ஆனால் இவை யாவும் மன நெகிழ்ச்சியூட்டும் ஒரு காதல் கதைக்கான பின் புலமே. ஆலை வழங்கிய வாழ்க்கையின் மையமாகத் தோன்றிய 'சமூக உறவுகள்' இந்தக் காதல் கதையின் அச்சாணியாக இருப்பது உண்மை எனினும் அத்தொழிலாளர் வாழ்க்கையோ அதன் பிரச்சினைகளோ நாவலை வளர்த்துச் செல்லும் உந்து சக்தியாக அமையவில்லை. [கதை அந்த மில்லின் பின் புலத்தில் நடைபெறுகிறது. ஆனால் நாவல் எவ்வகையிலும் அரசியல் நாவல் அல்ல, அரசியல் சம்பவங்களின் பின்புலத்தில் நடைபெறும் ஒரு மனோரம்மியமான காதல் கதை.]

இந்த அழுத்த வேறுபாடு ஏற்பட்டதற்கான காரணத்தை அறிய முற்படுகின்ற பொழுது, பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் (தமிழ் நாவல் இலக்கியம் முழுவதும் என்று கூட சொல்லலாம்) இடம் பெறாத 'பாடல்' பிரச்சினை ஒன்று (Textual Problem) முக்கியமாகின்றது. நடந்தது இதுதான்: இதே விடயம் பற்றி விஜயன் முன்னர் எழுதிய 'மனித நிழல்கள்' என்ற நாவலின் படி (பிரதி) அது வீரகேசரி போட்டியில் பரிசு பெற்றிருந்தும் தொலைந்து போய் விட்டது. இப்பொழுது வெளியாகியுள்ள பாடத்தை (Text) விஜயன் மிக அண்மையில் எழுதியுள்ளார். (இப்படியே எழுதிய காலம் திட்டவாட்டமாக குறிப்பிடப்படவில்லை.) முதல் வடிவில் ஆசியர் கூற்றுப்படி ஏறத்தாழ 500 பக்கங்களாக அமைந்தது. இப்பொழுது 211 பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு சம்பவக் கோவையாக வந்துள்ளது. இதனை ஆசிரியரே ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். (மனநதியின் சிறு

அலைகள் நிறைய சம்பவங்களுடன் - வேகமாக ஓடுவது போலவே... பக்கம் 111; அழுத்தம் கட்டுரையாசிரியருடையது)

இந்த நாவல் இப்பொழுது தரப்பட்டுள்ள எடுத்துரைப்பில் எந்த அளவுக்கு ஒரு நாவலாக அமைந்துள்ளது என்பது ஒரு முக்கியமான வினாவாகும். அந்த பிரச்சினைக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் நாவலின் கதைப் பின்னலை நோக்குவோம்.

மில்லின் குடியிருப்பில் உள்ள பிரபா என்ற (மலையாளத் தொழிலாளி இளைஞன்) தான் வாழ்ந்த "தோட்டத்தில்" வாழ்ந்த இன்னொரு தொழிலாளியின் (அவர் முஸ்லிம்) மகளான அனிஷாவை விரும்புவதும் அனிஷா அவளை விரும்புவதும் தான் கதையின் தளம். அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் அதனை ஒரு இயல்பான மனஒட்டமாகவே காட்டுகிறது. இவனது இந்த உணர்வை அவனது நண்பர்கள், இன்னொரு இல்லாமிய பெண் (மும்தாஜ்) புரிந்துகொள்கின்றனர். பிரபாவும் அனிஷாவும் இணைவதை விரும்புகின்றனர் கூட. ஆனால் மில்லின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கை காரணமாக பிரபா சிறை செல்ல அனிஷா பேருவகையிலுள்ள ஒரு முஸ்லிம் இளைஞனை மணக்கிறார். ஆண் குழந்தையைப் பெற்று தாய்விட்டுக்கு வந்த பொழுது பிரபா ஹர்த்தால் ஊர்வலத்தின் பொழுது சுடப்பட்டதை மும்தாஜ் மூலம் அறிகின்றார்.

இந்தக் கதை மூன்று பேருடைய கண்ணோட்டங்களில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது (அனிஷா-16 அத்தியாயம், பிரபா-8, மும்தாஜ்-4)

இந்தக் கதையோட்டம் நெசவாலையின் அருகே ஓடும் கால்வாயின் (நதி) பின்புலத்திலும் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. மன நதியின் சிறு அலைகள் என்ற உருவகம் (Metaphor) அதற்குள் இருந்து தான் கிளம்புகின்றது.

யப்பானிய யுத்தப் பின்புலத்தை வைத்து எடுக்கப்பட்ட யப்பானியப் பெண்- அமெரிக்க இளைஞன் காதலை (பெரும்பாலும் நிறைவேறாத காதலை) நெஞ்சு கவல் எடுத்துச் சொல்லும் ஹெராலிஷ்ட் / பிரிட்டிஷ் படம் போன்று கதை 'ஓடுகிறது'.

நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் ஒரு காதல் கதை, பாத்திரங்கள் மிகுந்த பல்வியத்துடன் நடந்து கொள்கிறார்கள். துளிகூட விரசம் இல்லாத கதையோட்டம். அனிஷாவின் கணவன்: ஓ. அற்புதமான கதாபாத்திரம். ஒரு நல்ல கதையை நல்ல முறையில் சொல்லிச் செல்லும் விஜயனுக்கு என் பாராட்டுக்கள். ஆனால் இந்தக் கதை நாவலாகி விட்டதா என்பதுதான் கேள்வி. இந்த இடத்தில் தான் நமது தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் பலர் சறுக்கி விடுகிறார்கள் என்பது என் கருத்து.

நாவல் என்பது ஒரு விடயம் (theme) பற்றிய ஒரு சமூக- உறவு பிரச்சினை பற்றிய சித்திரிப்பு (Depiction) ஆகும். இதில் சம்பவங்கள் (events) பெறும் இடம் பாத்திரங்களின் முழுமையை உணர்ந்துவதற்கே, சம்பவங்களின் ஊடாக வரும் பாத்திரங்களின் நிலை, இந்த நிலைகள் காரணமாக மேற்கிளம்பும் மனிதநிலை (Human Condition) அந்த மனித நிலை வாழ்க்கை பற்றிச் சுட்டும் விளக்கம் (ஒளிப்பாய்ச்சல்) தான் நாவலின் பிரதான பலம். கதைப்பின்னலுக்கான சம்பவங்கள் மனிதநிலைச் சித்திரிப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். அந்தச் சித்திரிப்பு அது பாத்திரத்தின் அசைவியக்கத்தால் (Mobility) வருவது. இதனால் நாவல் எப்பொழுதும் ஒரு மனிதப் பிரச்சினையை விளக்குவதாக அமையும்.

ரோலர் ஹோயின 'புத்துயிர்ப்பு', 'அன்னா கரினா' ஹெயின்லேயின் 'கடலும் கிழவனும்' போன்ற நாவல்கள் உலக இலக்கியங்களாகத் திகழ்வதற்கு இதுதான்காரணம்.

தமிழில் இந்தப் போக்குச் சற்றுக் குறைவு. மாத, வார சஞ்சிகை

வழி வெளியீடு, தொடர்கதை என்ற கோட்பாடு ஆகியன பெரும்பாலான தமிழ் நாவல்களை நீண்ட கதைகளாக்கி விட்டன. அந்தக் கட்டுக் கோப்பை உடைத்து வந்த தமிழ் நாவல்கள்தான் நாவல் இலக்கணத்துக்கு அண்மித்து நின்றன. சில தொடர் கதைகள் இந்தவரையறையால் சிரமப்படவில்லை. (கமலாம்பாள் சரித்திரம், மோகமுள்) இந்த மனித நிலை (இன்னொரு வகையில் சொன்னால் மனித அவலம் அல்லது மனித முயல்பு) இப்பொழுதுதான் படிப்படியாக தமிழ் நாவலின் எழுத்துப் போக்கில் பரிச்சயமாகின்றது. இந்தப் பரிச்சயப்படுத்தலில் சுந்தர ராமசாமிக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. ஆரம்பத் தடம் பதித்த பெருமை க.நா.சுவாமிக்கு உண்டு (பொய்த்தேவு) சுந்தர ராமசாமியை தொடர்ந்து ஜெயமோகன், கோணங்கி முக்கியமானவர்கள்.

சம்பவங்கள் நிறைய உள்ள கதையோட்டம் உள்ள நீண்ட கதைகளெல்லாம், நாவல்களாகிவிடாது. (பார்க்க- டானியலின் பஞ்சமருக்கும் கானலுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை)

மனித நிழல்கள் (முதல் படிவ) மனநதியின் சிறு அலைகளாக மாறிய பொழுது இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டதென்று கருதுகிறேன். நாவலின் பெயர்மாற்றத்திலேயே (மனித நிழல்கள் - மனநதியின் சிறு அலைகள்) அதன் எழுதுவிடய அழுத்தமும், சித்திரிப்பு அழுத்தமும் மாறிவிட்டிருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன். இப்படியான நேரங்களில்தான் தொழில் முறைப் பதிப்பு வல்லுனர்கள் (Editor) ஒரு படைப்பை புதுமைப்படுத்த செம்மைப்படுத்த உதவுவர். துரதிர்ஷ்டவசமாக தமிழ் பதிப்பு உலகிற்கு இன்னும் பதிப்பு வல்லுனர்கள் வரவே இல்லையே.

இவ்வாறு கூறுவதை விஜயன் தவறாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது. இந்தப் படைப்பின் சாத்தியப் பாடுகளை உணர்த்த (பயன்படுத்தப்படாத) ஆற்றல்களை மனம் கொண்டே இதனைக் கூறுகின்றேன்

கதை சொல்லிகள் நாவலாசிரியர்கள் ஆவதில்லை. சனரஞ்சகக் கதை சொல்லிகள் எல்லோரும் நல்ல நாவல் ஆசிரியர்களாகி விட முடியாது. இந்த மனித நிலைச் சித்திரிப்பு முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கும் பொழுதுதான் நாவலின் மொழிநடை முக்கியப்படும். இக்கட்டத்தில் நாம் இன்னும் தமிழ்ப் புனை கதையின் மொழி பற்றி அதிகம் சிந்திக்கவில்லை என்ற விமர்சன உண்மையையும் பதிவு செய்து கொள்ளுவது அவசியமாகின்றது.

இவ்வாறு சற்று ஆழமாக சிந்திக்க முனையும் பொழுதுதான் இந்த நாவலின், இந்தத் தலையங்கத்தின் போதாமையும்-ஓரளவுக்கு முரண்தலையும் தெரியவருகிறது.

அனிஷா, பிரபா ஆகியோரின் மன நதியில் கிளம்புபவை உண்மையில் சிறு அலைகள்தானா? நாவலின் மையமே அந்தக் காதலும் அதன் பல்வியத் தன்மையும் தான். தனது காதல் வெற்றிகிட்டாமையை எவ்வாறு அனிஷா உயர் நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறாள் என்பதிலேதான் அந்தப் பாத்திரத்தின் மனித மேன்மை தெரிய வருகிறது. (குறிப்பாக தனது கணவனை அவள் நோக்கும் முறைமை)

மனநதியின் சிறு அலைகள், மனித நிழல்கள் என்ற நல்ல படைப்பாக அமைந்திருக்க கூடிய ஒரு எழுத்து முயற்சியின் நிறைவேறாத வடிவமாகவே உள்ளது. எனக்கு அதில் பிடித்திருப்பது அந்த நாவலுக்குள்ளே உள்ள இன்னும் முற்றிலும் எடுத்துரைக்கப்படாத மானுடச் சாத்தியப் பாடுகள்தான்.

பின் குறிப்பு :

தனது நாவலின் முதல் படிவம் தொலைந்துபோனதைக் கணக்கில் கொள்ளாத விமர்சகர்களைச்சாடும் விஜயன் அப்பிரதிகளைத் தொலைத்து விட்டதாகக் கூறும் இலக்கிய நண்பர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட ஏன் தயங்குகிறார்?

‘மூன்றாவது மனிதன்’ கிடைக்கும் இடங்கள்:

பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம்,
340, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு-11.

எஸ். தியாகசேகரன்,
2/12, டயகம பலாள்,
டயகம.

பெரஸ்கோ கொய்யூனிகேஷன்,
பிரதான வீதி,
அக்கரைப்பற்று.

இலங்கைக்கு வெளியில்:

அடையாளம்.

H15/193, II மாடி,

கருப்புர் வீதி,

புத்தானத்தம், தமிழ் நாடு.

பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம்,
309.A2/3, காலி வீதி,
வெள்ளவத்தை,
கொழும்பு-06.

சி.ஜெயசங்கர்,
விரிவுரையாளர்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
வந்தாறுமுல்லை.

மிலேனியம் புக்லேண்ட்,
186, திருஞானசம்பந்தர் வீதி,
திருக்கோணமலை.

இ. பத்மநாப ஐயர்,
London.

சுவத்ரசியன் புக்ஸ்
44,3ஆம் மாடி,
கொ.ம.ச.தொகுதி,
கொழும்பு-11.

உமாவரதராசன்,
சிங்கர்,
கல்முனை.

சந்திரபோஸ் சுதாகர்,
87, வியாசர் வீதி,
தோணிக்கல்,
வவுனியா.

அறிவாலயம் புத்தகசாலை,
7 Rue Perdonnet,
750 10 Paris, France.

இஸ்லாமிக் புக்ஹவுஸ்,
77, தெமடகொட வீதி,
கொழும்பு 09.

புக்ஸ் வேல்ட்,
41, மட்டக்களப்பு வீதி,
கல்முனை.

அறிவாலயம் புத்தகநிலையம்,
இரணைப்பால் வீதி,
புதுக்குடியிருப்பு,
முல்லைத் தீவு.

Kalam,
P.O.Box 7305,
509, St.Chair Avenue,
M6C 1C0, Canada.

ஹாதி புத்தகநிலையம்,
தெமடகொட வீதி,
கொழும்பு-09.

சிராஜ் மஸ்ஹூர்,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
ஓலுவில்.

வீ.சேந்தன்,
வன்னியசிங்கம் வீதி,
தாவடி வடக்கு,
கொக்குவில்.

A.G.Yoharaja,
Thunstettenstr. 52,
4900 Langenthal,
Switzerland.
062 923 13 11

ஏ.இக்பால்,
றிபாயா மன்சிவ்,
தர்காடவுண்.

சென்றல் புக்சொப்,
பொத்துவில் வீதி,
அக்கரைப்பற்று.

திரு. சிவபாலன்,
இலங்கை வாங்கி,
யாழ்ப்பாணம்.

துரைவி நினைவலைகள்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

துரைவி பதிப்பகம்

85, ரட்ண ஜோதி சரணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு-13

துரைவி
நினைவலைகள்

50 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாசிப்பின் அனுபவத்தால் உரம் பெற்று, தனது வாழ்நாளின் இறுதிப்பகுதியை ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தில்

“மலையக இலக்கியத்தை” பதிவாக்க உழைத்த அமரர் துரை விஸ்வநாதனின் மிகப் பெரும் பங்களிப்பை மனங்கொள்ளத் துணையான பதிவே இந்நூல். தந்தையின் பங்களிப்பை தனயன் “ராஜ் பிரசாத்” தொடர் முன் வந்திருப்பது தந்தையின் மேல் உள்ள பற்று மட்டுமல்ல; தந்தையின் இலக்கியப்பங்களிப்பை மனப்பூர்வமாக ஏற்ற காணிக்கையுமாகும். இதுவரை “துரைவி” வெளியிட்டகத்தால் பத்து நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. துரைவிபற்றிய பலகட்டுரைகளும் உள்ளன. 0

கீழ்க்கரை பண்பாட்டுக் கோலங்கள்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

மானா மக்கீன்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

சென்னை-600017

தமிழ் நாட்டின் கீழ் முனையில் உள்ள கீழ்க்கரை முஸ்லிம்களின் வாழ்வியல் கலாசார, பண்பாட்டு விடயங்களை பதிவு செய்யும் ஒரு ஆவணமாக இதில் உள்ள விடயங்கள் அடங்குகின்றன- இலங்கை வாழ்

முஸ்லிம்கள் இதனை வாசிப்பதன் ஊடாக தமிழ் நாட்டு-கீழ்க்கரை முஸ்லிம்கள் வாழ்வுடன் ஓப்பிட்டு, இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்களின் கலாசார, பண்பாட்டு ஒருங்கிணைவு, வேறுபாடுகள் பற்றி புரிந்து கொள்ள முடியும். திருமணம், கந்தூரி, மத இணக்கம், பள்ளிவாசல்கள், கீழ்க்கரை வாழிடங்கள், தெருவுகள், முஸ்லிம் பண்டிகை போன்ற கீழ்க்கரை முஸ்லிம்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டு அம்சங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. வேர்களைத் தேடுவதற்கான ஒரு முயற்சியாக இதைக்கொள்ளலாம் 0

மரபுவழித் திறனாய்வும்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும்

(பத்தி எழுத்துகள்)

மீரா பதிப்பகம்

191/23

ஹைலெவல் வீதி

கிருவப்பனை

பதினைந்து தலைப்புகளில் திறனாய்வு பற்றி கே.எஸ்.சிவகுமாரன் எழுதிய கட்டுரைகளும் தினக்குரலில் வெளியான கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் நேர்முகமும் இத்தொகுதியில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட திறனாய்வு தொடர்பான பல சர்ச்சைகளை கே.எஸ்.தனது கோட்பாட்டின் ஊடாக தெளிவுபடுத்த முயன்றிருக்கிறார். அவரின் இப்பணி ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுக்கு முக்கியமாகிறது. 0

கடைசிச் சொட்டு உசிரில்

(கவிதைத் தொகுதி)

எஸ்.நளீம்

“யாத்ரா”

நண்பர் இலக்கியக் குழு

வாழைச்சேனை.

கவிஞர் எஸ்.நளியினால் 1990 தொடக்கம் 2000ஆம் ஆண்டு வரை எழுதப்பட்ட கவிதைகளில் ஒரு சிலவற்றை தொகுத்து இத்தொகுதியை

வெளியிட்டுள்ளார். 1990களின் பின் கிழக்கில் ஏற்பட்ட இனமோதல், ஆயுத மோலாதிக்கம்- அம்மண்ணில் வாழும் ஒரு படைப்பாளியை பாதித்த உணர்வை, கவிதையாக நம்முன், நம் வரலாற்றின்முன் கொண்டுவந்திருக்கிறார். இனப்போரில் பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களின் இழப்புகளும், கண்ணீரும், அவர்களது வாழ்வும் இருப்பும் கணக்கெடுக்கப்படவேண்டியவை, இலக்கிய வரலாற்றிலும் கூட என்பதற்கு நளியின் படைப்புகள் தக்க சாட்சியாகவுள்ளது. 0

எழு கதைகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

எழு கலை இலக்கிய பேரவை

2ம் வட்டாரம்

புதுக்குடியிருப்பு

முல்லைத் தீவு

இனப்போரின் மிக உக்கிரமான வன்னி மண்ணில் அரசியல், இராணுவாதப் பகைப்புலத்தில் உள்ள, அங்கே வாழ்ந்து வருகின்ற மூத்த எழுத்தாளர் க.சா அரியநாயகம், இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் தொடக்கம் இளம் பரம்பரை வரையானவர்களின் 13

கதைகளின் தொகுப்பு இந்நூல். தமிழ்மாறன், சிந்துஜா வித்தியாசாகர், ந.மயூரரூபன், ஆவரங்லில் சுதன், நாடவலை மனோரஞ்சிதன், சுதந்திரன், முல்லைக்கமல், கை.சரவணன், ஆ.ந.பொற்கோ, பு.சத்தியமூர்த்தி, ஆதிவட்சமி சிவகுமார் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. 0

போராட்டம் சூழ்ந்த வன்னி மண்ணின் வாழ்வை நம்மில் தொற்றவைக்கும் படைப்பாக இச் சிறுகதைகள் இருப்பது முக்கியமானது. நவீன அச்சுவசதியற்ற குழுவில் மிக அழகியலுடன் இத்தொகுதி வெளிவந்துள்ளது. போராட்ட இலக்கியப் பதிலில் இத்தொகுதி முக்கியமானது. 0

V301

V301

V301

சுவடு

தொகுப்பாசிரியர் எம்.ஆர்.எம்.ரிஸ்வி
சிந்தனை வட்டம்
14, உடத்தலவிள்ள மடிகே
உடத்தலவிள்ள

மத்திய மாகாணத்தில் இயங்கும் “சிந்தனை வட்டம்”தின் நூறாவது நூல் இது. இந்த நூலுக்கு ஒரு விசேட கணிப்பும் உள்ளது. “இரட்டைத் தாயின் ஒற்றைக் குழந்தை” என்ற கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா நிகழ்வுகளின் பதிவாக இந்நூல் வந்துள்ளது. தமிழ் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுப்பதிவில் ஒரு நூலின்

வெளியீட்டைத் தொகுத்து - மற்றொரு நூல் வந்துள்ளதாக அறிய முடியவில்லை. அந்த வகையில் இந்நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நூல் வெளியீட்டின் போது உரையாற்றப்பட்ட உரைகள், புண்ணியாமீனின் நேர்காணல், கௌரவிக் கப்பட்டோர் விபரம், பரிசு பெற்றோர் விபரம் சிந்தனை வட்டத்தினால் இதுவரை வெளியிடப்பட்ட நூல்களின் விபரம், புகைப்படங்களுடன் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன-புண்ணியாமீன் அவர்களின் பங்களிப்புக்கு தக்க ஆவணச்சான்றாக இத்தொகுப்பு விளங்குகிறது.

0

மனங்களிலே நிறங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)
ஒலுவில் அமுதன்
67, புதுப்ள்ளி வீதி
அக்கரைப்பற்று-05

“ஒலுவில் அமுதன்”தொடர்ச்சியாக படைப்பில் கியத்தில் காலூன்றி நிற்பவர். 1980 தொடக்கம் 2001 வரை ஐந்து நூல்களை நமக்குத் தந்துள்ளார் - ‘மனக்கோலம்,’ ‘மரணம் வரும் வரைக்கும்’ என்கிற இரு

கவிதைத் தொகுதிகள், “கலையாதமேகங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி, “நாம் ஒன்று நினைக்க” நாவல் என்பது அவரது முந்திய நூல்களாகும். “மனங்களிலே நிறங்கள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் ஒன்பது சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவரின் எழுத்தின் பிரதான தளம் சமூகச் சூழலும், அதில் எதிர்ப்படும் மனித பாத்திரங்களுமே. சமூக மனிதனின் நடத்தைப் பதிவுகள் சிறுகதைகளாக மேற்கிளம்பி வருகின்றன.

0

ஷிக் வா

பதிப்பாசிரியர் -எம்.எஸ்.எம்.அனஸ்
இலங்கை தென்கிழக்கு ஆய்வுமையம்
மீவத்தூற, பேராதனை.

மகாகவி அல்லாமா இக்பால் பற்றி தென்கிழக்கு ஆய்வுமையம் எம்.எஸ்.எம் அனஸ் அவர்களின் அணுசரணையுடன் நடாத்தப்பட்ட ஆய்வரங்கில் பாடப்பெற்ற- அல்லாமா பற்றிய கவிதைகளை உள்ளடக்கி இந்நூல் வந்துள்ளது. “இதிலுள்ள

கவிதைகள் முறையீட்டு அவலக் குரல்கள் மட்டுமல்ல, அவை நீதியினதும் சமாதானத்தினதும் தேடல்களுமாகும். முஸ்லிம்களின் துயரங்களுக்காக அவை அவலக் குரல் எழுப்பினாலும் இலங்கையிலும் உலகிலும் மனித குலத்திற்கு எதிராக நடக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் அநியாயங்களுக்கும் எதிரான போர்க்குரல்களாவும் அவை உள்ளன” என்கிறார் இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர்

0

நீங்கள் நலமாக

எம்.கே. முருகானந்தன்
மீரா பதிப்பகம்
191,23 ஹைலெவல் வீதி
கொழும்பு-06

இலக்கியப் படைப்பாளனமை முயற்சிக்கு வெளியில் ஈழத்து தமிழ் சூழலில் தமிழ் அறிவு நூல்களின் வருகை மிகச் சொற்பமானதே. இதுமிகக் குறைபாடான ஒரு அம்சமாகவே தொடர்கிறது. இந்நிலையில் அனுபவத்தையும் நவீன அறிவையும் தன்னகத்தே டாக்டர் முருகானந்தன் அவர்கள் “நலவியல்” துறையில் கொண்டுள்ளது-காத்திரமான பங்களிப்பு.

தனது அனுபவ அறிவுடன் இந்நூலை தமிழ் வாசகப்பரப்புக்கு தந்துள்ளார். ஏவவே இத்துறையில் ஏழு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இத்துறையில் இவரின் பங்களிப்பு மிகவும் கனதியாகவே அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் தேவையும் அவசியமும் கருதி இந்நூல் இப்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் என்.கே.முருகானந்தன் மக்கள் மீது கொண்ட ஒரு வைத்தியருக்குரிய மனித நேயத்தையும் அரவணைப்பையும் அவரது பரந்த அனுபவத்தையும் நவீன அறிவையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது-காத்திரமான பங்களிப்பு.

0

தரிசனங்கள்: நிலவின் நிழலில்

வை.அஹ்மத்
உயிர்ப்பைத்தேடும் வேர்கள்
வாழைச்சேனை (கி.மா.)

வை. அஹ்மத் நம்மிடையே வாழ்ந்து அகாலமரணமடைந்த கிழக்கின் முக்கிய படைப்பாளி-அவர் மரணமடைந்து பத்து வருடங்களின் பின் அவருடைய இரு குறு நாவல்கள் நூலாகிறது. வை.அஹ்மத் இன்றும் நம்மிடையே பேசப்படுபவராகிறார்-அவரின்

படைப்புகளை நூலாக்குவதில் “உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள்” முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. ஏ.பி.எம்.இதீஸ் அவர்களின் பிரதான உழைப்புடன் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. “நிலவின் நிழல்” 1968ல் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்தது. இது ஆசிரியரின் முதலாவது நாவலாகும். “தரிசனங்கள்” 1992ம் ஆண்டு தொடராக வீரகேசரியில் வெளிவந்து அவரின் அகால மரணத்துடன் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. இவ்விரு குறு நாவல்களும் கிழக்கு வாழ்வின் பெறுமானமுடைய வாழ்க்கைப் பதிவுகளாக உள்ளது.

0

'தமிழ்க் கலை இலக்கிய வரலாற்றில் தடம் பதித்த கிழக்கிலங்கையர்'

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறையினர் ஏற்பாடுசெய்திருந்த கருத்தரங்கு

-ஜம்ஷித் .ஏ. அலீஸ்

'தமிழ்க் கலை இலக்கிய வரலாற்றில் தடம் பதித்த கிழக்கிலங்கையர்' எனும் தலைப்பிலான மூன்று நாள் கருத்தரங்கொன்று, சென்ற ஏப்ரல் 07, 08, 09-ஆம் திகதிகளில் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறையினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த இக்கருத்தரங்கு, சமகால இலக்கிய நிகழ்வுகளுள் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தொடக்க நிகழ்ச்சி ஏப்ரல் 07ந் திகதி மொழித்துறை இணைப்பாளர் றமீஸ் அப்துல்லாஹ்வின் தலைமையில் நடைபெற்றது. தொடக்கவுரையை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தர் எம்.எல்.ஏ. காதர் நிகழ்த்தினார். கலை, கலாசார பீடாதிபதி கே.எம்.எச். காலிதீன் வாழ்த்துரை வழங்கினார்.

கருத்தரங்கிற்கான அறிமுகவுரையை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரும், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை ஆலோசகருமான கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான் நிகழ்த்தினார். அவரது உரை கருத்தரங்கு பற்றிய பொது அறிமுகத்தை வழங்கும் வகையில் அமைந்திருந்தது. அதிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கு தருவது பொருத்தமானதாகும்.

"சமகால இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியனும், இலக்கிய விமர்சனமும் மிகுந்த சவால்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். கிழக்கிலங்கையின் தமிழ்ப்பண்பாட்டியல் வளர்ச்சியில் இங்குள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் பங்குண்டு."

"ஒரு பல்கலைக்கழகத்திற்கு முன்று பணிகள் உண்டு. அதிலொன்று அறிவைத் தேடுவது. மற்றது அறிவைப் பரப்புவது. மூன்றாவது அறிவைப் பிரயோகிப்பது. அறிவைத் தேடுவது என்பது ஆய்வியலுக்குட்படுகின்றது. இது ஒரு பல்கலைக் கழகத்தினுடைய முக்கியமான தொழிற்பாடாக உள்ளது. அவ்வாறே பெற்ற அறிவை மாணவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பரப்புவது அடுத்த பணியாகும். இந்த அறிவை சமூக முன்னேற்றத்திற்காகப் பிரயோகிப்பது ஒரு பெரும் பணியாகும்"

"இலக்கிய வரலாறு என்னும்போது அது காலம், இடம் ஆகிய இரண்டு அம்சங்களையும் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்த அடிப்படையில் இலக்கியத்தினுடைய தோற்றம், அதனுடைய வளர்ச்சிப் போக்குகள் என்பன பற்றி சமூக, பண்பாட்டியல் வளர்ச்சிப் பின்னணியிலே நோக்கும்போது இலக்கியமானது அனைத்து மனிதத் துறைகளிலும் மனிதனது ஒட்டுமொத்தமான அனுபவத்தை உள்ளடக்குவதனால் இலக்கிய வரலாறு என்பதும் - ஏதோ ஒரு வகையில் - பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது."

"இலக்கிய வரலாற்றை நாங்கள் தனியானதொரு ஆய்வுப் பிரிவாக கருதமுடியும். ஆயினும் அதனை சமூகவியல், பண்பாட்டியல் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகவும் - ஏன் மனித வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகவும் - நாம் அவதானிக்கலாம். இலக்கியம் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கமைய மாற்றம் பெற்று வருகின்றதென்ற உண்மை எல்லோரும் அறிந்த விடயம். அந்த வகையிலே இலக்கிய வரலாற்றை நாம் கால அடிப்படையிலும் நோக்கலாம்" என்றார்.

மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் பற்றிய விபரம் வருமாறு:

தடம் பதித்தவர்

கட்டுரை வாசித்தவர்

01. அப்துல் காதர்லெவ்வை	கலாநிதி துரைமனோகரன் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)
02. மருதூர்க் கொத்தன்	றமீஸ் அப்துல்லாஹ் (தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
03. வ.அ.இராசரெத்தினம்	கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமான் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)
04. புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்	பேராசிரியர் க.அருணாசலம் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)
05. புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை	பேராசிரியர் சி.மௌனசூரு (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
06. வித்துவான் வீ.சி. கந்தையா	பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனசூரு (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
07. கவிஞர் அண்ணல்	கே.எம்.எச். காலிதீன் (தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
08. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரம்	சு.பாலசுமார் (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
09. பித்தன் கே.எம்.எம். ஷா	ஏ.எப்.எம்.அஷ்ரப் (தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
10. எஸ்.பொன்னுத்துரை	கவிஞர் ஏ.இக்பால்
11. அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது	எம்.எல்.எஸ்.றாஹிலா லியாட் (தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
12. தி.த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை	கலாநிதி செ.யோகராசா (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)
13. பாலுமகேந்திரா	உமாவரதராசன்
14. தர்முசிவராமு	பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

(கட்டுரை க.இரகுபரனால் வாசிக்கப்பட்டது)

15. புரட்சிக் கமால்

எம்.ஐ.ஏ.எஸ். சாதியா (தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

16. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம்

கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ் (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

சுவாமி விபுலானந்தர் பற்றி பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியும், அகிலேசப்பிள்ளை பற்றி சி.ஜெயசங்கரும் கவிஞர் நீலாவணன் பற்றி வ.மகேஸ்வரனும், வித்துவான் பூபாலப்பிள்ளை பற்றி பேராசிரியர் இரா.வை. கனகரத்தினமும், வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.ஸீ. நடராசா பற்றி பேராசிரியர் சி.மௌனகுருவும் கட்டுரை வாசிப்பதாக இருந்தும், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் அவை வாசிக்கப்படவில்லை.

இக்கருத்தரங்கு வெறுமனே இலக்கியத்தை மட்டுமல்லாது, கலைத்துறையையும் உள்ளடக்கியிருந்தமை மிக முக்கியமானதொரு அம்சமாகும். குறிப்பிட்ட சிலர் மட்டும் தடம் பதித்தவர்களாக தெரிவு செய்யப்பட்டமை பற்றி பல சர்ச்சைகள் எழு முடியும். சிலருக்கு இத் தெரிவில் உடன்பாடு இல்லாமலும் இருக்கலாம். இக்கருத்தரங்கு இத்தோடு முற்றுப் பெறாது, ஒரு தொடர் நிகழ்வாக அமையப்ப போகின்றது என்பதே இது பற்றி எழுப்பப்படும் சர்ச்சைகளுக்குரிய பதிலாகும் என கருத்தரங்கு ஏற்பாட்டாளர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

“இந்த முன்முயற்சி நிறைந்த நெஞ்சுடன் வரவேற்கப்படவேண்டியதாகும். எதையேனும் ஆரம்பத்தில் தொடங்குபவர்களுக்கு கல்வெறிகளும் தாக்குதல்களும் வருதல் இயல்பே. ஆயினும் உங்களது இந்த நல்ல முயற்சியை சளைக்காது தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்க வேண்டும்” என பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு குறிப்பிட்டார். எதிர்காலத்தில் இவ்வாறான முயற்சியை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும் இணைந்து செயற்படுத்துவது மெலும் பொருத்தமாக அமையும் என பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு தெரிவித்தார்.

இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்து தமிழ் முஸ்லிம் இன உறவில் விரிசல் விழுந்துபட்ட காலத்தில் இது போன்ற முயற்சிகள் சமூக அரசியல் ரீதியாக மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவையாகும். கலை இலக்கியங்கள் இனங்களிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு மிக வாய்ப்பான ஊடகங்களாக இருப்பதால், இந்த முயற்சியின் கனதி மேலும் அதிகரிக்கிறது. ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்ட தடம்பதித்தோருள் பதினான்கு பேர் தமிழர்களாகவும், ஏழு பேர் முஸ்லிம்களாகவும் உள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

கட்டுரை சமர்ப்பிக்காதோர் பின்னர் அழைக்கப்பட்டு, மாதம் ஒருவர் என்ற அடிப்படையில் கட்டுரை வாசிக்கப்பட்டு கருத்தரங்கின் இலக்கு பூர்த்தி செய்யப்பட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட எல்லாக் கட்டுரைகளும் ஆழமானவையாக அமையாவிட்டாலும் பெரும்பாலான கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக அமைந்திருந்தன. தடம் பதித்தவர் என்ற வகையில் ஒருவர் பற்றிய அறிமுகமும், அவரது படைப்புகள், பணிகள் பற்றிய மதிப்பீடுமே குவிமையப்படுத்தப்பட வேண்டியவையாக இருந்தன. சில கட்டுரைகளின் பலவீனம் பற்றி நிறைவுரையில் கலாநிதி நுஃமான் பொதுப்படையாகக் கட்டிக் காட்டினார். எனினும் இதை ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வெளியிடும் போது முடிந்தவரை அவற்றை மீளமைத்து அவற்றை வெளியிடமுடியும் எனவும் அவர் நம்பிக்கை தெரிவித்தார். அடுத்த வருடத்தினுள் இது ஒரு தனி நூலாக வெளிவரவிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

கருத்தரங்கு அமர்வுகளுக்கு பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு, பேராசிரியர் க.அருணாசலம், பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு, கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமான், பேராசிரியர் வீ.கே. கணேசலிங்கம் (யாழ். பல்கலைக்கழகம்) ஆகியோர் தலைமை வகித்தனர். ஒவ்வொரு அமர்வின் பின்னரும் கருத்தாடல்கள் நடைபெற்றன. இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற கருத்தாடல் மிகுந்த சுவாரசியமாகவிருந்தது. கலை இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுடைய பலர் இதில் கலந்து கொண்டனர்.

விழா ஏற்பாடுகள் மிகக் கவனமாக திட்டமிடப்பட்டு செய்யப்பட்டிருந்தமை பலராலும் சிலாகிக்கப்பட்டது. கருத்தரங்கின் ஓர் நிகழ்வுகளாக தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் பாவலர் பஸீல் காரியப்பரின் ‘ஆத்மாவின் அவைகள்’ நூல் வெளியீடும், குமரன் புத்தக நிலையத்தாரின் நூல் விற்பனைக் கண்காட்சியும் இடம்பெற்றன.

மொழித்துறையின் இளம் விரிவுரையாளர்களதும், தமிழ் விஷேட துறை மாணர்களதும் ஒருங்கிணைந்த முயற்சியாக இது அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஐந்து வருடங்கள் மட்டுமே சென்றுள்ள நிலையில் மொழித்துறையினரால் நடாத்தப்பட்ட இக்கருத்தரங்கானது தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான தடமாகும்.

இணையத்தளத்தில் இப்போது...

SHRINIHAR

சரீகல்

சரீகல்

சரீகல் சமாஜஸாக வாழ்வளித்த நாட்டிலே - பாரதி

www.sarinihar.com

மூன்றாவது மனிதன் இதழ்களைப் படிக்கிற போதெல்லாம் அதுபற்றிய கருத்துக்களை உங்களிடம் நேரில் தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு போதும் நான் சொன்ன வற்றை உங்களுக்கு எழுதவேண்டும் என்று யோசித்ததில்லை. அடிக்கடி நாம் சந்தித்துக்கொள்வது இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் இந்த இதழைப் படித்தபோது நிச்சயமாக எழுத வேண்டும் என்றுதோன்றியது. காத்திரமாக பத்திரிகையைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற உங்கள் அக்கறையையும் முயற்சியையும் வெறுமனே நேர்ப்பேச்சில் பாராட்டி விடுவதுடன் நின்றவிடுவது போதாது என்றுபட்டதால் இந்தக் கடிதத்தை ஒரு பதிவுக்காகவேனும் எழுத வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

பத்திரிகைத்துறையுடன் சம்பந்தப்பட்டவன் என்ற முறையில் இதன் முக்கியத்துவத்தை முன்னெப்போதையையும் விட இப்போது மிக அதிகமாக உணர்கிறேன். மூன்றாவது மனிதன் ஈழத்தின் இலக்கிய வாசகர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கைக் கீற்று. எழுபதுகள், எண்பதுகளில் விட்டுவிட்டு வந்துகொண்டிருந்த சிறு சஞ்சிகைகளின் தொகையுடன் ஒப்பிடுகையில் தொண்ணூறுகளில் இங்கு வந்த சஞ்சிகைகள் மிகக்குறைவு. அவற்றுள் மூன்றாவது மனிதனின் பங்களிப்பு மிகவும் காத்திரமானது. பத்தாவது இதழில் வெளியான சுந்தர ராமசாமி அவர்களின் பேட்டி மிகவும் சுவாரஸ்யமானது மட்டுமல்ல பல தகவல்களைக்கொண்ட, ஆழமான விடயங்களைச் சுருக்கமாக வெளிப்படுத்திய ஒரு நல்ல அனுபவப் பதிவு. பொதுவாகவே மூன்றாவது மனிதன் பேட்டிகள் மிகவும் சிறப்பானவையாகவே இருந்து வருகின்றன என்ற போதும் அவற்றுள் நண்பர் உமா வரதராசனின் பேட்டியும் சுந்தரராமசாமி அவர்களுடனான பேட்டியும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை. சுந்தரராமசாமி அவர்கள் கூறும் ஒரு கருத்து என்னை மிகவும் சுவர்ந்த, ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் கட்டாயம் ரூபகத்தில் வைத்தி

ருக்க வேண்டிய கருத்தாகும். 'கோடிக்கணக்கான குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது பிறந்திருக்கும் குழந்தை இதற்கு முன் பிறந்ததே இல்லை'. என்ற அவரது கருத்து படைப்பாளிகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. போலச் செய்தலில் அல்லது செய்ததையே திரும்பச் செய்தலில் படைப்பாளியின் அவசியம் இல்லாது போய் கைவினைச்சிறப்பு மேலோங்கிவிடுகிறது. இது சலிப்பையும் இலக்கிய அனுபவத்தைத் தரிசிக்கமுடியாத வெறுமையையும் ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

தமிழ்ப் பெண்களுக்கான தனியான அமைப்பின் அவசியம் குறித்து யோதிலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையின் நியாயங்கள் குறித்து யாரும் ஆட்சேபிக்கப்போவதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இங்குள்ள பெண்கள் அமைப்புகளின் துயரம் என்னவென்றால் அவை முன்பொரு தடவை சரிநிகரில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்காமற் போய்விட்ட சிந்தனை அல்லது தத்துவார்த்த மட்டத்திலுள்ள தேக்கம் தான் என்றே நான் கருதுகிறேன். தத்துவங்கள் இறுதி அவற்றின் சாராம்சத்தை இழந்து அடையாளங்களாகிப் போய்விடுவது பற்றி சுந்தரராமசாமி அவர்கள் சொல்வது நமது இடது சாரி அரசியலில் மட்டுமல்லாமல் பெண்ணியச் சிந்தனை விடயத்திலும் இப்போது நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. பெண்களின் சமத்துவம், உரிமை, அங்கீகாரம் என்பவை குறித்த பெண்ணியக் குரல்கள் சமூக ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளாக இருக்கும் அதேவேளை அவை சமூக விடுதலைக் கான அரசியற் தளத்திலான செயற்பாடு கட்டு துணை சேர்க்க வேண்டும் என்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் இக்கருத்து நிலையாளர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். இந்த மறதி இவற்றுக்குத் தடையாக இருக்கிற ஒரு வசதியான மறதியாக இருந்துவிடுகிறது. இங்குள்ள பெரிய அவலம். சட்டபூர்வ அரசியற் செயற்பாட்டின் தவிர்க்க முடியாத தேக்கம். இது தத்துவார்த்தத் தளத்திலான விவாதங்களை நோக்கி நகராமல் வெல்லப்பட முடியும் என்று நான் கருதவில்லை. அதுவரை யோதிலிங்கம் அவர்களினது போன்ற கருத்துக்களின் கதி அவை எவ்வளவுதான் முக்கியமானவை என்றாலும் வெறுமனே கிணற்றுள் போடப்பட்ட கல்லுத்தான்.

எஸ்.கே.விக்கனேஸ் வரன், வத்தளை

மூன்றாவது மனிதன் மிகவும் காத்திரமாக இருக்கிறது. சிறிலங்கிய சூழல் வர்த்தக மயப்பட்டுப் போகையில் தரங்குன்றாது தொடர்ச்சியாக 10 இதழ்களை வெளியிடுவதென்பது எவ்வளவு கடினம் என்பதை அனுபவித்து உணர்ந்தவன் நான். என்னால் முகரம் பத்திரிகையை ஜந்து இதழ்களுக்கு மேல் தொடர முடியவில்லை. மூன்றாவது மனிதன் தொடர்ந்து வெளிவர என் ஆசிரும் ஒத்துழைப்பும் என்றும் இருக்கும். 'பனிவயல் உழவுக்கு' வரவு பகுதியில் சிறுகுறிப்பு எழுதியிருந்தீர்கள். சிறிதாக இருந்தாலும் இத்தொகுப்புக்கு கிடைத்த முதலாவது குறிப்பு என்ற வகையிலும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

புகலிடத்து இலக்கியச் சூழலில் தமிழ் இலக்கியத்தை எவ்வோரும் சொல்லு வது போலப் புகழ்ந்து கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. ஆரோக்கிய மில்லா விவாதங்களும் குழு நிலைச் சூழலுமே மலிந்து கிடக்கிறது. இரண்டு லட்சம் தமிழர் வாழும் கனடாவில் ஒரு சிறிலங்கிய இதழ் அல்லது மாற்றுக் கருத்துப் பத்திரிகை ஒன்றைக்கூட தொடர்ச்சியாக வெளியிட முடியவில்லை. பொருளாதாரம் ஒரு குறைபாடாக இருக்கும் என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இவையும்தான் அறியப்படாமல் போனதற்கான காரணங்களில் ஒன்று. இரண்டா வதாகச் சொல்லப்போனால் நான் கடந்த ஐந்தாண்டுகளிலேயே தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கினேன். எழுத எழுத நான் பின்னிற்பதாகவே உணர்கிறேன். சரியான முறையில் விமர்சனங்கள் கிடைப்பதில்லை. ஒன்றில் முதுகுசொறிதலாகவோ அன்றில் முதுகில் குத்துவதாகவே தான் கருத்துக்கள் அமைகின்றன. இயல்பாக உள்ளதோடு இவையும் சேர்ந்து இரட்டிப்பு சலிப்பை ஏற்றிவிடுகிறது. எங்களிடம் நல்ல வெளியீட்டாளர்கள் இல்லை என்பதே என் விசனம். ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தங்கள் தொகுப்புகளை தாங்களே வெளியிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இன்றுவரையிலும் இத்தொகுப்புக்கு ஒரு முழுப்பக்க மதிப்பீடாவது வரவில்லை என்றால் பாருங்களேன்!... இதைக்கடந்தும் எழுதத் துடிக்கின்றேன். இன்று வரையிலும் புகலிட அனுபவங்களை எந்தகவிஞனும் பதிவு செய்யவில்லை என்பது என் ஆதங்கம். அதுபற்றிக்கவனஞ்செலுத்தவே விழைகிறேன்.

திருமாவளவன், கனடா

மூன்றாவது மனிதன் இதழ் 5ல் இருந்து இதழ் 10 வரை எனக்கு படிக்கக் கிடைத்ததையிட்டு பெரும் மகிழ்ச்சிய டைகிறேன். என் மிகக் குறுகிய இலக்கியப் பரிச்சயத்தை... வெளிச்சமுள்ளதாக விரிவடை யத் தூண்டிக் கொண்டிருப்பதில்... மூன்றாவது மனிதனைச் சிறப்பான நண்பனாகக் கருதுகிறேன்.

புதிய ஆண்டில் புதிய பரிமாண வளர்ச்சிகளின் பிரகாசத்தோடு கடந்த இதழ் அமைந்திருந்தது. அட்டைப்பட ஒலியத்தை மிக அற்புதமாக கொள் ள்ரன் ரைன் வரைந்துள்ளார். துயரும் இழப்புகளும் அடர்ந்து சூழ்ந்த ஒரு கவிதையின் கனிதியை விட அதிகமாகவே உணர்வுகளைத் தீட்டியுள்ளார். 'எஸ்.போஸின்' கவிதைகள் மனதுக்கு நெருக்கமான அதே சமயம் இனத் தெரியாத ஈர்ப்புடன் உள்ளது. உள்ளத்துக்குள் அது ஒரு அபூர்வமான அனுபவமாக மாறியிருக்கிறது. மற்றைய கவிதைகளும் தான்... இறகுகள் உதிர்ந்தி பின்னப்பட்ட அழகிய கவிதைக் கூடுகள்

அடுத்து திரு.யோதிலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையில் யதார்த்தங்கள், தேவையின் அவசியங்கள்... சிறந்த முறையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன... ஆனால்-பெண்நிலை வாதம் அவ்வது உரிமைகள் பற்றி அக்கறையுடன் பேச வருகின்ற பெண்கள், பெண்கள் மீதான-சில குறைபாடுகளை முன்வைப்ப துமில்லை. ஏற்றுக்கொள்வதுமில்லை.

பெண்களின்-அகம்/புறம்/சார்ந்த சில பலவீனங்களை தெரியப்படுத்துவோரை, பெண்ணிலைவாதத்துக்கு எதிரானவர்களாக கருதிவிடுகின்றார்கள். ஆணாதிக்கம் பற்றி... வெளிப் படையாகப் பேசி... தீர்வுக் காகப் போராடுவது போன்று... 'பெண்ணாதிக்கம்' பற்றிப் பேச யாரும் முன்வருவதில்லை. பெண்களின் விடுதலை சரியான முறையில் அமைய வேண்டுமாயின் ஆரோக்கியமான விவாதங்கள் ஏற்படையதாக அமையும் என்பது எனது கருத்து. வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் அடைகின்ற கல்டங்களை பல பிரிவுகளாக காண முடியும். மனரீதியிலான அவர்களின் சுய மரியாதை என்பது...சமூகத்தால் கேள்விக்குறியாகக் கப்படுவதும்...அவர்கள் பணத்தை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு அனைத்தையும் (முக்கியமாக கற்பு)தொலைத்து விட்டு வந்தவர்களாகவும் ஒதுக்கப்படுகின்றார்கள். மாறாக... பேராசையின் விளைவால் எந்த நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படாத சூழலில்... பெற்ற பிள்ளைகளை விட்டு; கணவனை விட்டு இரவோடு இரவாக -அகப்பட்ட முகவருடன் கப்பலேறி விடும் பெண்களும்

இங்கு இவ்லாமவில்லை. ஆனால் மிகச்சிலரே இவ்வாறு செல்பவர்கள். ஒரு தனிமனிதனின் ஆழமையை; சிரமங்களை மிகச்சொற்பமாக... எடைபோடும் அனைவருக்கும் தயாரான எழுதிய மாற்றுக் குறிப்புகள் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

அடுத்ததாக... ஒரு முக்கியமான ஆக்கம் 'அதற்கென்றோர் இடம்' அதன் மீதெழுந்த... என் முடிவற்ற ஆற்றாமையைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஒரு பறவையுடனான வாழ்க்கை என்பது; எத்தனை உன்னதமானது...அதனுடன்... பேசி... அதை நீராட்டி...உணவுட்டி அதன் பேசு மொழியில் உயிர் கரைந்து...பின் அதைப் பிரிந்து... ஞாபகவலிகளில் துடித்தல் என்பதெல்லாம் அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியக் கூடியது; அத்தகைய அனுபவித்தல் எனக்குள் நேர்ந்துள்ள நிலையில் ஷகீப்பின் மொழி பெயர்ப்பு என் உணர்வுகளின் மீட்டலாகவும் இருந்தது! வெவ்வேறு திசைகளில் மனிதர்கள் வாழ்ந்தாலும்...நோவும்... காயங்களும்... கனவுகளும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கின்றது. அதே போல்- 'திசேரா'வின் கதையும்... நெருடும் வேதனையுடன்... யுத்தத்தின்... அடையாளமாய்... நம்மவர்கள் அவலமாய்- அதற்கு மேல்- குறைவற்ற கதை சொல்லலாய் மிளிர்கிறது.

அனார், சாய்ந்தமருது

மூன்றாவது மனிதனின் பத்தாவது காத்திரமான ஆக்கங்களுடன் கிடைத்தது. இலக்கிய உருவாக்கத்தில் மூன்றாவது மனிதன் ஒரு உன்னத இடம் வகிப்பதாக உணர்கிறேன். இது ஒவ்வொரு இதழிலும் பல விரிவான கருத்துத் தளங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது. நவீன கருத்துக்களும் சொற்களும் முனைப்புப் பெருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இலக்கியத்துக்கு அப்பாலும் நின்று சிந்திக்கக் கூடிய ஒன்றாக மூன்றாவது மனிதன் தன்னை இனங் காட்டிக் கொள்ளுவது அதன் மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாகும். நவீன இலக்கியப் பரிச்சயம் கொண்டவர்களின் எழுத்தாக் - கங்கள் அணி செய்கின்றன. சுந்தர ராமசாமி ஒரு மூத்த எழுத்தாளரென்ற வகையில் அவரின் பேட்டியில் முதிர்ச்சியான கருத்துக்கள் இளமைத் துடிப்போடு நிரலிக்கிடந்தன. எதார்த்த வாதம் பற்றி சுந்தர ராமசாமியின் விளக்கம் இன்னும் ஆழமான கருத்தையே வேண்டி நிற்கிறது.

மூன்றாவது மனிதனின் கவிதைகள் தனித்துவமானவை. நவீன சொல்லாடல் களுடன் வீரியமிக்க நடையில் அவை நகர்

கின்றன. ஆழமான வாசிப்பைத் தூண்டி மனதில் ஆழமாகப்பதிபவை. யதார்த்தங்களிலிருந்தே கருக் கொண்டதாகக் கருதக் கூடிய கனதியான கவிதைகள். திசேராவின் 'போகாத உயிரும் நிலவாத வாழ்க்கையும்' சிறுகதை போர்த்திரித்த ஈழ மண்ணில், மாணுடம்படும் அவலங்களையே கூறி நிற்கிறது.

ஜி.பி.ரி, ஓட்டமாவுடி

இதழ் 09இல் உமாவரதராஜனின் நேர்காணல், அவரின் மனநிலையைப் பிரதிபலித்தது. அவர் பத்திரிகை, சினிமா, இசை, என்றும் தொகுப்பாளர், எழுத்தாளர் என்றும் பன்முகத்தன்மையும், ஆற்றலும் பெற்ற ஒருவர். இனிமேல் எழுதாமல் விட்டுவிடுவாரோ? "மெளனிக்கின்ற சுகமைகள்" இப்போதும் எத்தனையோ முறை படித்தபின்னும் சுகமையாகவே கனக்கிறது. ஒரு பெருமூச்சின் அப்பால் என்ன விடயம் இருக்கப் போகிறது பேச? "அவர்களுக்குத் தெரியும்" பஹ்மாவின் கவிதை- சிவரமணியின் "யுத்த கால இரவொன்றின் நெருக்குதல்கள்" களின் சில பகுதிகளை ஞாபகமுட்டினாலும், பஹ்மா இயல்பாய் எழுதுபவர். 'பாலங்கள்' தொகுப்பிலுள்ள அவரின் கவிதைகளுக்கும்- மூன்றாவது மனிதன் வெளிப்பாட்டுக்கும் நிறைய வளர்ச்சி தெரிகின்றது.(அவர் தொடர்ந்தும் இறந்த காலத்தில் தான் ஏன் எழுதுகிறார் எனப்பிரியவில்லை.)

ரி.உருத்திரா, மண்டுர்

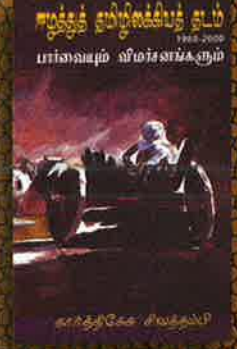
கொ. ரொ. கொள் ள்ரன் ரைனின் ஒலியங்களைத் அட்டைப்படமாய் தங்கி வந்த இதழ் 10 அடக்கப்பட்ட மக்களின் அவல ஓலங்களை பதிவாக்கியிருக்கிறது. அதில் மேல் நோக்கியதான பார்வையைக் காட்டியிருப்பது இறைவனிடம் முறையிடுவதாகவும் அமைந்திருக்கிறது. வர்ணப் பிரயோகத்தை நெருப்பில் வாழ்வதை வெளிக் கொண்டுகிறது. இரண்டாவது ஒலியம்: பிக்காலோவின் குவர்க்கா ஒலியத்தினை கிழித்து ஓட்டி 'கொலாஜ்' முறையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இது சர்வதேச நவீன ஒலியங்களின் தாக்கத்திற்கு உயர்ந்து நிற்கிறது. தொடர்ந்து இப்படியான நல்ல நவீன ஒலியங்களை சஞ்சிகையின் சேர்த்துக் கொள்ளுவது பலருக்கும் நவீன ஒலியத்தில் பரிச்சயம் ஏற்பட வழிவகுக்கும். றஷ்மியின் ஒலியங்கள் வழமையானவையென்ற றரலும் தனித்துவம்காட்டுகின்றன. வடிவமைப்பும் நன்று.

எஸ்.நளீம், வாழைச்சேனை

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத் தடம்

கா. சிவத்தம்பி

விலை 210/-

பலஸ்தீனக் கவிதைகள்

எம்.ஏ.நுஹ்மான்

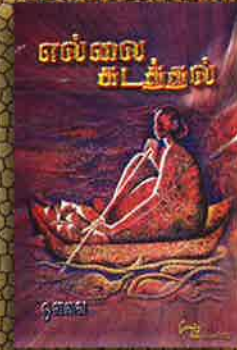
விலை 200/-

எல்லை கடத்தல்

ஒளவை

விலை 100/-

**இலங்கையில்
இனக்குழும அரசியல்**

சி.அ.யோதிலிங்கம்

விலை 100/-

கபாலபதி

திசேரா

விலை 100/-

உலக வரலாற்றில் 1980க்கும் பின் நமது வாழ்வு மிகப் பெரும் நெருக்கடிகளைச் சந்தித்திருக்கிறது. நம் வாழ்வின் பெருமாயுளை யுத்தமும் கண்ணீரும் இழப்பும் நிச்சயமற்ற தன்மையும் ஆக்கிரமித்திருக்கிறது.

இந்த நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்து நாம் நிலைத்திருக்கிறோம்!
படைத்திருக்கிறோம்!! வாசித்திருக்கிறோம்!!!

இன்னுமின்னும் தேலிலும் அணையா ஆர்வத்திலும் நமதுள்ளம் திளைத்து நிற்கிறது. இச் சூழலில் விளைந்த நமது விளைச்சல்களும் நமதனுபவங்களும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்! எமதுள்ளங்கள் ஒப்பனைகளை களைந்தெறிந்துவிட்டு உரையாட வேண்டும். விவாதங்களும் கருத்துகளும் நம்மை செம்மைப்படுத்தட்டும்!

நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பது நமக்கு முக்கியமாகிறது.
அதற்கானவொரு தொடக்கப் புள்ளியாக நாம் சந்திப்போம்!

நெருக்கடியிக்க வாழ்வில் எதிர் வரும் **‘ஜீன் மாதத்தின்’** இரு தினங்களை இச் சந்திப்புக்காக இப்போதே ஒதுக்கி வைப்புகள்!

நண்பர்களும்
முன்றாவது மனிதன் இதழும்
இணைந்து நடாத்தும்
இலக்கியச் சந்திப்பு!

மேலதிக விபரங்களுக்காக
M.Fowzer

37/14, Vauxhall Lane, Colombo-02.

Tel.: 077-389127, 01-302759 E-mail : 3man@sltnet.lk